

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 22 Pr-5021/2018-195

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Melaniji Centner, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari I tužiteljice Mare Martinović iz Nove Subocke, Slavonska 42, OIB: 35700766320, II tužiteljice Dijane Stojčić iz Nove Subocke, Slavonska 42, OIB: 64077744423, III tužitelja Dalibora Martinovića iz Nove Subocke, Slavonska 42, OIB: 16072062811 i IV tužitelja Blaška Martinovića iz Bročice, Novska, Ulica Svetog Mihovila 83, OIB: 97212351861, svi zastupani po punomoćniku Ivici Urek, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Viadukt d.d. u stečaju, OIB: 74794390096 iz Zagreba, Kranjčevićeva 2, zastupanog po stečajnom upravitelju Miloradu Zajkovski iz Zaprešića, Ivana Vencla 32, koji je zastupan po punomoćniku Miči Ljubenko, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Ljubenko & partneri d.o.o. iz Zagreba i umješača na strani tuženika Croatia osiguranje d.d. iz Zagreba, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 17. rujna 2021. u prisutnosti punomoćnika I-IV tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika te u odsutnosti uredno pozvanog umješača, dana 27. rujna 2021. godine,

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se osnovanom tražbina I-tužiteljice Mare Martinović, OIB: 35700766320 spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju, OIB: 74794390096 u iznosu od 585.585,19 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

II/ Utvrđuje se osnovanom tražbina II-tužiteljice Dijane Stojčić, OIB: 64077744423, spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju, OIB: 74794390096 u iznosu od 846.755,20 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

III/ Utvrđuje se osnovanom tražbina III-tužitelja Dalibora Martinovića, OIB: 16072062811, spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju, OIB: 74794390096 u iznosu od 669.560,91 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

IV/ Utvrđuje se osnovanom tražbina IV-tužitelja Blaška Martinovića, OIB: 97212351861, spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju, OIB: 74794390096 u iznosu od 188.975,73 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

V/ Odbija se dio tužbenog zahtjeva I-tužiteljice Mare Martinović, odnosno odbija se njezin prijedlog za utvrđenjem da se dio njezine tražbine spram tuženika

Viadukt d.d. u stečaju u iznosu od 131.102,63 kn utvrdi kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

VI/ Odbija se dio tužbenog zahtjeva II-tužiteljice Dijane Stojčić, odnosno odbija se njezin prijedlog za utvrđenjem da se dio njezine tražbine spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju u iznosu od 328.746,89 kn utvrdi kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

VII/ Odbija se dio tužbenog zahtjeva III-tužitelja Dalibora Martinovića, odnosno odbija se njegov prijedlog za utvrđenjem da se dio njegove tražbine spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju u iznosu od 505.941,18 kn utvrdi kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

VIII/ Odbija se dio tužbenog zahtjeva IV-tužitelja Blaška Martinovića, odnosno odbija se njegov prijedlog za utvrđenjem da se dio njegove tražbine spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju u iznosu od 81.863,18 kn utvrdi kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

IX/ Nalaže se tuženiku naknaditi I-IV tužiteljima parnični trošak u iznosu od 845.193,16 kn, u roku od 15 dana.

X/ Nalaže se I-IV tužiteljima naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 68.021,30 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetnu tužbu podnijeli su dana 10.04.2009. Mara Martinović kao supruga pok. Mije Martinovića, Dijana Martinović i Dalibor Martinović kao djeca pok. Mije Martinovića te Mara Martinović kao majka pok. Mije Martinovića, a svi kao pravni sljednici Mije Martinovića. Tužitelji u tužbi navode da je dana 22.04.2008. oko 9 sati na riječkoj strani tunela Vrata Autoceste Rijeka-Zagreb, na južnom kolničkom traku, prednik tužitelja Mijo Martinović pretrpio ozljedu na radu. Isti je tada zadobio izuzetno teške tjelesne ozljede, od posljedica kojih je preminuo dana 12.09.2008. Posljedično na navedeno, tužitelji od tuženika potražuju naknadu imovinske i neimovinske štete. Od imovinske štete potražuju paušalni iznos od 10.000,00 kn za pogrebne troškove, za troškove nadgrobnog spomenika iznos od 30.000,00 kn, za troškove karmina paušalni iznos od 3.000,00 kn i iznos od 1.407,04 kn (razvrstan po pojedinačnim iznosima po računima), za troškove obavijesti o smrti iznos od 117,00 kn te za troškove putovanja iznos od 8.456,40 kn (razvrstan po pojedinačnim iznosima po računima). Supruga pok. Mije Martinovića na ime naknade neimovinske štete zbog smrti supruga potražuje iznos od 220.000,00 kn te na ime troškova crnine i vijenaca paušalni iznos od 5.000,00 kn. Kćer pok. Mije Martinovića na ime naknade neimovinske štete zbog smrti oca potražuje iznos od 220.000,00 kn te na ime troškova crnine i vijenaca paušalni iznos od 5.000,00 kn te 50,00 kn na ime troškova liječenja svog prednika. Nadalje, sin pok. Mije Martinovića na ime naknade neimovinske štete zbog smrti oca potražuje iznos od 250.000,00 kn te na ime troškova crnine i vijenaca paušalni iznos od 5.000,00 kn. Osim toga, majka pok. Mije Martinovića na ime naknade neimovinske štete zbog smrti sina potražuje iznos od 250.000,00 kn te na ime troškova crnine i vijenaca paušalni iznos od 5.000,00 kn.

Nadalje, supruga pok. Mije Martinovića potražuje naknadu štete s naslova izgubljenog uzdržavanja i redovitog pomaganja prema odredbi čl. 1094 ZOO-a u iznosu od 3.000,00 kn počam od 12.09.2008. pa nadalje, time da isti iznos predstavlja razliku između obiteljske mirovine i uzdržavanja koje je stvarno primala od svog prednika. II, III i IV tužitelji potražuju naknadu štete s naslova izgubljenog uzdržavanja i redovnog pomaganja, i to svaki u iznosu od 1.000,00 kn počam od 12.09.2008. pa nadalje. Tužitelji zaključno potražuju i trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate.

2. Konačno uređenim tužbenim zahtjevom kao u podnesku od 20.07.2020. I-tužiteljica s naslova neimovinske štete potražuje iznos od 330.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 12.09.2008. do 02.10.2017. koja iznosi 347.493,16 kn, što ukupno ukamaćeno predstavlja zbroj od 677.493,16 kn. Nadalje, II-tužiteljica s naslova neimovinske štete potražuje iznos od 440.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 12.09.2008. do 02.10.2017. koja iznosi 463.324,21 kn, što ukupno ukamaćeno predstavlja zbroj od 903.324,21 kn. Nadalje, III-tužitelj s naslova neimovinske štete potražuje iznos od 440.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 12.09.2008. do 02.10.2017. koja iznosi 463.324,21 kn, što ukupno ukamaćeno predstavlja zbroj od 903.324,21 kn. Osim toga, IV-tužitelj s naslova neimovinske štete potražuje iznos od 110.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 12.09.2008. do 02.10.2017. koja iznosi 115.831,05 kn, što ukupno ukamaćeno predstavlja zbroj od 225.831,05 kn.

Nadalje, I-III tužitelji s naslova imovinske štete potražuju iznos od 57.361,16 kn sa zateznom kamatom na pojedine iznose tekućom od dospijeca pa do dana otvaranja stečajnog postupka, a što ukupno iznosi 117.584,26 kn, od čega za I-tužiteljicu iznos od 39.194,66 kn, za II-tužiteljicu iznos od 39.194,66 kn te za III-tužitelja iznos od 39.194,66 kn. Tužitelji navode da ukupno potraživanje po osnovi pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja (ukamaćeno do 02.10.2017. i uvećano iznosima za daljnje razdoblje do zaključno lipnja 2020.) iznosi 510.974,32 kn neto, od čega za II-tužiteljicu iznos od 187.975,36 kn; za III-tužitelja iznos od 187.975,36 kn te za pok. majku pok. Mije Martinovića iznos od 135.023,60 kn, tj. svakom od nasljednika iza pok. Mare Martinović prema rješenju o nasljeđivanju iznos od po 45.007,86 kn. Tužitelji u konačno uređenom tužbenom zahtjevu navode da stoga potraživanje za izgubljeno uzdržavanje i pomaganje za II-tužiteljicu iznosi 232.983,22 kn, za III-tužitelja 232.983,22 kn te za IV-tužitelja 45.007,86 kn. Slijedom prednje navedenog, tužitelji predlažu da sud donese presudu kojom se utvrđuju osnovanima tražbine I-tužiteljice Mare Martinović, II-tužiteljice Dijane Stojčić, III-tužitelja Dalibora Martinovića i IV-tužitelja Blaška Martinovića spram tuženika Viadukt d.d. u stečaju kao tražbine prvog višeg isplatnog reda, i to: za I-tužiteljicu u iznosu od 716.687,82 kn; za II-tužiteljicu u iznosu od 1.175.502,09 kn, za III-tužitelja u iznosu od 1.175.502,09 kn te za IV-tužitelja u iznosu od 270.838,91 kn.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu priznaje činjenične navode iz tužbe o nastanku ozljede na radu pok. Mije Martinovića dana 22.04.2008. na način opisan u tužbi, kao i činjenicu smrti pok. Mije Martinovića dana 12.09.2008. U odnosu na osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, tuženik iste osporava u cijelosti i ističe prigovor isključive odgovornosti prednika tužitelja za nastanak štetnog događaja i prigovor nedostatka uzročno-posljedične veze između ozljeđivanja i nastanka činjenice smrti. Tuženik smatra da je prednik tužitelja svojim radnjama prouzročio ili barem pridonio nastanku štetnog događaja, a što proizlazi iz dokumentacije

dostavljene uz tužbu. Naime, tuženik ukazuje da je prednik tužitelja pri obavljanju radnje premještanja armature bio nepravilno pozicioniran, jer je u odnosu na armaturu zauzeo položaj u kojem nije smio biti. Tuženik se poziva na iskaz pok. Mije Martinovića koji je dan nakon ozljeđivanja dao državnom inspektoratu, iz kojeg proizlazi kako se isti prilikom premještanja armature nalazio u položaju u kojem je armatura za slučaj nepredviđenih kretanja mogla pasti ili se kretati u njegovom smjeru. Stoga se prema mišljenju tuženika prednik tužitelja umjesto pozicioniranja ispred ili iza armature, pozicionirao pored iste, čime je sebe doveo u položaj koji ga neposredno ugrožava, a imajući u vidu činjenicu da se za slučaj otpuštanja nosača armature ili njezinog lomljenja, ista nema gdje kretati, nego prema nogama, tj. tijelu prednika tužitelja. Navodi i da je prednika tužitelja upravo trzaj armature kojeg isti spominje u svom iskazu nagnao da refleksno reagira, a što je prouzročilo pad i puknuće rebra. Tuženik navodi i da u situaciji da se prednik tužitelja nalazio ispred ili iza armature, za slučaj trzaja armature, ne bi imao osnovu za refleksno povlačenje noge kako je to sam opisao u svojoj izjavi, jer ista niti ne bi bila ugrožena. Nadalje, tuženik ukazuje i da u zapisniku Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka, u rubrici utvrđeni propusti mjera zaštite na radu piše "nedovoljna pažnja ozlijeđenog radnika". Tuženik smatra da je prednik tužitelja isključivo odgovoran za nastanak štetnog događaja, obzirom na njegov prije opisani nepravilno postavljeni položaj u odnosu na od tla uzdignuti svežanj armature. Tuženik još navodi da se u odnosu na kazneni postupak koji se vodi pred ODO Delnice pod brojem KR-DO-139/09, u tužbi ne navodi protiv koga se vodi i što se toj osobi stavlja na teret.

U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik predlaže da tužitelji dostave dokaze na okolnost gospodarske zajednice s prednikom te dokaze da nisu u radnom odnosu i da ne ostvaruju primanja, a posebice u odnosu na tužbeni zahtjev koji se odnosi na uzdržavanje, ali i gospodarsku zajednicu. Tuženik osporava tijekom kamata i predlaže da tužitelji dostave dokaz o uručenju odštetnog zahtjeva tuženiku. U odnosu na prvotno označenu IV-tužiteljicu (majku pok. prednika), tuženik navodi da je ista prijavljena na drugoj adresi u odnosu na I-III tužitelje, a što utječe na tužbeni zahtjev kako u odnosu na izgubljeno uzdržavanje, tako u odnosu i na duševne boli zbog smrti srodnika. U odnosu na prigovor nedostatka uzročno-posljedične veze, tuženik predlaže pribaviti medicinski karton za prednika tužitelja, obzirom da postoje indicije u prilog činjenice da činjenica nastupa smrti nije u uzročno-posljedičnoj vezi s puknućem rebra, odnosno ozljedom na radu. Navodi da na isto upućuje činjenica vremenskog odmaka između ozljeđivanja u travnju 2008. i nastupa smrti u rujnu 2008., kao i obdukcijски nalaz koji ukazuje na određene indikacije koje nisu nužno vezane uz ozljeđivanje. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti te potražuje i naknadu parničnog troška.

4. Umješač Croatia osiguranje d.d. u prijavi miješanja od 21.03.2012. pridružio se navodima tuženika iznijetima tijekom postupka te potvrđuje pravni interes za miješanje na strani tuženika, ali samo do iznosa od 100.000,00 kn. Isto iz razloga jer je tuženik na taj iznos imao sklopljeno osiguranje s umješačem, a u koji iznos ulaze glavica, kamate i troškovi postupka.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u potvrde o imovnom stanju za prvotno označene I-IV tužitelje (list 14-17 spisa), uvjerenje od 08.03.1980. za Miju Martinovića (list 18 spisa), odluku o rasporedu Mije Martinovića od 25.01.1991. (list 19 spisa), rješenje Federalnog zavoda za mirovinsko i invalidsko osiguranje Federacije Bosne i Hercegovine od 25.02.2009. (list 20-22 spisa), obračun za

utvrđivanje najpovoljnijeg penzijskog osnova (list 23-26 spisa), prijavu o ozljedi na radu (list 27-30 spisa), izvadak iz matice umrlih za Miju Martinovića (list 31-32 spisa), zapisnik Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka od 05.05.2008. (list 33-34 spisa), rukom pisanu izjavu inspektora Državnog inspektorata Područne jedinice Rijeka od 23.04.2008. (list 35-36 spisa), dopis Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka od 15.10.2008., prilog kojega su rukom pisani zapisnici (list 37-45 spisa), obavještenje o događaju na radu od 22.04.2008. (list 46-47 spisa), prijavu činjenice smrti Mije Martinovića od 12.09.2008. (list 48-49 spisa), potvrdu o smrti Mije Martinovića od 12.09.2008. (list 50 spisa), izvještaj o obdukciji Mije Martinovića od 25.09.2008. (list 51 spisa), liječničku potvrdu i otpusna pisma za Miju Martinovića (list 52-58 spisa), otpusnicu za Miju Martinovića od 12.09.2008. (list 61 spisa), rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Područna služba u Zagrebu - u daljnjem tekstu HZMO od 27.11.2008. (list 62-64 spisa), ponudu za spomenik od tvrtke Rambousek d.o.o. od 20.11.2008. (list 65 spisa), prilog rješenju HZMO-a (list 66 spisa), izvod iz matične knjige rođenih za prvotno označenu IV-tužiteljicu (list 67 spisa), domovnicu za prvotno označenu IV-tužiteljicu (list 68 spisa), izvadak iz matice rođenih za Miju Martinovića (list 69-70 spisa), smrtni list za Miju Martinovića (list 71 spisa), rodni list za III-tužitelja (list 72 spisa), izvadak iz matice vjenčanih za I-tužiteljicu i Miju Martinovića (list 73-74 spisa), izvadak iz matice rođenih za I-tužiteljicu (list 75-76 spisa), rodni list za II-tužiteljicu (list 77 spisa), račun od 14.10.2008. izdan od KBC-a Rijeka (list 78 spisa), preslik uplatnice (list 79 spisa), preslike računa (list 80-81 spisa), preslik uplatnice (list 82 spisa), preslike potvrda o primitku preporučenih pošiljaka i preslike karata, rezervacijskih karata i doplatnih karata za vlak (list 83-102 spisa), Ugovore o radu na određeno vrijeme sklopljene između Mije Martinovića i tuženika od 30.10.2007. i 19.06.2008. (list 112-115 spisa), Uvjerjenje o osposobljenosti za rad na siguran način i protupožarne zaštite za Miju Martinovića (list 116 spisa), preslike računa (list 123-124 i 126-128 spisa), uvjerenje Hrvatskog zavoda za zapošljavanje od 14.11.2008. za II-tužiteljicu (list 125 spisa), dopis Državnog inspektorata, Područna jedinica Rijeka od 02.11.2009., uz koji je dostavljen preslik dokumentacije koja se odnosi na težu ozljedu na radu radnika Mije Martinovića (list 145-234 spisa), dopis ODO-a u Delnicama od 18.05.2011. (list 295 spisa), rješenje Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske broj GŽ-3158/09 od 18.01.2010. (list 300-301 spisa), rješenje Prekršajnog suda u Delnicama broj G-293/10 od 30.06.2010. (list 302-303 spisa), obračunske liste za plaću pok. Mije Martinovića za razdoblje od travnja 2007. do travnja 2008. (list 313-325 spisa), isplatne liste za plaću za pok. Miju Martinovića za razdoblje od godinu dana prije štetnog događaja (list 327-338 spisa), nalaz i mišljenje dr. Josipa Čadež koji je izrađen u postupku poslovni broj K-86/11 Općinskog suda u Delnicama (list 343-345 spisa), dokumentaciju dostavljenu uz nalaz i mišljenje vještaka Marije Milošević (list 370-447 spisa), presudu Općinskog suda u Crikvenici poslovni broj K-210/2012 od 06.06.2013. (list 518-521 spisa), Ugovor o radu na određeno vrijeme sklopljen između Mije Martinovića i tuženika od 28.03.2008. (list 527 spisa), izvadak iz sistematizacije poslova - opis posla za građevinskog poslovođu (list 528 spisa), dopis tvrtke Novokom d.o.o. od 22.02.2016. (list 602 spisa), podatke HZMO-a o visini primanja za I-tužiteljicu od 12.02.2016. (list 609 spisa), potvrdu tvrtke Selk d.d. s priložima od 08.03.2016. (list 613-615 spisa), vjenčani list za II-tužiteljicu (list 616 spisa), potvrdu HZMO-a za II-tužiteljicu od 26.02.2016. (list 617 spisa), izvadak iz matice umrlih za prvotno označenu IV-tužiteljicu (list 624-625 spisa), rješenje o nasljeđivanju iza prvotno označene IV-tužiteljice Mare Martinović broj O-1792/2016 od 01.12.2016. (list 638-639 spisa), dokumentaciju dostavljenu uz izvješće Ručević

vještačenja d.o.o. od 21.08.2017. (list 647-648 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1181/17 od 02.10.2017. o otvaranju stečajnog postupka nad tuženikom (list 654-663 spisa) te u ostalu dokumentaciju dostavljenu uz podnesak tužitelja od 02.03.2018. (list 664-757 spisa), dokumentaciju dostavljenu uz podnesak tuženika od 10.07.2019. (list 790-958 spisa), preslik povratnice (list 966 spisa), pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Građanskog odjela održane 05.03.2020. i 15.06.2020. (list 1090-1091), obračun kamata (list 1092-1097 spisa) i račun izdan od tvrtke Rambousek d.o.o. iz Novske od 01.10.2010. (list 1145 spisa).

U postupku su saslušani svjedoci Slavko Dusper, Alfons Marković i Luka Pemper te I-tužiteljica i III-tužitelj kao stranke, koji su i dopunski saslušani te je saslušana i II-tužiteljica.

U postupku je provedeno vještačenje po vještaku zaštite na radu Vladimiru Cvek, koji je izradio i jedno dopunsko pisano očitovanje.

Nadalje, u postupku je provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Mariji Milošević, koja je izradila dvije pisane dopune nalaza i mišljenja te je i u dva navrata saslušana na glavnoj raspravi kod suda.

U postupku je provedeno i vještačenje po vještaku sudske medicine dr. Josipu Škaviću, koji je i saslušan na glavnoj raspravi kod suda.

Osim toga, u postupku je provedeno i novo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Ručević vještačenja d.o.o., koji je izradio i jedno dopunsko pisano očitovanje te još jedno dodatno financijsko vještačenje.

6. Sud je u ovoj pravnoj stvari donio prvostupanjsku presudu poslovni broj Pr-845/09-89 od 26.09.2013. kojom je djelomično prihvaćen tužbeni zahtjev, na način da je naloženo tuženiku isplatiti prvotno označenim I-IV tužiteljima svakome po iznos od 176.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 08.12.2008. - kao dana podnošenja odštetnog zahtjeva /pri čemu je za IV-tužiteljicu navedena pogrešna godina, tj. 2009./, pa do isplate (toč. I, II, III i IV izreke presude); tuženiku je dalje naloženo isplatiti prvotno označenim I i II tužiteljicama na jednake dijelove na ime dospjele, a neisplaćene rente s osnova izgubljenog uzdržavanja i pomaganja za razdoblje od 12.09.2008. pa do 30.04.2012. neto iznos od 74.352,24 kn sa zateznom kamatom tekućom na pojedinačne iznose razvrstane kao u toč. V izreke presude; tuženiku je dalje naloženo plaćati prvotno označenim I i II tužiteljicama na jednake dijelove mjesečnu rentu s naslova izgubljenog uzdržavanja i pomaganja u mjesečnom neto iznosu od 1.449,30 kn počam od 01.05.2012. pa ubuduće, i to na način da dospjele, a neplaćene mjesečne iznose rente plati odjednom zajedno s pripadajućom zateznom kamatom te buduće kako budu dospijevali najkasnije do svakog 15. u mjesecu, a kako je to presuđeno u toč. VI izreke presude; tuženiku je naloženo naknaditi tužiteljima parnični trošak u iznosu preciziranom u toč. VII izreke presude sa zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, dok je tužiteljima naloženo plaćanje troškova parničnog postupka tuženika u iznosu preciziranom u toč. VIII izreke presude. Zaključno, ranijom prvostupanjskom presudom donijetom u ovoj pravnoj stvari sud je u toč. IX izreke presude odbio dio tužbenog zahtjeva prema kojem je tuženik dužan I, II i III tužiteljima na ime naknade štete isplatiti iznos od 57.361,16 kn sa zateznom kamatom tekućom na pojedinačne iznose precizirane u ovoj točki.

7. Citirana prvostupanjska presuda ukinuta je rješenjem Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ R-1972/13-3 od 15.09.2015. te je predmet vraćen

prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz nalog višeg suda da se nova glavna rasprava treba održati pred drugim sucem pojedincem.

8. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje u tekstu ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev I, II, III i IV tužitelja djelomično osnovan.

9. Predmet ovoga spora predstavlja potraživanje naknade neimovinske i imovinske štete zbog smrti prednika I-IV tužitelja, koja smrt je uslijedila nakon ozljede na radu koju je prednik I-IV tužitelja pretrpio kao radnik tuženika. Pri tome se neimovinska šteta odnosi na duševne boli koje je zbog gubitka supruga trpjela I-tužiteljica, odnosno na duševne boli koje su zbog gubitka oca trpjeli II i III tužitelji te na duševne boli koje je zbog gubitka sina trpjela prvotno označena IV-tužiteljica. Imovinska šteta koju potražuju samo I, II i III tužitelji odnosi se na troškove prijevoza I-III tužitelja iz Novske do Rijeke i povratno, troškove crnine, troškove sprovoda i karmina, kao i troškove nadgrobnog spomenika. Imovinska šteta odnosi se i na potraživanje naknade štete zbog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja I-IV tužitelja, odnosno nakon smrti prvotno označene IV-tužiteljice odnosi se i na potraživanje njezinog sina, tj. novooznačenog IV-tužitelja Blaška Martinovića u naslijeđenom dijelu.

10. Među strankama nije sporan nastanak štetnog događaja i pasivna legitimacija tuženika, a nije sporna niti aktivna legitimacija I-tužiteljice kao supruge pok. Mije Martinovića te II-tužiteljice i III-tužitelja kao djece imenovanog pok. prednika te prvotno označene IV-tužiteljice kao majke pok. Mije Martinovića.

Vezano za aktivnu legitimaciju, iz rodnog lista za pok. Miju Martinovića proizlazi da je njegova majka prvotno označena IV-tužiteljica Mara Martinović, dok iz pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju iza prvotno označene IV-tužiteljice Mare Martinović, koja je umrla tijekom trajanja predmetnog postupka, proizlazi da je njezin nasljednik, osim II-tužiteljice i III-tužitelja kao njezinih unuka i novooznačeni IV-tužitelj Blaško Martinović kao njezin sin.

Među strankama nije sporno da je pok. Mijo Martinović bio radnik zaposlen kod tuženika Viadukt d.d. kao poslodavca na poslovima armirača te nije niti sporno da je pok. Mijo Martinović pretrpio teške tjelesne ozljede u štetnom događaju dana 22.04.2008. koji predstavlja ozljedu na radu te da je nakon bolničkog liječenja iza te ozljede na radu umro dana 12.09.2008.

Isto tako, među strankama nije niti sporno da je nad tuženikom dana 02.10.2017. otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-1181/2017.

11. Među strankama je sporan pravni osnov, odnosno sporno je da li je tuženik odgovoran za nastanak štetnog događaja, sporna je i uzročno posljedična veza te visina cjelokupnog tužbenog zahtjeva. U odnosu na činjenicu otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, sporno je i da li je za potraživanje I-IV tužitelja nastupila prekluzija u odnosu na trenutak prijave njihovih tražbina u stečajnom postupku.

12. Sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid u prijavu o ozljedi na radu, koja je sačinjena od strane tuženika kao poslodavca, a povodom ozljeđivanja

prednika I-IV tužitelja Mije Martinovića dana 22.04.2008. Uvidom u istu utvrđeno je da je prednik I-IV tužitelja po stručnom obrazovanju bio KV armirač i da je bio zaposlen kod tuženika na određeno vrijeme u punom radnom vremenu. U svezi posla koji je radio u trenutku kada se dogodila ozljeda, navedeni su poslovi armirača na postavljanju armature i da se radilo o redovitim poslovima na radnom mjestu te je navedeno da je pok. Mijo Martinović u trenutku stradavanja imao radni staž od 8 godina, 8 mjeseci i 20 dana kod tuženika kao poslodavca. Vezano za mjesto obavljanja poslova, navedeno je da je radnik obavljao poslove armirača i da se prilikom prijevoza armature htio skloniti i da je pao na pasicu. Kod načina nastanka ozljede naveden je pad radnika u istoj ravnini pred ulazom u tunel, dok je pod izvorom ozljede navedeno objekti namijenjeni za rad s pripadajućim prostorom, a kao uzrok ozljede poslodavac je naveo klizavost i zakrčenost prostora i površina na kojima se obavlja rad. U istoj prijavi navedeno je i da je obavljen uviđaj od strane inspekcije zaštite na radu te policije. Navedeno je i da je ozlijeđeni radnik koristio sva propisana osobna zaštitna sredstva.

13. Uvidom u Zapisnik o obavljenom inspekcijskom nadzoru koji je sačinjen dana 05.05.2008. u svezi teže ozljede radnika Mije Martinovića, navedeno je da je do ozljeđivanja radnika došlo dana 22.04.2008. u 09:00 sati na riječkoj strani tunela Vrata Autoceste Rijeka-Zagreb, južnog kolničkog traka, prilikom premještanja svežnja armature i da je tada došlo do poskliznuća radnika Mije Martinovića, koji je izgubio ravnotežu i pao u istoj ravnini te se pri tome udario i slomio rebro na lijevoj strani tijela, udarivši se u tom mjestu na vireće sidro dužine 60 cm i debljine 20 mm. Navedeno je i da je detaljan opis naveden u zapisniku o očevidu mjesta nastanka ozljede od 22.04.2008., koji je sastavni dio ovoga zapisnika. U svezi izvora te ozljede navedene su površine na radu (šifra 504), u svezi načina nastanka ozljede naveden je pad radnika zbog poskliznuća u istoj ravnini (šifra 1), dok je za šifru 812 navedeno da se odnosi na neravan pod i na istom komad klizavog materijala. U svezi utvrđenih propusta mjera zaštite na radu, navedeno je da je utvrđeno da ozlijeđeni radnik nema utvrđeno periodično zdravstveno stanje za radno mjesto s posebnim uvjetima rada, što je utvrđeno u evidenciji na radilištu i spomenutom zapisniku o očevidu. Također je navedeno da dizaličar nema važeću ispravu o radnoj sposobnosti, jer je prošao rok periodičnog pregleda te se spominje i nedovoljna pažnja ozlijeđenog radnika. Navedeno je i da je ozlijeđeni radnik koristio sva propisana osobna zaštitna sredstva.

14. Iz iskaza saslušanog svjedoka Slavka Dusper sud je utvrdio da je isti po zanimanju auto dizaličar i da je radio kod tuženika na auto dizalici te da su na dan štetnog događaja prenosili teret i da je bilo kišno vrijeme. Za Miju Martinovića naveo je da je radio kao armirač i da se držao za bunt željeza koji je on prevezio te da je iza bio drugi bunt i da su već krenuli, a da je pok. Martinović stao na mokru ljepenku i prevrnuo se, odnosno da je udario na anker koji je bio vertikalno kod tunela. Za pok. radnika navodi da je na sebi imao radno odijelo te prsluk i kacigu te dalje navodi da se tada radilo o uobičajenom prijevozu tereta. Za pok. Martinovića je naveo da se držao za teret, jer se kod spuštanja tereta isti treba malo pridržati te da je bilo i blato i da su oni htjeli da željezo ne ide u blato. Naveo je da se ta radna operacija stalno obavlja na taj način i da radnik nije mogao stati negdje drugdje. Naveo je i da se u tunelu teret dalje nosio ručno, obzirom da dizalica ne može u tunel. Svjedok je za sebe izjavio da je bio osposobljen za rad dizalice i da je dao izjavu policiji, a za pok. Miju Martinovića naveo je da se isti poskliznuo na ljepenku i da je pao sa strane te da je komad ljepenke ostao nakon što se prethodno radila izolacija na ulazu u tunel.

Svjedok je još naveo da je teret bio sigurno pričvršćen na dizalicu i da teret stradalog radnika ne bi ugrozio da je ostao na mjestu prije nego se poskliznuo, ali da je Mijo Martinović morao ići unazad, jer je pridržavao teret te da se teret pretežno drži u takvom položaju. Svjedok je još naveo da se stradali radnik nakon nezgode pridigao, ali da se nakon 5-6 metara uhvatio za rebra i da su ga iznijeli na suho te je iza toga odvezen u bolnicu u Delnice, pri čemu se njegovo radno odijelo nije poderalo. Nakon predočavanja Zapisnika Inspektorata od 05.05.2008., naveo je da je on išao redovno na preglede i da je imao dozvole te da je nakon dva mjeseca dao izjavu i policiji u Ivanić-Gradu.

15. Iz iskaza saslušanog svjedoka Alfonsa Marković proizlazi da je vidio predmetni događaj, jer je išao po neke daske i da je radio kao tesar te da je vidio da je Mijo Martinović pridržavao željezo koje se spuštalo i krenuo je prema njemu te je Mijo pao, odnosno poskliznuo se na foliju. Svjedok je naveo i da su stradalom kolegi pritekli u pomoć, jer je pao na klin.

16. Sud je u cijelosti prihvatio iskaze svjedoka Slavka Dusper i Alfonsa Marković, jer se ovome sudu ukazuju kao logični, životno uvjerljivi i istiniti, tj. u skladu sa spisom priležecom dokumentacijom koja potvrđuje objektivnu i isključivu odgovornost tuženika za nastanak štetnog događaja, posljedica kojeg je smrt prednika I-IV tužitelja.

17. U postupku je po prijedlogu tužiteljske strane provedeno vještačenje po vještaku zaštite na radu Vladimiru Cvek. Vještak u Nalazu i mišljenju od 19.10.2010. uvodno u toč. 1. opisuje podatke o opisu događaja i druge podatke. Vještak navodi da je do ozljede radnika Mije Martinovića došlo prilikom pridržavanja svežnja armature kojeg su auto-dizalicom premještali da ga sklone s kiše, kako bi radnici mogli raditi da ne kisnu, a sve u odnosu na ozljedu od 22.04.2008., koja je predmet tužbe. Vještak citira izjavu ozlijeđenog radnika koja se nalazi u sudskom spisu na stranicama 35/36 te 39/40. U istoj je navedeno da se na radilištu postavljala armatura platica tunela i da je vrijeme bilo kišovito te da su armaturu htjeli staviti unutar tunela da ne kisnu i kako bi istu uzimali na suhom. Naveo je i da je dizaličar armaturu - svežanj šipki pomoću dizalice dopremio do ulaznog portala tunela s riječke strane i da je armaturu trebalo odložiti na betonsku pasicu širine 130 cm s lijeve strane tunela. Naveo je i da je armatura bila spuštena skoro na tlo i da je on desnom rukom pridržavao bunt - svežanj, kad se isti odjednom trznuo, pa je on u tom momentu instinktivno lijevom nogom pošao natrag u stranu, kako ga svežanj ne bi zahvatio i prignječio mu noge. Još je naveo i da teren nije bio ravan i da je iza pasice bila udubina od 10-15 cm, koja je bila u kosini te da se njemu poskliznulo, da je izgubio ravnotežu i pao na lijevi bok. Međutim, pri tome je svom težinom nalegao na čeličnu šipku - anker i da je istovremeno osjetio jaku bol te se zaokrenuo i pao na pod.

Vještak zaštite na radu dalje se poziva na Zapisnik o izvršenom očevidu mjesta nastanka ozljede koji prileži sudskom spisu na str. 41/42, u kojem je navedeno da se dana 22.04.2008. postavljala armatura u tunelu Vrata na riječkoj strani i to armatura platica te da se armaturno željezo nalazilo izvan tunela, a kako radnici ne bi bili na kiši, to je armaturne svežnjeve trebalo autodizalicom prenijeti u tunel. Naveden je i tip, tvornički broj i registarska oznaka autodizalice na kojoj je kao dizaličar bio Slavko Dusper. Navedeno je da je svežanj armature trebalo odložiti ispod kalcite tunela na betonsku pasicu širine 130 cm i da je armaturni svežanj donesen i spušten skoro na pasicu, uzdignut od pasice na jednom kraju 20 cm, dok

je na drugoj strani svežanj već bio nalegao na pasicu. Navedeno je da se uz svežanj nalazio ozlijeđeni radnik koji je rukom pridržavao svežanj te da se u jednom trenutku teret trznuo i da se Mijo Martinović pomaknuo bočno unatrag te je stao na moku plastiku, poskliznuo se i lijevom bokom pao na tlo, ali je pri padu udario na vertikalno sidro promjera 20 mm i visine cca 60 cm, koje se nalazilo na tom mjestu i da se od udarca ozlijedio.

Vještak zaštite na radu citira i izjavu svjedoka očevica Alfonsa Markovića sa str. 44/45 sudskog spisa, koji je između ostalog, u svezi radnika Mije Martinovića, naveo da je isti desnom rukom pridržavao svežanj armature i da se u jednom trenutku teret trznuo i da je radnik lijevom nogom zakoračio unatrag te da je kasnije utvrđeno da je stao na komad odbačene izolacijske folije te se poskliznuo, izgubio ravnotežu i lijevom bokom padao prema tlu. Očevdac Marković još je naveo da je na tom dijelu ostao jedan vertikalni anker, tj. željezna šipka visine 60 cm i debljine 20 mm. Nadalje, vještak zaštite na radu citirao je i iskaze Slavka Duspera i Alfonsa Markovića, koje su isti kao svjedoci dali pred ovim sudom na glavnoj raspravi održanoj 06.10.2009.

Nadalje, vještak navodi i sadržaj službenih zabilješki sastavljenih u prostorijama PP Delnice i Ivanić-Grad, time da u odnosu na službenu zabilješku sastavljenu 22.04.2008. u svezi razgovora obavljenog s Mijom Martinovićem (str. 171 sudskog spisa) navodi sljedeće. Vezano za postupanje u svezi ozljede na radu, ozlijeđeni radnik naveo je da je u jednom trenutku primijetio kako prema njemu ide dizalica koja je vozila cijevi u tunel te da je u jednom trenutku skočio u stranu van trase kako ga ne bi udarile cijevi ili dizalica te je tom prilikom udario tijelom u komad rebrastog željeza koji se nalazio zabijen u zemlju i služi kao graničnik.

Vještak se poziva i na službenu zabilješku od 15.10.2008. (str. 178 sudskog spisa) u svezi obavljenog obavijesnog razgovora s Vitomirom Martinovićem, koji je bio raspoređen na gradilište Autoceste Rijeka-Bosiljevo kod tunela Vrata gdje je obavljao poslove poslovođe početnika, dok je nadređeni poslovođa bio Branimir Šimić koji je bio odgovoran za navedenu dionicu gradilišta. Vitomir Martinović izjavio je da je dana 22.04.2008. padala kiša i da su obavljali građevinske radove kod tunela Vrata sa zapadne strane, a da je Mijo Martinović na gradilište došao kao ispomoć armiračima zbog većeg obima posla. Dalje je naveo da su zbog spomenute kiše armirači zamolili dizaličara da dizalicom prenese željezne šipke dužine oko 3 m do portala tunela Vrata, kako oni ne bi više puta prenosili šipke i pokisli. Stoga je vozač dizalice zakačio oko 30 metalnih šipki na dva kraja koje su bile stegnute čeličnom žicom te je nakon premještanja istih za oko 20 m došao do ulaska u tunel Vrata i šipke je namjeravao spustiti na zemlju. Vitomir Martinović je dalje izjavio da je prilikom spuštanja tih šipki na oko 1 m od zemlje do istih pristupio Mijo Martinović s namjerom da ih prilikom spuštanja pridrži kako se ne bi rasule u dodiru sa zemljom. Međutim, čelične šipke proklizale su po čeličnim žicama koje su ih držale te su se rasule, a Mijo Martinović, kako bi izbjegao da ga šipke ne udare, krenuo je unazad i ugazio je na odloženi komad tunelske izolacije za vodu, nakon čega se i zbog klizavog terena, jer je padala kiša, okliznuo i pao te se rebrima nabio na metalnu šipku koja je virila iz betona oko 20-30 cm.

Nadalje, vještak se poziva i na drugu službenu zabilješku u svezi obavljenog obavijesnog razgovora s Vitomirom Martinovićem od 23.03.2009. (str. 179/180 sudskog spisa), kada je izjavio da poslovođa Branimir Šimić samom događaju nije bio nazočan i da je dana 22.04.2008., vezano za obavljanje prije opisanih radova, njega, tj. Vitomira Martinovića pok. Mijo Martinović upitao da li im zbog kiše dizalica može prevesti armaturne pozicije do tunelskog okna. Vitomir Martinović je na to

odgovorio da ne vidi nikakvih problema, ali da se o tome pita dizaličara Slavka Duspera te nakon što je Mijo isto učinio i nakon dogovora s Dusperom, osobno je zakačio teret na dizalicu. Vitomir Martinović dalje navodi da je kod podizanja tereta sve prisutne, uključujući i pok. Miju Martinovića, upozorio da se sklone, što su isti i učinili te je dizalica teret prenijela do okna udaljenog oko 30 m. Vitomir Martinović dalje navodi da kad je teret već bio gotovo spušten na odredište i bio na visini od cca 1 m iznad tla, da je do tereta došao Mijo Martinović i to vjerojatno u namjeri da teret malo ispravi da se pravilnije spusti uz okno. Međutim, tom prilikom se teret nekako otkacio i Mijo je u namjeri da izbjegne pad tereta na noge krenuo prema natrag te je vjerojatno zbog neravne površine i raznog razbacanog materijala po tlu, izgubio ravnotežu i pao te je udario leđima, tj. bočno o već spomenutu armirnu šipku koja je virila iz tla. U ovoj službenoj zabilješki Vitomir Martinović još navodi da je Mijo Martinović potpuno nepotrebno prišao teretu i da osim spomenutog ankera na koji se ozlijedio na mjestu na kojem je pao, nigdje u blizini nije bilo drugih ankera. Za navedeni način prijevoza tereta dizalicom naveo je da je potpuno uobičajen na svim gradilištima, u što se uvjerio stekavši nešto više iskustva u ovome poslu. Naveo je da se za sve terete koji se ne moraju nositi ručno upotrebljava dizalica, za koju navodi da se u krugu rada iste opreza radi ne smije stajati ispod tereta. Isto tako je potrebno paziti prilikom vješanja i skidanja tereta, što je isključivo stvar odgovornosti radnika na tlu i za čije potrebe se dizalica i koristi, a da je odgovornost radnika koji rukuje dizalicom za sam čin prijenosa tereta, koji također mora biti pažljivo izveden. Zaključno je Vitomir Martinović izjavio da je upotreba dizalice u navedenom slučaju bila uobičajeni način rada i da je tragični događaj rezultat isključivo nesretnih okolnosti.

Vještak se poziva i na službenu zabilješku sastavljenu dana 20.02.2009. (str. 182 sudskog spisa) u svezi obavljenog obavijesnog razgovora s Alfonsom Markovićem, koji je u svezi utuženog štetnog događaja naveo da je dizaličar dizalicom prenašao snop željeznih šipki dužine 3 m s jednog kraja na drugi, tj. bliže do radnika armirača i da su se u jednom trenutku šipke počele rasipati, jer su popucale žice kojima su iste bile vezane i šipke su počele padati prema Miji Martinoviću koji je bio u neposrednoj blizini. Naveo je i da se imenovani Mijo počeo micati da ga šipke ne udare te da se poskliznuo i pao na željezni klin koji je bio pričvršćen u betonu i koji služi za učvršćivanje donjeg dijela oplate.

Nadalje, vještak se poziva i na službenu zabilješku sastavljenu dana 16.03.2009. (str. 183 sudskog spisa) u svezi obavljenog obavijesnog razgovora sa Slavkom Dusperom, koji je u svezi utuženog štetnog događaja naveo da se toga dana autodizalicom namjeravalo prenijeti svežanj armature, kako radnici za ugradnju iste ne bi radili na kiši te da se ista armatura nalazila na udaljenosti otprilike 50 m od ulaza u tunel. Naveo je i da je tu armaturu cijelo vrijeme prijevoza pridržavao Mijo Martinović, a kako se isti kretao unazad, u jednom trenutku se poskliznuo te je bočnom stranom tijela pao na vertikalni anker, tj. željeznu šipku visine oko 50 cm. Slavko Dusper još je naveo da je prije opisani rad s dizalicom uobičajen na gradilištu i u krugu radilišta, ali da je svjestan da nije u skladu s pravilima o zaštiti na radu i pravilima struke, jer se u blizini radnog stroja za vrijeme rada ne smiju zadržavati radnici ni druge osobe.

Nadalje, vještak je u bitnome ponovio i sadržaj Zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru od 05.05.2008., na koji zapisnik se već pozvao ovaj sud u ranijem dijelu obrazloženja ove presude.

Vještak se ponovno poziva na sadržaj Zapisnika o izvršenom očevidu mjesta nastanka ozljede (str. 41/42 sudskog spisa), za koji dodaje da je u istome navedeno

da je uvidom u evidenciju o osposobljenosti za rad na siguran način utvrđeno da je radnik Mijo Martinović kao armirač osposobljen za siguran način rada prema programu osposobljavanja zaposlenika za rad na siguran način rada tvrtke Viadukt d.d. Nadalje, iz ovog zapisnika je vidljivo da na radilištu nema svjedodžbe o radnoj sposobnosti za obavljanje poslova u tunelu te je navedeno da je dizaličar Slavko Dusper stručno osposobljen za rukovaoca autodizalicom i da ima uvjerenje o osposobljenosti, za koje su navedeni klasa i urudžbeni broj, kao i izdavalatelj. Za dizaličara Duspera navedeno je da nije radno sposoban, odnosno da nema svjedodžbu o radnoj sposobnosti za obavljanje poslova autodizalicom te da je prethodna provjera njegove radne sposobnosti obavljena 11.04.2005. za radno mjesto vozač - strojar. Navedeno je i da na radilištu imaju Plan o uređenju radilišta. Vještak navodi da sudskom spisu na str. 116 prileži uvjerenje o osposobljenosti za rad na siguran način i protupožarne zaštite za Miju Martinovića za radno mjesto armirač, u kojem je navedeno da je provjera provedena dana 01.04.2004. U svezi preslike radne knjižice Mije Martinovića, koja prileži sudskom spisu na str. 220-224, vještak navodi da je Mijo Martinović bio radnik tvrtke Viadukt d.d. u razdoblju kada je izvršena navedena provjera. Za uvjerenje o osposobljenosti za rad na siguran način i protupožarne zaštite za radno mjesto vozač i strojar, koje prileži sudskom spisu na str. 210, vještak navodi da je ista provjera provedena 01.07.2005. Zaključno, u ovom dijelu svojih navoda vještak navodi da sudskom spisu na str. 212 prileži uvjerenje o provjerenoj sigurnosti oruđa za rad za hidrauličku autodizalicu Grove od 26.09.2006., za koju su navedeni tip i tvornički broj te je naveden i izdavalatelj tog uvjerenja.

Vještak zaštite na radu u toč. 2. Nalaza i mišljenja citira izvatke iz propisa o zaštiti na radu u svezi s predmetnim događajem, tj. odredbe čl. 1, čl. 2, čl. 3, čl. 117 i čl. 131 Pravilnika o zaštiti na radu u građevinarstvu. Isto tako, citira i čl. 1, čl. 2, čl. 3, čl. 4, čl. 8, čl. 29, čl. 54, čl. 55, čl. 56, čl. 59, čl. 63 i čl. 64 Pravilnika o zaštiti na radu pri utovaru i istovaru tereta. Nadalje, vještak se poziva i na odredbe čl. 13 i čl. 14 Pravilnika o zaštiti na radu na privremenim ili pokretnim gradilištima, kao i čl. 2, čl. 3 i čl. 6 Pravilnika o poslovima s posebnim uvjetima rada. Zaključno, vještak se poziva na odredbe čl. 28, čl. 34, čl. 35, čl. 36 i čl. 44 Zakona o zaštiti na radu (NN 59/96, 94/96, 114/03, 100/04 i 86/08).

Vještak Vladimir Cvek u nalazu navodi da je radnik Mijo Martinović dana 22.04.2008. oko 09:00 sati na gradilištu na riječkoj strani tunela Vrata Autoceste Rijeka-Zagreb doživio ozljedu na radu, i to pridržavajući teret, odnosno svežanj armaturnih šipki dužine 3 m kod spuštanja tereta na tlo autodizalicom koja je prevezla teret. Isto iz razloga jer je instinktivno zakoračio unatrag na stranu, a pri čemu je stao na zaostali komad izolacije (navodi se mokra plastika, komad odbačene izolacijske folije, mokra ljepenka, odloženi komad tunelske izolacije, neravna površina i razni razbacani materijali po tlu), pa se poskliznuo, izgubio ravnotežu i pao na lijevi bok. Radnik Martinović je pri tom padu svom težinom nalegao na čeličnu šipku - anker promjera 20 mm i visine 20-60 cm. Vještak navodi da je do reakcije radnika da je zakoračio unatrag na stranu došlo iz razloga što se opisani svežanj armaturnih šipki trznuo, pa je radnik Mijo Martinović instinktivno reagirao da mu teret ne priklješti noge. Vještak navodi da se u podacima u spisu navodi sljedeće: da se teret trznuo; da je pridržavao željezo koje se spuštalo i krenulo prema njemu; da su čelične šipke proklizale po čeličnim žicama koje su ih držale te su se rasule; da se teret nekako otkacio i da su se u jednom trenutku šipke počele rasipati, odnosno da su te žice kojima su šipke bile vezane popucale i da su šipke počele padati prema Miji Martinoviću.

Vještak navodi da iz sudskog spisa nije razvidno zbog čega je došlo do trzanja tereta i da li je došlo i do rasipanja tereta, ali da se može zaključiti da je došlo do nepredviđenog kretanja tereta, koje je u dinamici događanja izazvalo instinktivnu reakciju kretanja radnika unazad u stranu. Vještak navodi da je do navedenog trzaja tereta moglo doći zbog neodgovarajuće manipulacije komandama autodizalice ili zbog popuštanja dijela žice kojom je bio vezan svežanj armature ili zbog udara jednog kraja svežnja armature o tlo. Vještak u nalazu opisuje da se u dinamici odvijanja radnji polaganim spuštanjem tereta rukovatelj dizalicom morao uvjeriti da je teret dosjeo na tlo, a pri čemu sajle dizalice moraju ostati zategnute kako bi zahvatna naprava, tj. užad još uvijek držala teret. Navodi da se nakon sigurnog dosjeda i nalijeganja tereta na tlo spuštanjem kuke otpušta spomenuta užad koja se tada može skinuti. Navodi da će u dinamici odvijanja navedenih radnji kod brzog spuštanja tereta, teret udariti o tlo te će se navedena užad brzo otpustiti i tada može doći do nekontroliranog kretanja i rasipanja tereta u trenutku kad snop armaturnih šipki još ne leži horizontalno na tlu. Vještak navodi i da dizalicom smije rukovati radnik osposobljen u poslovima vezivanja tereta i rukovanja odnosnom dizalicom, time da je Pravilnikom o općim mjerama i normativima zaštite na radu pri radu s dizalicama propisano da dizaličar sve pokrete opterećenom dizalicom mora vršiti ravnomjernim tempom, bez izazivanja trzaja i njihanja tereta.

U svezi poskliznuća, vještak navodi da je tome pripomogla odbačena folija ili ljepenka koja je zaostala od prethodnih radova izoliranja koji su obavljani te dalje navodi da je iz navedenih podataka vidljivo da u dovoljnoj mjeri nisu obavljeni pregled i čišćenje terena gradilišta prije započinjanja nove faze rada, iako bi se prema načelima zaštite na radu i čl. 3 Pravilnika o zaštiti na radu u građevinarstvu te čl. 13 toč. 1 i 7 Pravilnika o zaštiti na radu na privremenim ili pokretnim gradilištima, na gradilištu moralo osigurati nesmetano i sigurno izvođenje svih radova, kao i održavati primjereni red i zadovoljavajuću čistoću na gradilištu, kao i uklanjati otpatke i otpadni materijal te ih odlagati na za to unaprijed određeno mjesto.

U svezi pada na spomenuti anker, vještak prema prednje navedenom iz njegovog nalaza i mišljenja navodi: da je pri padu udario na vertikalno sidro promjera 20 mm, visine cca 60 cm, koje se nalazilo na tom mjestu i da se od udarca ozlijedio; da je na tom dijelu ostao jedan vertikalni anker visine 60 cm i debljine 20 mm; da se Mijo Martinović prevrnuo i udario na anker koji je bio vertikalno kod tunela; da je skočio u stranu van trase i da je tom prilikom udario tijelom u komad rebrastog željeza koje služi kao graničnik i koji se nalazio zabijen u zemlju; da je pao na bok i da se rebrima nabio na spomenuti anker koji je virio iz betona oko 20-30 cm; da je udarivši leđima pao bočno o anker koji je virio iz tla; da je tom prilikom pao na željezni klin koji je bio pričvršćen u betonu i služi za učvršćivanje donjeg dijela oplata; da je pao na vertikalni anker - željeznu šipku visine oko 50 cm, odnosno da je pao u istoj ravnini i da se pri tome udario i slomio rebro na lijevoj strani tijela udarivši se u tom mjestu na viseće sidro dužine 60 cm i debljine 20 mm. Vještak navodi da je prema gore navedenom vidljivo da se na mjestu pada radnika nalazio vertikalni anker, tj. željezna šipka na koju je radnik pao, ali da nije objašnjeno da li se radi o zaostalom ankeru za učvršćivanje oplata koji nije uklonjen na vrijeme ili su se u blizini nalazili i drugi ankeri jer su bili potrebni za daljnje radove. Ukoliko se radilo o zaostalom ankeru, vještak navodi da je isti sukladno čl. 131 Pravilnika o zaštiti na radu u građevinarstvu trebao biti otklonjen, primjerice odsijecanjem ili savijanjem i sl.

U svezi pridržavanja tereta, vještak navodi da se prema podacima u spisu navodi da je armaturni svežanj donesen i spušten skoro na pasicu - uzdignut od pasice na jednom kraju 20 cm, dok je na drugoj strani svežanj već nalegao na pasicu

te da se uz svežanj nalazio ozlijeđeni radnik koji je taj svežanj pridržavao rukom. U spisu je navedeno i da je radnik Mijo Martinović desnom rukom pridržavao svežanj armature; da je pok. radio kao armirač te se držao za bunt željeza koji sam ja prevezio; on se držao za teret, jer se treba malo pridržavati kod spuštanja tereta, a bilo je i blato, da ne ide željezo u blato; on je morao ići unazad, jer je pridržavao teret, a teret se pretežito drži u takvom položaju; vidio sam da je pridržavao željezo koje se spuštalo i krenulo prema njemu; prilikom spuštanja šipki na oko 1 m od zemlje do istih je pristupio Mijo Martinović s namjerom da ih prilikom spuštanja pridrži kako se iste ne bi rasule u dodiru sa zemljom; kada je teret već bio gotovo spušten na odredište, na visini od cca 1 m iznad tla, do tereta je došao Mijo Martinović, vjerojatno u namjeri da ga malo ispravi da se pravilnije spusti uz okno; navedena armatura nalazila se na udaljenosti cca 50 m od ulaza u tunel te ju je cijelo vrijeme prijevoza pridržavao Mijo Martinović, a budući se isti kretao unazad, u jednom trenutku se poskliznuo i bočnom stranom tijela je pao na spomenuti anker visine oko 50 cm. U svezi pridržavanja tereta i prijevoza autodizalicom, u predmetnom spisu se prema navodima vještaka nalaze sljedeće konstatacije: ta operacija se radi stalno na taj način, on je morao ići unazad jer je pridržavao teret, a teret se pretežno drži u takvom položaju; navedeni način prijevoza tereta dizalicom potpuno je uobičajen na svim gradilištima, u što se uvjerio kada je stekao malo više iskustva u navedenom poslu te navod Slavka Duspera da je opisani rad dizalicom uobičajen na gradilištu, iako nije u skladu s pravilima o zaštiti na radu i pravilima struke.

Vještak dalje navodi da iz prije navedenog i odredbi Pravilnika o zaštiti na radu pri utovaru i istovaru tereta (rad s dizalicama i autodizalicama) proizlazi da se kod premještanja tereta autodizalicom rad uobičajeno obavlja tako da se radnici kreću uz teret i pridržavaju teret, iako i rukovoditelji i radnici znaju da moraju biti izvan manipulativnog prostora dizalice odmah kad se teret podigne iznad podloge na visinu veću od 10 cm i da ne smiju ulaziti u manipulativni prostor dizalice dok se teret ne spusti na visinu do 10 cm iznad podloge na koju se odlaže, a sve prema čl. 64 citiranog Pravilnika. Vještak navodi da se radnik nalazio na uobičajenoj poziciji za pridržavanje tereta, iako nije smio biti u manipulativnom prostoru dizalice sve dok teret nije bio spušten na visinu do 10 cm iznad podloge na koju se odlaže. Vještak navodi da se na ove okolnosti i okolnost da radnik prethodno nije uočio prepreke i smetnje na površinama kojima se kretao (ljepenka i anker) odnosi nedovoljna pažnja ozlijeđenog radnika, a što je i navedeno pod toč. 5 u Zapisniku o obavljenom inspekcijskom nadzoru.

Osim navedenog, vještak navodi da je iz navedene dokumentacije sudskog spisa vidljivo: da je radnik Mijo Martinović kao armirač osposobljen za siguran način rada prema programu osposobljavanja koji je već ranije naveden; da je radnik Slavko Dusper osposobljen za radno mjesto vozač i strojar za siguran način rada prema programu koji je već ranije naveden; da je radnik Slavko Dusper stručno osposobljen za rukovatelja autodizalicom i da ima uvjerenje o osposobljenosti koje je već ranije navedeno; da radnik Mijo Martinović nije imao svjedodžbu o radnoj sposobnosti za obavljanje poslova armirača, koji poslovi su s posebnim uvjetima rada; da radnik Slavko Dusper nije imao svjedodžbu o radnoj sposobnosti za obavljanje poslova autodizalicom, jer je nakon prethodne provjere radne sposobnosti od 11.04.2005. za radno mjesto vozač - strojar, rok za ponovnu provjeru za poslove upravljanja dizalicom bio 24 mjeseca za provjeru zdravstvenog stanja i 48 mjeseci za provjeru psihičke sposobnosti; da je poslodavac imao uvjerenje o provjerenoj sigurnosti za rad za hidrauličku autodizalicu Grove, kao što je to prije navedeno, s važenjem uvjerenja

od 26.09.2006. na dvije godine te da je poslodavac na radilištu imao Plan o uređenju radilišta.

Vještak zaštite na radu Vladimir Cvek zaključno daje mišljenje da je do ozljede radnika neposredno došlo zbog iznenadnog trzanja tereta koje je prouzročeno neodgovarajućom manipulacijom komandama autodizalice (kratkim komandama i trzajima dizalice kod spuštanja i zaustavljanja te ponovnog pokretanja za spuštanje) ili zbog popuštanja dijela žice kojom je bio vezan svežanj armature (vezanje tereta je posebno osjetljiv posao koji mora raditi radnik osposobljen za vezanje tereta) ili zbog udara jednog kraja svežnja armature o tlo, što je u dinamici događanja izazvalo instinktivnu reakciju kretanja radnika unazad u stranu, a pri čemu se poskliznuo na odbačenu foliju ili ljepenu i izgubio ravnotežu i pri padu je lupio na anker, tj. čeličnu šipku koja je virila iz tla. Vještak smatra da je uzrok ozljede i u organizaciji rada, jer je nastanku ozljede doprinijelo stanje radnog prostora u kojem u dovoljnoj mjeri nisu obavljeni pregled i čišćenje terena gradilišta prije započinjanja nove faze rada i jer otpadni materijal nije uklonjen i odložen na za to unaprijed određeno mjesto, dok zaostali anker, ukoliko nije postavljen za daljnje radove, nije bio uklonjen. Nadalje, vještak smatra da je nastanku ozljede doprinijelo stanje suprotno pravilima zaštite na radu, jer da se rad kod premještanja tereta autodizalicom uobičajeno obavlja tako da se radnici kreću uz teret i pridržavaju teret i da je tako radio i ozlijeđeni radnik. Navodi da poslodavac nije poduzeo mjere kojima bi osigurao da radnici budu izvan manipulativnog prostora dizalice odmah kad se teret podigne iznad podloge na visinu veću od 10 cm i da ne smiju ulaziti u manipulativni prostor dizalice dok se teret ne spusti na visinu do 10 cm iznad podloge na koju se odlaže. Vještak još smatra da je nastanku ozljede doprinijela i nedovoljna pažnja ozlijeđenog radnika, jer je isti morao znati da se ne smije nalaziti u manipulativnom prostoru dizalice dok se teret ne spusti na visinu do 10 cm iznad podloge na koju se odlaže i jer prethodno nije uočio prepreke i smetnje na površinama kojima se kretao.

18. Tužiteljska strana istaknula je prigovore na nalaz i mišljenje vještaka zaštite na radu u podnesku od 24.11.2010., dok je tuženik istaknuo svoje prigovore u podnesku od 12.01.2011.

19. Vještak zaštite na radu Vladimir Cvek, u odnosu na prigovore obiju strana, očitovao se u dopunskom pisanom očitovanju od 28.04.2011.

U odnosu na prigovore tužitelja, vezano za od strane vještaka spomenutu nedovoljnu pažnju ozlijeđenog radnika, vještak se očitovao da ne stoji tvrdnja tužitelja da iz iskaza saslušanih svjedoka i Zapisnika o obavljenom inspekcijskom nadzoru proizlazi da je tuženik kao poslodavac odredio način rada kod premještanja tereta autodizalicom, na način da se radnici moraju kretati uz teret i pridržavati teret i da je takav način rada zahtijevao od radnika. Međutim, vještak navodi da je prema iskazima saslušanih svjedoka, kao npr. Vitomira Martinovića, ovakav način rada bio uobičajen kod obavljanja ovog posla, a što poslodavac organizacijom rada i discipline na gradilištu nije spriječio, odnosno nije uspostavio organizaciju rada sukladno čl. 2 i 3 Pravilnika o zaštiti na radu pri utovaru i istovaru tereta i čl. 44 Zakona o zaštiti na radu. Vještak još navodi da je poslodavac obavio osposobljavanje radnika za siguran rad, kroz koje su radnici upoznati s pravilima rada na siguran način, i to tako da se ne smiju nalaziti u manipulativnom prostoru dizalice na način kao što je to vještak već opisao u osnovnom nalazu i mišljenju, odnosno da su upoznati s opasnostima na gradilištima i potrebom povećane pažnje kod kretanja na gradilištu, a vezano za uočavanje prepreka i smetnji na površinama na kojima se kreću. Isto tako, dizaličar

ne smije vršiti radnje dizanja i prijevoza tereta dok mu se radnici nalaze u manipulativnom prostoru dizalice.

U odnosu na prigovore tuženika, vještak se očitovao na sljedeći način. U odnosu na tuženikov prigovor vezano za sam uzrok ozljede radnika Mije Martinovića, na način koji je u prvom odlomku svog mišljenja opisao vještak zaštite na radu, vještak je naveo da je prigovor tuženika neosnovan. Isto iz razloga jer je u dokumentaciji spisa navedeno da je zbog trzaja tereta došlo do instinktivnog kretanja radnika unazad u stranu, pri čemu se prema izjavi samog radnika Mije Martinovića on poskliznuo na odbačenu foliju ili ljepenu i izgubio ravnotežu te je pri padu lupio na anker koji je virio iz tla. U svezi ovog navoda vještak je citirao sve stranice sudskog spisa koje sadrže sve izjave, izvatke iz zapisnika o izvršenom očevidu, iskaze saslušanih svjedoka te službene zabilješke koje je već ranije citirao u osnovnom nalazu i mišljenju. U svezi prigovora tuženika na mišljenje vještaka da je uzrok ozljede i u organizaciji rada, vještak navodi da i taj prigovor ne stoji, jer su na stranici 13 osnovnog nalaza i mišljenja jasno navedene obveze poslodavca i pripadajući propisi, izvatci iz kojih su navedeni na stranicama 7 i 9 vještačenja. U dijelu gdje tuženik prigovara da je nastanku ozljede radnika doprinijelo stanje suprotno pravilima zaštite na radu, vještak navodi da ne stoji niti taj prigovor tuženika, jer je poslodavac prema čl. 2 i čl. 3 Pravilnika o zaštiti na radu pri utovaru i istovaru tereta dužan primjenjivati pravila zaštite na radu propisana tim Pravilnikom. Nadalje, vještak smatra da je netočna tvrdnja tuženika da iz nalaza i mišljenja ne proizlazi i da nije nedvojbeno utvrđeno na koji način i iz kojeg razloga se uopće dogodila predmetna nezgoda. Isto stoga što je u nizu sudskom spisu priležućih dokumenata nedvojbeno naveden i način i razlog zbog kojeg se predmetna nezgoda dogodila te vještak pri tome ponovno citira sve izjave, izvatke iz zapisnika o izvršenom očevidu, izjave svjedoka te iskaze svjedoka, odnosno službene zabilješke, time da su stranice sudskog spisa koje sadrže iste već sve citirane u osnovnom nalazu i mišljenju. U odnosu na prigovor tuženika da su zaključci sudskog vještaka zapravo vještakova isključivo paušalna mišljenja, vještak se očitovao da je i ovaj prigovor netočan, iz razloga što se u svim opisima predmetnog štetnog događaja navodi iznenadno nepredviđeno kretanje tereta, što je izazvalo instinktivnu reakciju kretanja radnika. Pri tome vještak ponovno citira sve izjave, izvatke iz zapisnika o izvršenom očevidu, izjave svjedoka te iskaze svjedoka, odnosno službene zabilješke, time da su stranice sudskog spisa koje sadrže iste već sve citirane u osnovnom nalazu i mišljenju. U svezi prigovora tuženika da se u podacima sudskog spisa nigdje ne spominje iskaz samog pok. prednika tužitelja, pri čemu se tuženik poziva na službenu zabilješku sastavljenu 22.04.2008. u svezi razgovora obavljenog s istim, vještak navodi da je gornji prigovor tuženika također netočan. Isto iz razloga što je vještak u osnovnom nalazu i mišljenju citirao str. 35/36 i 39/40, odnosno izjavu ozlijeđenog radnika od 23.04.2008. koju je dao inspektoru iz područja zaštite na radu u bolnici Sušak. Pri tome vještak ponovno citira dio navoda ozlijeđenog radnika, koji su već navedeni u toč. 1 nalaza i mišljenja. Vještak navodi i da se na str. 3 nalaza i mišljenja pozvao na službenu bilješku sastavljenu u prostorijama PP Delnice dana 22.04.2008. u svezi obavljenog razgovora s Mijom Martinovićem te vještak ponavlja sadržaj iste. Vještak navodi da je prema prije navedenom Mijo Martinović dao dvije različite izjave i da se u oba opisa radi o instinktivnoj reakciji kretanja i istoj posljedici, dok se prema svim ostalim dokumentima u spisu radilo o svežnju armature, a ne o cijevima, pa su u nalazu navedeni samo opisi događanja sa svežnjem armature, za objašnjenje što je izazvalo instinktivnu reakciju kretanja radnika. U svezi prigovora tuženika da vještak u nalazu i mišljenju ignorira iskaz Vitomira Martinovića iz

službene zabilješke sastavljene 23.03.2009. u svezi obavljenog obavijesnog razgovora s istim, pri čemu tuženik citra i dio te izjave, vještak se očitovao da sudskom spisu na str. 179 i 180 prileži službena zabilješka od 23.03.2009. na koju se poziva tuženik, ali da tuženik u svom prigovoru navodi samo dio izjave Vitomira Martinovića. Pri tome vještak u dopunskom pisanom očitovanju ponovno citira cjeloviti sadržaj te navedene službene zabilješke od 23.03.2009., koja je u cijelosti već ranije citirana u osnovnom nalazu i mišljenju. Stoga se, prema navodima vještaka, nikako ne radi o ignoriranju izjave Vitomira Martinovića, pri čemu vještak navodi da je on u osnovnom nalazu i mišljenju citirao i službenu zabilješku sastavljenu s Vitomirom Martinovićem dana 15.10.2008. (str. 178 sudskog spisa), pa iz navedenog proizlazi da poslodavac nije uspostavio takvu organizaciju rada sukladno propisanim pravilima zaštite na radu, kojom bi spriječio da se radnici zateknu u manipulativnom prostoru dizalice suprotno propisanom i već opisanom pravilu zaštite na radu. Nadalje, vještak se očitovao i da je on u nalazu i mišljenju iznio navode o osposobljenosti prednika tužitelja i dizaličara, a u svezi navoda tuženika da je za nastanak predmetnog štetnog događaja ako ne isključivo, onda svakako u pretežitom dijelu odgovoran upravo prednik tužitelja, vještak se očitovao da nije njegov posao da ocjenjuje nivo odgovornosti sudionika.

Zaključno, u odnosu na podnesak tužitelja od 27.01.2011., kojim su se očitovali na prigovore tuženika iz podneska od 12.01.2011., vještak navodi da tužitelji u tom podnesku ne iznose prigovore na nalaz i mišljenje vještaka, pa nema potrebe da se vještak očituje na taj podnesak tužiteljske strane.

Stoga je vještak u cijelosti ostao kod danog nalaza i mišljenja.

20. Nakon zaprimanja dopunskog pisanog očitovanja vještaka zaštite na radu Vladimira Cvek, tuženik je prigovorio istome u podnesku od 19.05.2011., pri čemu tuženik u istom podnesku, prema mišljenju ovoga suda, ne ističe nove prigovore, već iznosi svoja subjektivna stajališta u odnosu na štetni događaj i provedeno vještačenje po vještaku zaštite na radu. Pri tome je tuženik na ročištu održanom dana 13.06.2011. predložio provođenje novog vještačenja po vještaku zaštite na radu, jer da postoji kontradiktornost u nalazu i mišljenju. Međutim, na ročištu održanom dana 04.10.2011., punomoćnici stranaka, dakle i tuženik, suglasno su naveli da nije potrebno pozivati vještaka zaštite na radu radi usmenog očitovanja, jer se isti dodatno pisano očitovao.

21. Sud je na ročište održano dana 02.07.2021. pozvao vještaka Vladimira Cvek radi usmenog pojašnjenja nalaza i mišljenja, obzirom na tuženikov ranije spomenuti prijedlog da se u postupku provede novo vještačenje po vještaku zaštite na radu, a kako bi se prije odluke o eventualnom novom vještačenju vještak Cvek ipak prethodno saslušao. Budući je dostava poziva za vještaka Vladimira Cvek za prije navedeno ročište vraćena s naznakom da je isti preminuo, a tuženik je na tom istom ročištu ustrajao kod prije istaknutog prijedloga da se u ovome postupku provede novo vještačenje po vještaku zaštite na radu, sud je unatoč tome na ročištu održanom dana 02.07.2021. ipak odbio tuženika s prijedlogom za provođenjem tog novog vještačenja.

22. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka zaštite na radu Vladimira Cvek u cijelosti (osim u dijelu ocjene vještaka o nedovoljnoj pažnji Mije Martinovića, koja nije utjecala na utvrđenje ovoga suda o isključivoj odgovornosti tuženika), obzirom da za isti smatra da je izrađen objektivno, temeljem spisu priležeće dokumentacije i u

skladu s pravilima struke, pri čemu se vještak u dopunskom pisanom očitovanju izuzetno detaljno očitovao na sve prigovore, a posebice u odnosu na prigovore tuženika. Sud pri tome posebno ističe da tuženik (sukladno svom očitovanju s ročišta održanog dana 04.10.2011.) nije smatrao potrebnim da se vještak Cvek usmeno sasluša na glavnoj raspravi kod suda, a sud zaključuje da je vještak u svojoj pisanoj dopuni u potpunosti s uspjehom otklonio sve prigovore u odnosu na provedeno vještačenje, pa je sud ocijenio da je tuženik neosnovano predložio provođenje novog vještačenja po vještaku zaštite na radu. Pri tome je odredbom čl. 261 st. 3 ZPP-a propisano da ako u mišljenju jednog ili više vještaka ima proturječnosti ili nedostataka ili se pojavi osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja, a ti se nedostaci ili sumnja ne mogu otkloniti ponovnim saslušanjem vještaka, da će se zatražiti mišljenje drugih vještaka. Za konkretno vještačenje sud drži da u istome nema baš nikakvih proturječnosti niti nedostataka, niti da postoji ikakova, a kamoli osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja, a kao što je već rečeno, vještak se izuzetno detaljno očitovao u odnosu na sve prigovore, posebice tuženikove, koje je s uspjehom otklonio. Stoga je sud za prijedlog za provođenjem novog vještačenja smatrao da je neekonomičan i da je usmjeren na daljnje odugovlačenje predmetnog spora, pa je na ročištu održanom dana 02.07.2021. sud odbio tuženika s prijedlogom za novim vještačenjem po vještaku zaštite na radu. Slijedom prednje navedenog, u odnosu na vještačenje provedeno po vještaku Vladimiru Cvek, sud je zaključio da ne postoji baš niti jedan razlog zbog kojeg se njegov stručni nalaz i mišljenje ne bi prihvatio u cijelosti (osim u dijelu već navedenom u prvoj rečenici ove točke presude), pri čemu se i sam vještak očitovao da ocjena stupnja odgovornosti poslodavca i radnika nije njegova domena, već je to isključivo zadatak suda.

23. Kako je tuženik u predmetnoj pravnoj stvari osporavao uzročno-posljedičnu vezu, to je u postupku proveden dokaz sudsko-medicinskim vještačenjem po vještaku dr. Josipu Škavić, sa zadatkom vještačenja utvrditi uzročno-posljedičnu vezu između ozljede na radu i smrti radnika tuženika Mije Martinovića.

Vještak dr. Josip Škavić u Nalazu i mišljenju od 09.05.2013. navodi da iz sudskog spisa i medicinske dokumentacije proizlazi da je prednik tužitelja stradao na radu dana 22.04.2008. i da je radi zadobivenih ozljeda primljen na bolničko liječenje u Kliniku za kirurgiju KBC Rijeka, gdje je boravio od dana ozljeđivanja 22.04.2008. U medicinskoj dokumentaciji navedeno je da je Mijo Martinović zaprimljen zbog frakture desetog rebra lijevo na temelju ekspertize subspecijaliste i da su laboratorijski nalazi uredni. U svezi kontrolnog UZV od 25.04.2008., isti je pokazao tekući sadržaj perihepatički i perisplenično te meteorizam crijeva, a da se peristaltika ne čuje. Navedeno je i da se indicira hitno operacijsko liječenje i da je Mijo Martinović odmah premješten na JIL. Vještak navodi da su postavljene dijagnoze akutnog abdomena, prijeloma desetog lijevog rebra i difuzne upale potrbušnice. Dalje se navodi da Mijo Martinović od 25.04.2008. do 29.04.2008. boravi u JIL Sušak i da su se obradom i tijekom operacijskog liječenja postavile dijagnoze politraume intraperitonealnog krvarenja, prsnuća slezene, retroperitonealnog krvarenja, prijelom 11. lijevog rebra te obostrani plurealni izljev i zapletaj crijeva. Iza toga je Mijo Martinović premješten u JIL KBC Rijeka, gdje boravi od 29.04. do 08.05.2008. i gdje je liječen te gdje su postavljene još i dijagnoze akutnog traumatskog pankreatitisa te stanje po nefrektomiji lijevo. Nadalje, Mijo Martinović je od 24.07. do 31.07.2008. boravio u JIL Rijeka radi retroperitonealnog peripankreatičnog apscesa, pankreatične fistule i

dehiscijencije želuca i da je nakon provedenog liječenja premješten na odjel Digestivne kirurgije. Vještak dr. Škavić navodi da iz otpusnog pisma JIL Rijeka gdje je prednik tužitelja boravio od 29.08. do 12.09.2008. proizlazi da je zaprimljen nakon eksplorativne laparotomije i prešivanja tankog crijeva uz lavažu i drenažu, što se ponovilo 31.08. i 02.09., ali da je usprkos provedenoj terapiji došlo do smrtnog ishoda dana 12.09.2008. Vještak još navodi da je obdukcijom utvrđeno da je prednik tužitelja umro radi generalizirane infekcije, odnosno sepse.

Vještak u mišljenju navodi da je prednik tužitelja, tj. pok. Mijo Martinović dana 22.04.2008. na radu zadobio izvanredno tešku ozljedu u vidu politraume, odnosno ozljeda više organa i organskih sustava, a što se tijekom liječenja kompliciralo te je konačno dana 12.09.2008. došlo do smrti radi spomenute sepse, odnosno generalizirane infekcije. Vještak zaključno navodi da u liječenju prednika tužitelja postoji medicinski logičan slijed, pa je smrt radi sepse bila nasilna i da je u uzročnoj vezi s ozljedama koje je Mijo Martinović zadobio u nesreći na radu dana 22.04.2008.

24. Tužitelji su se u podnesku od 27.05.2013. očitovali da ne prigovaraju nalazu i mišljenju vještaka dr. Škavić, dok je tuženik istaknuo prigovore u podnesku od 18.06.2013.

25. Vještak dr. Josip Škavić saslušan je na glavnoj raspravi kod suda održanoj dana 16.07.2013. te je u odnosu na prigovore tuženika naveo da iz kompletne medicinske dokumentacije na ime prednika tužitelja Mije Martinovića proizlazi medicinski neprekinuti slijed od ozljeđivanja dana 22.04.2008. kada je utvrđen čitav niz ozljeda više organa i tkiva (politrauma), preko čitavog niza komplikacija, pa sve do razvoja sepse koja je dokazana obdukcijom. Vještak navodi da ni na koji način nije moguće govoriti o nekom izoliranom, odnosno istaknutom razlogu nastanka sepse, već da se radi o organizmu s teškom traumatskom bolešću, što u velikom broju slučajeva rezultira infekcijama koje najprije mogu biti lokalne, a zatim generalizirane, odnosno u obliku sepse, a kako je to bilo i u konkretnom slučaju. Stoga kada se uzme u obzir medicinska dokumentacija s utvrđenim teškim ozljedama i posljedicama u vidu prijeloma rebra, akutne upale potrbušnice, prsnuća slezene, krvarenja izvan, tj. iza potrbušnice, obostranog izljeva u prsišta, zapletaja crijeva, akutne traumatske upale gušterače te stanja nakon odstranjenja lijevog bubrega, kao i apscesa, tj. lokaliziranih gnojenja u predjelu gušterače s fistulacijom, odnosno prodorom gnoja iz gušterače uz razilaženje stijenke želuca s potrebama operativnih zahvata, vještak navodi da je nesporno da postoji čitav niz razloga i potencijalnih ishodišta sepse. Vještak navodi i da je netočan navod iz podneska tuženika da bi se iz ovakvog nalaza i mišljenja moglo zaključiti kako se kod svakog pacijenta koji je pretrpio politraumu nalazi medicinski logičan slijed i da nužno dolazi do sepse, a iz razloga što sve ovisi o tijeku bolesti, a ne samo o inicijalnim zadobivenim ozljedama. Vezano za upit da li je tijekom liječenja prednika tužitelja infekcija bila laboratorijski dokazana, vještak navodi da to može samo pretpostaviti, jer se radi o uobičajenom laboratorijskom praćenju teških bolesnika. Međutim, kako je sepsa kod Mije Martinovića dokazana obdukcijom, to je za utvrđenje uzročno-posljedične veze potpuno svejedno koji je uzročnik doveo do sepse, odnosno isto tako je potpuno svejedno da li se radilo o bolničkoj infekciji (MRSA), tj. o na meticilin rezistentnom stafilocoku, obzirom da u konkretnom slučaju nije bilo pitanje ispravnosti liječenja, već samo uzročno-posljedične veze između ozljeđivanja i smrti. Stoga vještak navodi da za ovo vještačenje nije bitno odrediti bakteriju, tj. uzročnika sepse, već je jedino bitno odrediti neprekinuti medicinski slijed od ozljeđivanja do

smrti, pa obzirom na sve prednje navedeno vještak ostaje u cijelosti kod pisanog nalaza i mišljenja. Vještak je na poseban upit odgovorio da su sepse u pravilu uvijek uzrokovane bakterijama i da nije u mogućnosti odgovoriti na pitanje o preživljavanju nekih drugih osoba s ovakvim ili sličnim ozljedama. Naime, vještak navodi da ne postoji pravilo kod koje će osobe s ozljedom višeorganskih sustava, tj. politraumom doći do sepse. Isto tako, vještak navodi da je nemoguće odgovoriti na pitanje da li će se bolničkim liječenjem uspjeti spriječiti razvoj sepse ili ne, jer to ovisi o jako mnogo čimbenika. Zaključno je naveo da nije u mogućnosti odgovoriti na pitanje koliko je i kada bilo slučajeva sepse uzrokovane traumom ili s druge strane neodgovarajućim bolničkim liječenjem u KBC-u Rijeka.

26. Tuženik je tijekom postupka, i to u podnesku od 10.02.2021., predložio provođenje medicinskog vještačenja po vještaku liječniku specijalisti infektologu, radi dokazivanja da je bakterija MRSA pridonijela nastanku generalizirane infekcije (sepse) kod preminulog Mije Martinovića. Tuženik navodi da se navedena bakterija uglavnom prenosi preko ruku zdravstvenog osoblja koje je bilo u kontaktu s asimptomatskim kliconošom ili inficiranim bolesnikom i da je u nalazu dr. Josipa Čadeža utvrđeno da je kod Mije Martinovića ustanovljena upravo bakterija MRSA. Zbog navedenog tuženik smatra da je u ovome postupku svakako potrebno utvrditi u kojoj mjeri je bakterija MRSA utjecala na smrtni ishod Mije Martinovića.

27. Tužitelji su se osnovano protivili prijedlogu za vještačenjem po dr. spec. infektologu, obzirom da je vještak dr. Škavić u predmetnom postupku jasno ocijenio da je prednik tužitelja pok. Mijo Martinović zadobio izvanredno tešku ozljedu u vidu navedene politraume, što se tijekom liječenja kompliciralo te je uslijedila smrt radi generalizirane infekcije – sepse. Isto tako, I-IV tužitelji ukazuju da je dr. Škavić ocijenio da u liječenju prednika tužitelja postoji medicinski logičan slijed i da je smrt radi sepse u uzročno-posljedičnoj vezi s ozljedama koje je pok. prednik tužitelja zadobio u nesreći dana 22.04.2008.

28. Sud je na ročištu održanom dana 02.07.2021. odbio tuženika s prijedlogom za provođenjem novog medicinskog vještačenja po vještaku liječniku infektologu, iz razloga što smatra da je isti dokazni prijedlog nepotreban i usmjeren na odugovlačenje predmetnog postupka te da su sve relevantne okolnosti za utvrđenje postojanja uzročno-posljedične veze utvrđene od strane vještaka sudske medicine dr. Josipa Škavića, čiji nalaz i mišljenje je sud prihvatio u cijelosti. Sud pri tome ističe da iz usmenog očitovanja vještaka dr. Škavića proizlazi da za utvrđenje postojanja uzročno-posljedične veze, a koju je taj vještak utvrdio, nije relevantno, odnosno da je potpuno svejedno da li se radilo o bolničkoj infekciji MRSA, jer predmet ovog postupka nije pitanje ispravnosti liječenja prednika tužitelja. Isto tako, usmenim očitovanjem vještaka dr. Škavića utvrđeno je da za ovo vještačenje nije bitno odrediti uzročnika sepse, već je jedino bitno utvrditi neprekinuti medicinski slijed od ozljeđivanja do smrti prednika tužitelja, koji je ovaj vještak utvrdio. Osim navedenog, sud ukazuje da je iz ukidnog rješenja Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ R-1972/13-3 od 15.09.2015. vidljivo da je neosnovan žalbeni navod tuženika da prvostupanjski sud provedenim sudske-medicinskim vještačenjem po vještaku prof. dr. Josipu Škaviću nije utvrdio uzročno-posljedičnu vezu između ozljeda zadobivenih na radu kod tuženika i smrti prednika tužitelja. Drugostupanjski sud također navodi da je navedeni vještak u cijelosti odgovorio na primjedbe tuženika na ročištu održanom dana 16.07.2013., kada je obrazložio da postoji medicinski

neprekinuti slijed od ozljeđivanja prednika tužitelja preko čitavog niza komplikacija, pa sve do razvoja sepse, što je dokazano obdukcijom. Drugostupanjski sud još navodi da je od strane prvostupanjskog suda (u ranijem postupku) bio pravilno prihvaćen nalaz i mišljenje prije navedenog vještaka dr. Škavić, jer je isti izrađen stručno i obrazloženo i u skladu s pravilima medicinske znanosti te da ga prihvaća i drugostupanjski sud.

29. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine dr. Josipa Škavić, obzirom da za isti smatra da je izrađen objektivno, temeljem spisu priležeće dokumentacije i u skladu s pravilima medicinske struke, pri čemu se vještak u usmenom očitovanju izuzetno detaljno očitovao u odnosu na sve prigovore tuženika. Sud zaključuje da je vještak u potpunosti s uspjehom otklonio sve prigovore tuženika u odnosu na provedeno vještačenje, kojim je utvrđeno postojanje uzročno-posljedične veze između ozljede na radu radnika tuženika Mije Martinovića kao prednika I-IV tužitelja dana 22.04.2008. i činjenice njegove smrti dana 12.09.2008. Slijedom prednje navedenog, u odnosu na vještačenje provedeno po vještaku dr. Škavić, sud je zaključio da ne postoji baš niti jedan razlog zbog kojeg se njegov stručni nalaz i mišljenje ne bi prihvatili u cijelosti.

30. U odnosu na odredbe relevantnog materijalnog prava, sud smatra da se u prvom redu ima primijeniti odredba čl. 109 st. 1 Zakona o radu (NN 137/04 - u daljnjem tekstu ZR), a kojom je propisano da ako radnik pretrpi štetu na radu ili u svezi s radom, da je poslodavac radniku dužan naknaditi štetu po općim propisima obveznog prava.

31. Prema odredbi čl. 15 Zakona o zaštiti na radu (NN 59/96, 94/96, 114/03, 100/04 i 86/08) koji je bio na snazi u sporno vrijeme, poslodavac svojim radnicima odgovara za štetu uzrokovanu ozljedom na radu, profesionalnom bolešću ili bolešću u svezi s radom po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava. Isto znači da poslodavac odgovara uvijek, osim u slučajevima kada je za štetu odgovoran sam djelatnik, treća osoba ili je šteta nastala uslijed više sile. Teret dokaza je na poslodavcu, a prema mišljenju ovoga suda tuženik kao poslodavac nije dokazao niti okolnosti koje bi ga barem djelomično oslobađale od odgovornosti za nastalu štetu. Dakle, ova odredba ne pravi razliku o kojem stupnju krivnje radnika se radi, što znači da radnik odgovara ili suodgovara ako postoji bilo koji stupanj krivnje, pa i obična nepažnja.

32. Poslodavac se može osloboditi objektivne odgovornosti uz uvjete propisane čl. 1067 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 - u daljnjem tekstu ZOO), tj. ako uspije dokazati neku od sljedećih činjenica. Da šteta potječe od nekog nepredvidivog uzroka koji se nalazio izvan stvari, a koji se nije mogao spriječiti, izbjeći ili otkloniti (viša sila), tj. da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći, ni otkloniti.

Tuženik još u odgovoru na tužbu ističe prigovor isključive odgovornosti pok. Mije Martinovića, pri čemu navodi da je isti prilikom obavljanja radnje premještanja svežnja armature bio nepravilno pozicioniran pored iste, umjesto ispred ili iza armature. Nadalje, tuženik tijekom postupka ističe da prednik tužitelja nije stradao tijekom izvođenja svojih poslova armirača, već u potpuno drugom segmentu, tj.

premještanju tereta, i to isključivo zbog svog lakomislenog, protupravnog i krajnje nepažljivog postupanja.

33. Kada poslodavac odgovara prema kriteriju uzročnosti (objektivna ili kauzalna odgovornost), kao u konkretnom slučaju, tada je riječ o odgovornosti za štetu za čiji se nastanak ne traži krivnja odgovorne osobe (čl. 1045 st. 3 ZOO-a). Stoga u takvom slučaju, tj. u konkretnom slučaju tuženik kao poslodavac odgovara na temelju objektivne činjenice da je šteta prouzročena. Pri tome odredba čl. 15 Zakona o zaštiti na radu olakšava položaj oštećenika, tj. konkretno I-IV tužitelja kao pravnih sljednika pok. Mije Martinovića kao nastradalog radnika, jer se teret dokaza prebacuje na poslodavca koji objektivno odgovara već na temelju objektivne činjenice da je šteta prouzročena. Pri tome se poslodavac, tj. tuženik, može osloboditi svoje objektivne odgovornosti samo ako su ispunjene pretpostavke iz čl. 1067 ZOO-a.

34. Sud je tijekom predmetnog postupka izvršio uvid u presudu Općinskog suda u Crikvenici iz kaznenog postupka pod poslovnim brojem K-210/2012 od 06.06.2013. Istom presudom su okrivljenici Vitomir Martinović i Slavko Dusper oglašeni krivima radi teškog kaznenog djela protiv opće sigurnosti, opisanog u čl. 222 st. 4 Kaznenog zakona u vezi s čl. 215 st. 3 Kaznenog zakona, a kažnjivo po čl. 222 st. 4 Kaznenog zakona. Isto stoga što su iz nehaja, pri provođenju stručnog nadzora nad građenjem i izvođenjem pojedinih radova, postupali protivno propisima i opće priznatim pravilima struke te su time izazvali opasnost za život ljudi, uslijed čega je prouzročena smrt jedne osobe (Mije Martinovića). Stoga je svakome od predmetnih okrivljenika citiranom presudom temeljem čl. 56 st. 2 i st. 3 Kaznenog zakona izrečena uvjetna osuda, ali svakome od njih izrečena je i kazna zatvora u trajanju od po 11 mjeseci, na način da se ista kazna neće izvršiti ukoliko navedeni okrivljenici u roku od 3 godine ne počine novo kazneno djelo.

Punomoćnik tužitelja na ročištu održanom dana 02.07.2021. očitovao se da je citirana kaznena presuda stekla pravomoćnost dana 17.07.2013., pri čemu tuženik nije osporavao istu okolnost, odnosno nije tvrdio niti dokazivao drugačije.

U svezi navoda tuženika koji smatra da tuženik ne može biti odgovoran za nastanak štetnog događaja, odnosno za ozljedu na radu u kojoj je stradao njegov radnik Mijo Martinović koji je i preminuo dana 12.09.2008., jer protiv tuženika nije vođen kazneni postupak, ovaj sud smatra da je isti navod potpuno neosnovan. Isto iz razloga što se u predmetnom parničnom postupku odgovornost tuženika za nastanak štetnog događaja i posljedice istog utvrđuje prema pravilima o odgovornosti iz prije citiranih odredbi Zakona o zaštiti na radu i ZOO-a, a ne Kaznenog zakona. Sud pri tome ističe da su za nastanak štetnog događaja u kaznenom postupku pravomoćno osuđeni baš radnici tuženika, upravo vezano za postupanje protivno propisima i opće priznatim pravilima struke, a sve vezano za radni odnos Vitomira Martinovića i Slavka Duspera kod tuženika.

35. U odnosu na nespornu kaznenu odgovornost Vitomira Martinovića i Slavka Duspera, ovaj sud je zaključio da su isti oglašeni krivima za kazneno djelo, biće kojega se temelji na istoj činjeničnoj osnovi vezano za nastanak štetnog događaja s kasnijom smrtnom posljedicom za pok. Miju Martinovića, a nakon njegovog neprekinutog bolničkog liječenja. Pri tome ovaj sud ukazuje da je sukladno odredbi čl. 12 st. 3 ZPP-a ovaj, tj. parnični sud u parničnom postupku u pogledu postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti učinioca, vezan za pravomoćnu presudu

kaznenog suda kojim se optuženici, tj. konkretno Vitomir Martinović i Slavko Dusper oglašavaju krivima. Osim toga, u pravu je opće poznato pravilo da je građansko-pravna odgovornost šira od kaznene odgovornosti, što bi ovaj sud razmatrao u slučaju da se nije radilo o osuđujućoj kaznenoj presudi u odnosu na prije navedenu dvojicu radnika tuženika.

36. U predmetnom postupku ključno je pitanje da li se u ponašanju prednika I-IV tužitelja Mije Martinovića vezano za izvođenje radne operacije prenošenja, tj. premještanja svežnja armature autodizalicom, pronalaze elementi koji upućuju na njegovu krivnju, a budući se radi o šteti pretrpljenoj na radu i u svezi s radom u smislu odredbe čl. 109. st. 1. ZR-a.

Sud ukazuje da nepažljivo postupa onaj tko ne želi nastupanje štetne posljedice niti na nju pristaje, ali se ipak ne ponaša onako kako to pravni poredak od njega očekuje. Pri tome je takav (konkretno) radnik lakomislen te smatra da do štete neće doći ili da će je moći spriječiti (svjesna nepažnja) ili pak uopće ne zna da svojim postupanjem može uzrokovati štetu, a trebao bi biti toga svjestan (nesvjesna nepažnja). Pri tome se razlikuju dva stupnja nepažnje, i to krajnja nepažnja (culpa lata), kada netko ne postupa ni s onakvom pažnjom koju bi upotrijebio svaki prosječan čovjek te obična nepažnja (culpa levis), kada netko ne postupa kao naročito pažljiv čovjek. Iz navedenog slijedi da se presumira najblaži oblik krivnje, tj. obična nepažnja, a što znači da je na poslodavcu teret dokazivanja da je prouzročena šteta posljedica radnikove namjere ili krajnje nepažnje. Ocjenjujući izvedene dokaze ovaj sud je zaključio da tuženik nije dokazao da je pok. radnik Mijo Martinović u obavljanju radne operacije postupao s namjerom ili krajnjom nepažnjom i da stoga isti radnik uopće nije suodgovoran za nastalu štetu u smislu čl. 1067. st. 3 ZOO-a, a što sud obrazlaže na sljedeći način.

37. Ocjenom izvedenih dokaza, odnosno saslušanjem svjedoka Dusper i Marković utvrđeno je da je prednik I-IV tužitelja pretrpio ozljedu na radu tijekom svog redovnog rada i radnog vremena, a što potvrđuje i Zapisnik o inspekcijskom nadzoru, ali i prijava o ozljedi na radu sačinjena od strane tuženika kao poslodavca, u kojoj je u rubrici 23. navedeno da se ozljeda dogodila na redovitim poslovima na radnom mjestu Mije Martinovića. Pri tome je u postupku bilo nesporno da je pok. Mijo Martinović zasnovaio radni odnos kod tuženika za obavljanje poslova radnog mjesta armirača, pri čemu sud ističe da tuženik u sudski spis nije dostavio opis poslova toga radnog mjesta. Zbog navedenog sud smatra da tuženik paušalno tvrdi da prednik I-IV tužitelja nije stradao na poslovima svoga radnog mjesta, a tim više što niti iz nalaza i mišljenja vještaka zaštite na radu, kao niti iz provedenog inspekcijskog nadzora ne proizlazi da je pok. Mijo Martinović kritične zgode obavljao neki posao koji nije bio u opisu poslova njegovog radnog mjesta armirača.

38. Sud nije utvrdio da bi u konkretnom slučaju bilo ikakvog doprinosa nastanku šetnog događaja na strani prednika I-IV tužitelja, jer od strane tuženika i umješaa nije dokazana bilo kakva njegova konkretna radnja koja bi ukazivala na nedostatak njegove pažnje, odnosno neadekvatnu pažnju uvjetima u kojima se nezgoda dogodila. Sud pri tome posebno ističe da iz rezultata provedenog dokaznog postupka, a posebice obzirom na iskaze saslušanih svjedoka Dusper i Marković, ali i zaključak vještaka zaštite na radu Vladimira Cvek, proizlazi da je pok. Mijo Martinović ugovorene poslove obavljao na uobičajeni način. Pri tome je za isključivu odgovornost tuženika za nastanak šetnog događaja i njegove posljedice odlučan dio

iskaza svjedoka Dusper, kojim je utvrđeno da se kritične zgode radilo o uobičajenom prijevozu tereta i da se pok. Mijo Martinović držao za teret, jer se kod spuštanja tereta isti treba malo pridržati te da se takva radna operacija uvijek obavljala upravo na takav način i da radnik Mijo Martinović u toj konkretnoj situaciji nije imao mogućnost stati negdje drugdje. Da su navodi ovog svjedoka istiniti, potvrđuje i stručno mišljenje vještaka zaštite na radu, iz kojeg proizlazi da se kod premještanja tereta auto-dizalicom isto uobičajeno obavlja tako da se radnici kreću uz teret i da pridržavaju isti te da je kritične zgode upravo tako radio i Mijo Martinović.

39. Tijekom postupka nije bilo sporno da je prednik I-IV tužitelja bio višegodišnji radnik tuženika, a iz rezultata provedenog dokaznog postupka ne proizlazi da je isti ikada ranije imao neke druge ozljede na radu kod tuženika kao poslodavca, s time da tuženik (niti umješač) nisu tvrdili niti dokazivali ništa suprotno tome. Iz navedenog ovaj sud zaključuje da je pok. prednik I-IV tužitelja bio odgovoran radnik koji se u svom ranijem radu pridržavao pravila svoje struke i pravila zaštite na radu, odnosno da je postupao na pravilan način vezano za sigurno i stručno obavljanje ugovorenog posla.

U odnosu na korištenje osobnih zaštitnih sredstava od strane Mije Martinovića u trenutku štetnog događaja, sud ističe da tuženik u predmetnoj parnici ne ističe prigovor nekorištenja bilo kojeg osobnog zaštitnog sredstva od strane prednika I-IV tužitelja, a niti je takav propust bio utvrđen bilo od strane poslodavca, bilo od strane inspekcije rada u provedenom inspekcijskom nadzoru nakon štetnog događaja.

40. U odnosu na radnje koje su prethodile samom ozljeđivanju prednika I-IV tužitelja, sud navodi da iz rezultata provedenog dokaznog postupka za ovaj sud proizlazi zaključak da je vezivanje tereta koji se premještao auto-dizalicom vršio dizaličar Slavko Dusper (jer tuženik ne dokazuje suprotno tome), a isto tako proizlazi da je taj isti radnik kritične zgode i upravljao tom auto-dizalicom. Sud pri tome ističe da je provedenim vještačenjem po vještaku zaštite na radu utvrđeno da je upravo dizaličar odgovoran kako za pravilno vezivanje tereta, tako i za upravljanje tom auto-dizalicom. Kako je i vezivanje tereta i upravljanje auto-dizalicom bilo vršeno od strane drugog radnika (jer tuženik ne dokazuje suprotno tome), odnosno kako niti jednu od tih radnji nije izvršio prednik I-IV tužitelja, zaključak je ovoga suda da Mijo Martinović nikakvim svojim činjenjem nije uzrokovao nastanak štetnog događaja. Da je prednji zaključak ovoga suda pravilan, potvrđuje i okolnost da je u dokaznom postupku utvrđeno da je nastanak štetnog događaja bio uzrokovan time što je došlo do iznenadnog i nepredviđenog kretanja, odnosno trzanja tereta koji se premještao, i to iz tri moguća razloga koja je u svom zaključnom mišljenju naveo vještak zaštite na radu. Pri tome je tim provedenim vještačenjem po vještaku zaštite na radu utvrđeno da je vezivanje tereta posebno osjetljiv posao, koji mora obavljati radnik koji je osposobljen da bi izvršio isto, a kao što je već rečeno, iz iskaza svjedoka Dusper, kao i iz mišljenja vještaka zaštite na radu proizlazi da je uobičajeno da se teret kod prenošenja auto-dizalicom malo pridržava. Stoga iz prednje navedenog ovaj sud zaključuje da je prednik I-IV tužitelja postupao pravilno pridržavajući teret koji se prenosio i da u tom dijelu nije bilo nikakve povrede radnog procesa od strane ozlijeđenog radnika Mije Martinovića.

41. Sud dalje navodi da je prema odredbi čl. 13. st. 1. Zakona o zaštiti na radu za organiziranje i provedbu zaštite na radu odgovoran upravo poslodavac, odnosno tuženik, a isto prema mišljenju ovoga suda znači i da za sve propuste u tome

odgovara jedino i isključivo poslodavac, tj. tuženik. Sud navodi da je citiranim čl. 13 st. 3. ovog Zakona propisano da poslodavac može obavljanje poslova zaštite na radu prenijeti i na svog ovlaštenog predstavnika, tj. ovlaštenika, pri čemu tuženik u predmetnom postupku nije tvrdio niti dokazivao da je na predmetnom gradilištu na kojem je stradao prednik I-IV tužitelja uopće postojao takav ovlaštenik. U slučaju da je postojao i da ga je tuženik imenovao, takav ovlaštenik bio bi zadužen u prvom redu za organizaciju poslova, ali nužno povezano s tim i za provedbu, odnosno za kontroliranje i nadzor mjera zaštite na radu, a zaključak je ovoga suda da tuženik u predmetnom postupku nije dokazao da je na mjestu štetnog događaja postojala osoba koja bi ispunila prije citiranu zakonsku obvezu.

U svezi primjene odredaba Zakona o zaštiti na radu, sud navodi i da je odredbom čl. 18. st. 1. propisano da je poslodavac u cilju unaprijeđenja zaštite zdravlja i sigurnosti na radu, dužan procjenjivati opasnosti za život i zdravlje radnika radi njihovog sprječavanja ili smanjenja te je dužan izraditi ili posjedovati i procjenu opasnosti, dok je prema st. 5. ovoga članka poslodavac dužan pisanim uputama osigurati provedbu procesa rada u skladu s propisima zaštite na radu. Osim toga, prema čl. 31. st. 4. Zakona o zaštiti na radu, poslodavac je dužan radniku, što je moguće prije, dati upute o postupanju u slučaju nastanka neposredne i ozbiljne opasnosti po život i zdravlje, kojoj je izložen ili bi mogao biti izložen, kao i mogućim mjerama koje je u tom slučaju potrebno poduzeti kako bi se spriječila ili umanjila opasnost po život i zdravlje. Sud se još poziva i na čl. 43. st. 5. Zakona o zaštiti na radu prema kojem je poslodavac, a to je konkretno tuženik, obavezan poduzeti potrebne mjere kako bi se osiguralo da pristup područjima s posebnim opasnostima i štetnostima imaju samo radnici koji su dobili odgovarajuće upute i zaštitna sredstva. Sud se osim toga poziva i na odredbu čl. 44. st. 1. Zakona o zaštiti na radu, prema kojoj je poslodavac dužan provesti potrebne mjere za zaštitu zdravlja i sigurnost radnika, uključujući planiranje, pripremu i provedbu radnog procesa, uvažavajući najvišu moguću razinu zaštite radnika i okoliša i uključujući zaštitu od profesionalnih opasnosti, osiguravajući potrebnu zaštitu i tehnološke uvjete, a tamo gdje je potrebno, dužan je izraditi odgovarajuće upute na hrvatskom jeziku. Osim toga, prema st. 2. ovog članka, poslodavac treba skrbiti da su radni postupci tako pripremljeni i organizirani te da se provode na način da se njima ne utječe štetno na sigurnost i zdravlje radnika.

42. U predmetnom postupku ovaj sud je utvrdio da tuženik nije dokazao postojanje procjene opasnosti iz prije citirane odredbe Zakona o zaštiti na radu, jer ista ne prileži sudskom spisu, a isto tako tuženik u sudski spis nije dostavio nikakvu pisanu proceduru, odnosno izvadak iz internog akta poslodavca o načinu prenošenja tereta auto-dizalicom, iz čega ovaj sud zaključuje da u konkretnoj situaciji nije bila razrađena tehnologija rada i da su sve to propusti tuženika kao poslodavca. Dakle, tuženik ne tvrdi niti dokazuje da je postojala neka konkretna pisana uputa za rad s kojom je ozlijeđeni radnik Mijo Martinović bio upoznat i koju nije poštivao i da bi zbog toga došlo do nastanka štetnog događaja. Sud pri tome ističe i da je provedenim vještačenjem po vještaku zaštite na radu utvrđeno da poslodavac nije poduzeo mjere kojima bi osigurao da radnici budu izvan manipulativnog prostora dizalice, pri čemu sud zaključuje da se tu radilo o propustu na strani poslovođe Vitomira Martinovića. Isto iz razloga što on kao odgovorna osoba u konkretnoj situaciji nije zabranio radniku Miji Martinoviću da postupa na način za koji poslodavac smatra da nije bio pravilan, odnosno da nije bio u skladu s odredbama Zakona o zaštiti na radu. U odnosu na prigovor tuženika iz odgovora na tužbu da je uzrok štetnog događaja

nepravilno postupanje ozlijeđenog radnika koji se umjesto pozicioniranja ispred ili iza armature pozicionirao pored nje, sud ističe da tuženik u sudski spis nije dostavio nikakvu pisanu uputu za rad koja bi određivala upravo takvo postupanje radnika pri prenošenju tereta auto-dizalicom. Obzirom na prednje navedeno, ovaj sud zaključuje da su neosnovani navodi tuženika da je poslodavac uspostavio organizaciju rada sukladno važećim propisanim pravilima zaštite na radu kojom se sprječava da se radnici zateknu u manipulativnom prostoru dizalice, jer tako nešto ne proizlazi iz rezultata provedenog dokaznog postupka. Sud pri tome posebno ističe da iz opisa poslova građevinskog poslovođa koji prileži sudskom spisu (list 528), između ostalog, proizlazi da takav rukovoditelj kontrolira sva mjesta rada na objektu zaduženja. Stoga je Vitomir Martinović kao građevinski poslovođa na lokaciji štetnog događaja bio zadužen za pravilnu organizaciju radnog procesa u skladu s pravilima struke i pravilima zaštite na radu te kontrolu istoga. Međutim, sud je utvrdio da dotični radnik Vitomir Martinović nije ispoštovao takve obveze svoga radnog mjesta, odnosno da on nije bio niti približno dovoljno iskusan za tako odgovorno radno mjesto. Ovo stoga što iz njegove druge izjave iz službene bilješke koju je dao policiji dana 23.03.2009. (list 179-180 sudskog spisa), proizlazi da je on bio radnik početnik kod tuženika i da u svom ranijem radu nije nikada bio građevinski poslovođa. Sud za navedeno zaključuje da je to propust isključivo tuženika, koji je na rukovodeće radno mjesto rasporedio nedovoljno kvalificiranog i nedovoljno iskusnog radnika i da je to zasigurno u uzročno posljedičnoj vezi s nastankom štetnog događaja.

43. U odnosu na čl. 29. Pravilnika o zaštiti na radu pri utovaru i istovaru tereta (NN 49/86), sud navodi da je istim propisano da se mehanizirani utovar u transportno sredstvo i iskrcaj tereta iz transportnog sredstva pomoću dizalice, prenosne trake, utovarivača i sličnog uređaja, mora obavljati prema unaprijed utvrđenoj tehnologiji rada, dok je temeljem čl. 59. istog Pravilnika propisano da je ovlašteni radnik u organizaciji dužan na temelju propisane tehnologije rada ili pravila struke, ovisno o vrsti tereta, odrediti način zahvaćanja i prenošenja tereta (užetom, mrežom ili specijalnom napravom). Sud je ocjenom izvedenih dokaza zaključio da u konkretnoj situaciji tuženik kao poslodavac nije unaprijed utvrdio takvu tehnologiju rada, odnosno da je ovlašteni radnik Vitomir Martinović ili neki drugi ovlaštenik zaštite na radu trebao odrediti ono što je propisano čl. 59. citiranog Pravilnika, ali da iz rezultata provedenog postupka ne proizlazi da je tako nešto bilo učinjeno. Isto tako, vezano za Pravilnik o zaštiti na radu u građevinarstvu (Službeni list SFRJ br. 42/68 i 45/68-ispravak), sud zaključuje da iz prednje navedenog proizlazi da poslodavac predniku I-IV tužitelja nije osigurao odvijanje radnih operacija na siguran način koji ne ugrožava zdravlje radnika.

44. U odnosu na samo ozljeđivanje pok. Mije Martinovića, iz mišljenja vještaka zaštite na radu proizlazi da je uzrok ozljede bio i u organizaciji rada, obzirom da u dovoljnoj mjeri nije bio obavljen pregled i čišćenje terena gradilišta prije započinjanja nove faze rada, odnosno jer otpadni materijal nije bio uklonjen ni odložen na unaprijed određeno mjesto. Sud smatra da je sukladno prije citiranim odredbama Zakona o zaštiti na radu, bila upravo dužnost tuženika kao poslodavca da radnicima osigura sigurne uvjete rada, a što znači da je tuženik bio dužan organizirati uklanjanje svog otpadnog materijala na radilištu i osigurati da su površine za rad po kojima se radnici kreću sigurne. Za stradalog radnika Miju Martinovića, sud zaključuje da isti u konkretnim prilikama situacije u kojoj se odvijala radna operacija prenošenja tereta auto-dizalicom, tada nije mogao postupiti drugačije nego što je postupio, a

posebice obzirom na vrstu terena na kojem su radili i vremenske prilike kakve su bile toga dana. Pri tome iz izjave radnika Mije Martinovića dane inspektoru rada proizlazi da se radilo o neravnom terenu, a isto potvrđuju i utvrđenja provedenog inspekcijskog nadzora. Isto tako, iz tog inspekcijskog nadzora te izjave ozlijeđenog radnika Mije Martinovića, kao i iz iskaza saslušanih svjedoka i njihovih izjava danih kako inspektoru rada, tako i policiji, proizlazi da su radnici na dan štetnog događaja radili u kišnim uvjetima. Pri tome je i iskazom svjedoka Dusper utvrđeno da je teren bio blatnjav i da se Mijo Martinović pridržavajući teret morao kretati prema unatrag, pa sud smatra da se krećući po neravnom i kišom namočenom, odnosno blatnjavom terenu, na kojem je bilo i klizavog otpadnog materijala, radnik Mijo Martinović nije mogao kretati na drugačiji način. Sud pri tome ističe da tuženik u predmetnom postupku niti tvrdi niti dokazuje da je u konkretnoj situaciji postojala praksa detaljnog pregledavanja samog terena i da su za to bili zaduženi određeni radnici, odnosno da je za to bio zadužen upravo Mijo Martinović, pa sud zaključuje da takav detaljan pregled površine po kojoj se kritične zgode kretao Mijo Martinović nije bila njegova radna obveza. Obzirom na spomenute loše vremenske prilike te teren koji je bio neravan i blatnjav, sud zaključuje da je potpuno uvjerljiv dio izjave radnika Alfonsa Markovića koju je dao inspekciji rada, prema kojoj su oni tek nakon ozljeđivanja Mije Martinovića vidjeli da se isti pokliznuo na ljepenu, odnosno na ostatak folije. Iz navedenog ovaj sud zaključuje da prije nastanka štetnog događaja taj zaostali otpadni materijal na koji se okliznuo Mijo Martinović, zapravo uopće nije bio vidljiv kako drugim radnicima, tako niti Miji Martinoviću koji je stradao kritične zgode.

45. Obzirom na navedeno, sud smatra da tuženik (a niti umješlač) u ovoj pravnoj stvari nije ničim dokazao da utužena šteta potječe od nekog uzroka koji se nalazio izvan stvari, a čije se djelovanje nije moglo predvidjeti, niti izbjeći niti otkloniti, tj. da bi se radilo o višoj sili, jer to ne proizlazi baš niti iz jednog dokaza provedenog kod ovog suda. U svezi prigovora krivnje prednika I-IV tužitelja, sud smatra da tuženik (a niti umješlač) u ovom postupku nije ničim dokazao niti taj razlog za oslobođenje od svoje odgovornosti. Ovo stoga što krivnja radnika koja bi predmnijevala neki stupanj nepažnje u smislu namjere ili krajnje nepažnje i nepravilan rad Mije Martinovića suprotan pravilima struke i pravilima zaštite na radu u tom istom prije navedenom stupnju odgovornosti, nije dokazana niti jednim dokazom izvedenim kod ovoga suda, a teret toga dokaza je bio na tuženiku kao poslodavcu. Sud osim toga smatra da je potpuno paušalan navod tuženika da se ozljeda ne bi dogodila ili da bi nastala u manjem opsegu da je prednik I-IV tužitelja postupao s dužnom pažnjom. Isto iz razloga jer sud smatra da se ovakvo ili slično ozljeđivanje moglo dogoditi svakoj prosječno, pa i iznadprosječno pažljivoj osobi kod rada na neravnom terenu, odnosno na otvorenom te u kišnim uvjetima, čak i u slučaju da je poslodavac ispoštovao sve svoje obveze glede organizacije i izvođenja samih radnih postupaka, kao i organiziranja i provedbe zaštite na radu.

46. U predmetnom postupku prema sadržaju prijave o ozljedi na radu te Zapisnika o inspekcijskom nadzoru, ali i nalazu i mišljenju vještaka zaštite na radu, proizlazi utvrđenim da je prednik I-IV tužitelja bio osposobljen za rad na siguran način, pri čemu je tuženik u sudski spis dostavio i takvo uvjerenje za Miju Martinovića. Sud se u svezi obveze osposobljavanja radnika za rad na siguran način poziva na odredbu čl. 28. Zakona o zaštiti na radu, koja obveza je za poslodavca uređena posebice u st. 1. i st. 2. tog članka. Međutim, odredbom čl. 28. st. 3. istog Zakona propisano je da se ocjena praktične osposobljenosti provodi na mjestu rada,

dok je u st. 4. ovoga članka propisano da zapisnik o ocjeni praktične osposobljenosti radnika za rad na siguran način na pojedinom mjestu rada sastavljaju i potpisuju neposredni ovlaštenik osposobljavanog radnika, radnik i stručnjak zaštite na radu zadužen za osposobljavanje. Obzirom na ovu odredbu, sud ističe da tuženik u sudski spis nije dostavio zapisnik o ocjeni praktične osposobljenosti Mije Martinovića, pa je za ovaj sud upitno da li je Mijo Martinović uopće bio praktično osposobljen, a upravo je ta okolnost odlučna za utvrđenje da li je taj radnik bio u potpunosti pravilno i cjelovito osposobljen za rad na siguran način. Ukoliko to nije bio, onda se u svakom slučaju radi o ozbiljnom propustu na strani tuženika kao poslodavca.

47. Sud dalje navodi da je provedenim vještačenjem po vještaku zaštite na radu utvrđeno da radnik Mijo Martinović na dan štetnog događaja nije imao liječničko uvjerenje o svojoj zdravstvenoj sposobnosti vezano za obavljanje poslova s posebnim uvjetima rada. Vještak zaštite za radu utvrdio je i da takvo uvjerenje na dan štetnog događaja nije postojalo niti za radnika dizaličara Slavka Duspera. Vezano za poslove s posebnim uvjetima rada, članak 34. Zakona o zaštiti na radu u st. 1. propisuje da poslove s posebnim uvjetima rada mogu obavljati samo radnici koji osim općih uvjeta za zasnivanje radnog odnosa ispunjavaju i posebne uvjete glede između ostalog, svog zdravstvenog stanja, odnosno i psihičkih sposobnosti. Istim člankom u st. 2. propisano je da poslodavac ne smije rasporediti radnika na poslove s posebnim uvjetima rada ako prethodno na propisani način nije utvrđeno da radnik ispunjava posebne uvjete. Člankom 35. st. 1. Zakona o zaštiti na radu propisano je da poslodavac odgovarajućom ispravom dokazuje da radnik ispunjava uvjete glede stručne sposobnosti, zdravstvenog stanja i psihičkih sposobnosti, dok je u čl. 36. st. 1. istog Zakona propisano da je poslodavac dužan radnika koji obavlja poslove s posebnim uvjetima rada, ponovno uputiti na pregled nakon proteka roka utvrđenog propisom zaštite na radu ili kada to ocijeni specijalist medicine rada. Prema čl. 36. st. 2. citiranog Zakona, poslodavac ne smije dozvoliti radniku da obavlja poslove s posebnim uvjetima rada ako više ne ispunjava uvjete za obavljanje tih poslova ili ako ga ponovno ne uputi na pregled nakon isteka vremena u kojem je prema st. 1. ovoga članka to bio dužan učiniti. Obzirom na citirane odredbe materijalnog prava, sud zaključuje da se radi o ozbiljnom propustu tuženika kao poslodavca koji niti za radnika dizaličara Slavka Duspera, a niti za pok. prednika I-IV tužitelja nije dokazao da su isti u trenutku štetnog događaja bili zdravstveno sposobni za obavljanje poslova svojih radnih mjesta, kao poslova s posebnim uvjetima rada, pa se tu konkretno radi o povredi prava iz područja zaštite na radu, i to u prvom redu na štetu nastradalog radnika Mije Martinovića.

48. Kao što je već ranije rečeno, provedenim vještačenjem po vještaku zaštite na radu utvrđeno je da poslodavac nije poduzeo mjere kojima bi osigurao da radnici budu izvan manipulativnog prostora dizalice, pri čemu sud ističe da tuženik niti jednim materijalnim dokazom nije dokazao postojanje pisanih uputa za obavljanje konkretnog posla, a upravo je poslodavac taj koji je dužan propisati tehnologiju rada na temelju koje je radnik dužan postupati. Stoga i zbog nepostojanja razrađene tehnologije rada kod prenošenja tereta auto-dizalicom, sud smatra da se radi o ozbiljnom propustu na strani tuženika kao poslodavca. Pri tome tuženik u predmetnom postupku, a posebice zbog nedostavljanja zapisnika o praktičnoj osposobljenosti za rad pok. Mije Martinovića, nije dokazao da je taj stradalni radnik bio upoznat s time, odnosno da je morao znati da se ne smije nalaziti u manipulativnom prostoru dizalice dok se teret ne spusti na visinu do 10 cm iznad podloge na koju se

odlaže. Upravo u odnosu na postupanje stradalog radnika Mije Martinovića, sud je uvidom u obje izjave dane policiji od strane njemu prve nadređene osobe Vitomira Martinovića, utvrdio da je stradali radnik posao obavljao s njegovim znanjem, jer je Vitimir Martinović bio prisutan izvođenju radne operacije prenošenja tereta. Međutim, sud ne može prihvatiti dio navoda Vitomira Martinovića iz njegove druge, odnosno kasnije izjave koju je dao policiji nakon nastanka štetnog događaja, odnosno i nakon smrti Mije Martinovića, prema kojoj je stradali radnik potpuno nepotrebno prišao teretu. Takva izjava je potpuno suprotna njegovoj prvoj izjavi danoj policiji vezano za nastanak štetnog događaja, a sud smatra da je ta druga izjava Vitomira Martinovića usmjerena na izbjegavanje njegove odgovornosti kao nadređene osobe. Da je tome tako, proizlazi i iz kaznene presude na koju se ovaj sud također osvrnuo u obrazloženju ove presude, a iz koje proizlazi da je Vitimir Martinović pravomoćno kazneno osuđen (za postupanje protivno propisima i opće priznatim pravilima struke pri provođenju stručnog nadzora nad građenjem), upravo za predmetno ozljeđivanje Mije Martinovića.

49. Vezano za mišljenje vještaka zaštite na radu da je ozlijeđeni radnik Mijo Martinović morao znati da se nije smio nalaziti u manipulativnom prostoru dizalice na način kako je to sud prije opisao (sukladno mišljenju vještaka Cvek), sud smatra da se tu ne radi o propustu stradalog Mije Martinovića, jer kao što je već rečeno, tuženik kao poslodavac nije ničim dokazao da je radnik Mijo Martinović bio na pravilan i zakonit način upoznat s takvom obvezom. Nadalje, u odnosu na mišljenje vještaka zaštite na radu da Mijo Martinović nije uočio prepreke i smetnje na površinama na kojima se kretao, ovaj sud smatra da niti u tome dijelu nema doprinosa stradalog radnika nastanku štetnog događaja. Naime, iz rezultata provedenog dokaznog postupka nesporno proizlazi da je Mijo Martinović stao na komad odbačene folije, odnosno ljepenke, međutim ovaj sud zaključuje da te kritične zgode očito nije bilo nekih vidljivih čvrstih odbačenih predmeta na tom terenu koje su prisutni radnici, pa i stradali radnik trebali vidjeti i ukloniti. Isto iz razloga jer o tako nečemu nije iskazivao baš nitko od očevidaca štetnog događaja, a niti je tako nešto bilo utvrđeno od strane poslodavca, niti od strane inspekcije rada, netom nakon ozljeđivanja Mije Martinovića. Sud je već ranije naveo da je dužnost poslodavca da radnicima osigura da rade u sigurnim uvjetima rada, pa sud smatra da je tuženik na mjestu događaja trebao organizirati pregled i čišćenje terena gradilišta prije započinjanja nove faze rada, a što proizlazi i iz mišljenja vještaka zaštite na radu. Stoga I-IV tužitelji u postupku osnovano ističu da je upravo tuženik kao poslodavac bio dužan osigurati da su površine za rad po kojima se radnici kreću sigurne, a što očito u konkretnoj situaciji nije bilo učinjeno. Osim što je sud već istaknuo da je druga osoba, tj. dizaličar vršila vezivanje tereta i upravljanje autodizalicom, sud je isto tako zaključio i da neka druga osoba, koja je prethodno obavljala posao na tom dijelu radilišta, nije uklonila ljepljivi materijal na koji je prednik I-IV tužitelja stao i na koji se poskliznuo i pao. Sud pri tome posebno ističe da tuženik u postupku ne tvrdi niti dokazuje da je taj ljepljivi, odnosno kliski materijal na mjestu obavljanja radova ostavio radnik Mijo Martinović, pa iz navedenog sud zaključuje da stradali radnik zapravo uopće nije imao nikakvog nepravilnog postupanja u svome radu koje je uzrokovalo, odnosno doprinijelo nastanku štetnog događaja. Ako je u postupanju radnika Mije Martinovića bilo nekih propusta u radu, odnosno nepoštivanja pravila struke i pravila zaštite na radu, tada je prisutni građevinski poslovođa Vitimir Martinović sukladno odredbama Zakona o zaštiti na radu, i to čl. 73. st. 1. toč. 6. imao ovlaštenje zabraniti rad stradalom Miji Martinoviću. Međutim, iz rezultata provedenog dokaznog postupka

proizlazi da nikakve zabrane rada kritične zgode nije bilo te da se nastanak štetnog događaja mogao izbjeći da je poslovođa Vitomir Martinović bio upoznat s odredbama Zakona o zaštiti na radu koje uređuju obveze poslodavca i njegovih ovlaštenika te provedbu mjera zaštite na radu i da je to primijenio tijekom izvođenja radova kada je stradao Mijo Martinović.

50. U odnosu na postupanje prednika I-IV tužitelja, sud navodi da je odredbom čl. 77. Zakona o zaštiti na radu uređeno pitanje prava i obveza radnika tijekom obavljanja ugovorenih poslova, odnosno da je radnik dužan obavljati poslove s dužnom pozornošću (st.1), pri čemu se smatra da radnik radi s takvom pozornošću kada poslove obavlja sukladno znanjima koje je stekao tijekom osposobljavanja za rad na siguran način te uputama poslodavca, odnosno njegovog ovlaštenika, i to na način koji je detaljno opisan u st. 2. podst. 2 ovog članka. Upravo vezano za tu dužnu pozornost stradalog radnika Mije Martinovića, sud smatra da iz rezultata provedenog dokaznog postupka ne proizlazi da je Mijo Martinović postupao bez dužne pozornosti. Isto iz razloga što je u konkretnoj situaciji obavljanja radne operacije premještanja tereta na neravnom terenu, u kišnim uvjetima posljedično na koje je bilo i blata, moguće da dođe do poskliznuća i do pada radnika i uz ulaganje potrebne pažnje. Sud navodi da je i iz druge izjave Vitomira Martinovića koju je dao policiji vidljivo da je isti ocijenio da je tragični događaj rezultat isključivo nesretnih okolnosti, a sud pri tome ističe da poslodavac, osim što ima objektivnu odgovornost u slučajevima ozljede na radu, isto tako odgovara i za slučajno nastale štete. Takvom bi se mogla smatrati i predmetna šteta, kada je prednik I-IV tužitelja tijekom obavljanja redovnih poslova, nakon poskliznuća pao i ozlijedio se. Stoga je zaključak ovoga suda da je i u slučaju da su na mjestu štetnog događaja bile osigurane sve propisane mjere zaštite na radu (a ovaj sud je iz prije navedenih razloga utvrdio da nisu), unatoč tome moguće poskliznuće radnika i uz radnikovu dužnu pozornost, odnosno čak i povećanu pažnju.

51. Obzirom na sve naprijed navedeno, ovome sudu se ukazuje kao potpuno neosnovan navod tuženika da je do štetnog događaja došlo krivnjom prednika I-IV tužitelja, jer ista tvrdnja nema uporišta u rezultatima provedenog dokaznog postupka. Sud pri tome smatra da je raniji rad prednika I-IV tužitelja zasigurno bio u skladu s pravilima struke i pravilima zaštite na radu, jer tuženik niti tvrdi niti dokazuje da je Mijo Martinović u svom ranijem radu kod tuženika imao bilo kakvih ozljeda na radu. Stoga za ovaj sud ne postoji nikakav razlog za sumnju da je prednik I-IV tužitelja općenito bio savjestan i odgovoran radnik, a u predmetnom postupku iz prije navedenih razloga utvrđeno je da je on stradao upravo obavljajući poslove svog radnog mjesta i da je to bilo tijekom redovnog radnog vremena i da su to bili njegovi redoviti poslovi. Kako na strani prednika I-IV tužitelja sud nije pronašao niti jedan razlog zbog kojeg bi ocijenio njegov doprinos, odnosno suodgovornost za nastanak štetnog događaja, to je zaključak ovog suda da ne postoje nikakvi razlozi za oslobođenje od odgovornosti tuženika kao poslodavca. Stoga je sukladno već citiranom čl.1067. ZOO-a, a po načelu objektivne odgovornosti, tuženik kao poslodavac isključivo odgovoran za nastanak štetnog događaja i posljedice istog, jer je sud u predmetnom postupku utvrdio da su svi propusti iz područja zaštite na radu bili isključivo na strani poslodavca i da su svi ti propusti u uzročno-posljedičnoj vezi s nastankom utužene štete.

52. Obzirom na spornu visinu imovinske štete, a posebice izgubljenog uzdržavanja i pomaganja prvotno označenih I-IV tužitelja, u postupku je po prijedlogu tužitelja izveden dokaz financijskim vještačenjem, i to po stalnom sudskom vještaku Mariji Milošević određenoj od strane suda. Isti vještak izradio je Nalaz i mišljenje od 04.06.2012., prigovore na koji su istaknuli samo I-IV tužitelji u podnesku od 29.06.2012., jer se tuženik nije očitovao. Navedeni vještak izradio je prvu pisanu dopunu nalaza i mišljenja od 24.07.2012., time da su tužitelji predložili i dodatnu dopunu nalaza i mišljenja u podnesku od 08.11.2012., dok je tuženik prigovorio u podnesku od 21.11.2012. Vještak Marija Milošević saslušana je na glavnoj raspravi kod ovog suda dana 11.12.2012. te je dana 20.12.2012. sudu dostavila i drugu pisanu dopunu nalaza i mišljenja, prema prijedlogu tužitelja (obračun mjesečne rente s osnova izgubljenog uzdržavanja i pomaganja od 01.05.2012.). Pri tome su tužitelji kod uređenja tužbenog zahtjeva u podnesku od 04.02.2013. prihvatili izračun visine rente prema za njih povoljnijem postotku (80%, a ne 60%) doprinosa prednika njihovom uzdržavanju. Tuženik je u podnesku od 22.02.2013. prigovorio i ovoj dopuni nalaza i mišljenja te je predložio provođenje novog financijskog vještačenja (o kojem sud u ranijem prvostupanjskom postupku nije odlučio niti nakon što je ovaj prijedlog ponovljen na ročištu održanom dana 16.07.2013.), a vještak Marija Milošević ponovno je saslušana na glavnoj raspravi kod suda održanoj dana 09.04.2013.

53. Prvostupanjski sud je u ranije donjetoj prvostupanjskoj presudi poslovni broj Pr-845/09-89 od 26.09.2013. odlučivao o imovinskoj šteti I-IV tužitelja upravo temeljem provedenog financijskog vještačenja od strane vještaka Marije Milošević. Kako je već ranije navedeno, citirana prvostupanjska presuda ukinuta je u cijelosti, a između ostalog, jer prema mišljenju drugostupanjskog suda okolnosti: koliko bi prednik tužitelja izdvajao za uzdržavanje članova svoje obitelji; da li pravo na uzdržavanje pripada osobi koja nije član domaćinstva te da li je visina troškova izgradnje nadgrobnog spomenika nerealna, ne može ocjenjivati vještak financijske struke, već prvostupanjski sud. Osim toga, kako je od strane višeg suda određeno da se nova glavna rasprava ima održati pred drugim sucem pojedincem, tuženik se na prvom ročištu za glavnu raspravu pred novim raspravnim sucem očitovao da prihvaća da se kao dokazi izvedeni kod novog raspravnog suca cijene svi dokazi izvedeni u ranijem prvostupanjskom postupku pod poslovnim brojem Pr-845/09, osim što nije dao suglasnost da se kao dokaz koristi financijsko vještačenje izrađeno od strane vještaka Marije Milošević.

54. Stoga je sud u ponovnom postupku pod novim poslovnim brojem, po prijedlogu tužiteljske strane proveo novo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o., sa zadatkom vještačenja utvrditi pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje predmetnih tužitelja.

Vještak u Nalazu i mišljenju od 14.11.2019. u uvodnom dijelu na listovima 1 i 2 citira listove sudskog spisa na kojima se nalazi relevantna dokumentacija koju je vještak uzeo u obzir. Vještak u nalazu navodi da je predmetni postupak pokrenut radi naknade štete s osnove izgubljene rente za uzdržavanje nastale zbog smrti prednika tužitelja, koji je smrtno stradao 12.09.2008. nakon teške ozljede na radu koja se dogodila 22.04.2008. na radnom mjestu kod tuženika. Vještak navodi da je pregledana cjelokupna dokumentacija koja prileži sudskome spisu te da sud nije odredio koliko bi prednik tužitelja izdvajao za uzdržavanje članova svoje obitelji i da nije odredio pripada li pravo na uzdržavanje osobi koja nije član domaćinstva, a kako to u obrazloženju rješenja o ukinutoj presudi Općinskog radnog suda u Zagrebu

poslovni broj Pr-845/09-89 navodi Županijski sud u Zagrebu u odluci poslovni broj GŽ R-1972/13-3. Vještak navodi i da navedeni viši sud smatra da nije uzeta u obzir činjenica da je prednik tužitelja radio na terenu, gdje mu je bio osiguran smještaj i da je trebalo imati u vidu činjenicu koliko je prednik mjesečno izdvajao za prehranu i druge troškove za vrijeme boravka na terenu. Stoga bi se tek tada moglo utvrditi koliko je prednik tužitelja iz svojih prihoda mogao izdvajati i doprinositi za svoju obitelj. Vještak navodi da je obzirom da je III-tužitelj (sin prednika) u cijelom utuženom razdoblju u radnom odnosu u kojem ostvaruje plaću, potrebno navesti i da li bi prednik tužitelja izdvajao i za njegovo uzdržavanje i u kojem omjeru. Vještak nadalje navodi da je prema podacima iz sudskog spisa II-tužiteljica, tj. kćer prednika u utuženom razdoblju u nekoliko navrata bila u radnom odnosu u kojem je ostvarivala plaću, pa je stoga i za nju bilo potrebno navesti da li bi prednik tužitelja izdvajao i za njezino uzdržavanje u tim razdobljima i u kojem omjeru. Isto tako, II-tužiteljica je u razdoblju od 14.07.2009. do 13.09.2012. bila u braku, pa je zbog toga nejasno da li ju je otac i u tom razdoblju uzdržavao i jesu li živjeli u istom kućanstvu. Vještak u nalazu navodi i da je majka prednika tužitelja, odnosno IV-tužiteljica, preminula dana 16.05.2016., a da ista za vrijeme života nije živjela u istom kućanstvu s ostalim tužiteljima, iako oni navode da je prednik tužitelja dio svojih prihoda izdvajao i za nju. Stoga je prema stavu vještaka ostalo nejasno u kojem omjeru bi prednik tužitelja sudjelovao u uzdržavanju svoje majke u razdoblju od 12.09.2008. do 16.05.2016. Vještak još navodi da je prema spisu priležećim podacima, I-tužiteljica ostvarila pravo na obiteljsku mirovinu u Republici Hrvatskoj te u Bosni i Hercegovini, ali da do dana izrade predmetnog nalaza i mišljenja u sudski spis nisu dostavljeni podaci o isplaćenim mirovinama iz Bosne i Hercegovine. Obzirom na prednje navedeno, vještak navodi da će izračun sačiniti u više inačica, time da će se u svakoj od njih koristiti podatak o prosječnim ukupnim neto primanjima prednika tužitelja koja obuhvaćaju prosječnu mjesečnu neto plaću i prosječni mjesečni terenski dodatak prema podacima o usporednim radnicima Josipu Pogačiću, Ivanu Kuharu i Anti Bujadilo, a za koje su dostupni podaci zaključno s 2017. godinom. Vještak navodi da se taj izračun daje u tabelarnom pregledu Tabele 1 nalaza.

Prema prvoj inačici, vještak pretpostavlja da je prednik tužitelja ukupnim pretpostavljenim neto primanjima pridonosio uzdržavanju obitelji od 5 članova, tj. sebe, supruge, kćeri, sina i majke (za majku do smrti iste dana 16.05.2016.). Vještak navodi da bi u tom slučaju svakom od tužitelja pripadalo 20% primanja prednika tužitelja, time da se nakon smrti majke prednika tužitelja primanja dijele na 4 člana kućanstva, pa bi svakom od preostala tri tužitelja pripadalo 25% primanja prednika tužitelja. Navedeni izračun daje se u Tabeli 2 nalaza.

Prema drugoj inačici, vještak pretpostavlja da prednik tužitelja nije pridonosio uzdržavanju III-tužitelja, tj. sina, jer je isti u cijelom utuženom razdoblju bio zaposlen te da nije pridonosio uzdržavanju kćeri, tj. II-tužiteljice u razdobljima u kojima je ista bila zaposlena i/ili u braku. Vještak navodi da se u tom slučaju ukupna primanja prednika tužitelja dijele na 4 člana kućanstva, tj. 25% po članu, odnosno na 3 člana kućanstva, tj. 33,3% po članu u razdobljima u kojima je kćer bila zaposlena i/ili u braku, i to do datuma smrti IV-tužiteljice, tj. majke prednika, dok se nakon njezine smrti ukupna primanja dijele na 3 člana kućanstva, tj. 33,3% po članu, odnosno na 2 člana kućanstva, tj. 50% po članu, zavisno od toga je li II-tužiteljica u tom razdoblju bila zaposlena. Navedeni izračun vještak prikazuje u Tabeli 3 nalaza. Vještak se poziva na potvrdu Hrvatskog zavoda za zapošljavanje od 26.02.2016. s lista 617 sudskog spisa, a iz koje je vidljivo da je II-tužiteljica u utuženom razdoblju bila nezaposlena od 09.12.2010. do 03.03.2011. i da se na dan izdavanja te potvrde vodi

u evidenciji nezaposlenih osoba od 27.05.2014. Pri tome vještak nema podatak da li se II-tužiteljica u međuvremenu, od izdavanja te potvrde pa do dana izrade predmetnog nalaza i mišljenja zaposlila, pa vještak pretpostavlja da je i u daljnjem razdoblju nakon izdavanja navedene potvrde bila nezaposlena. Vještak se poziva i na vjenčani list II-tužiteljice koji prileži sudskom spisu na listu 616, iz kojeg je vidljivo da je ista bila u braku od 14.07.2009. do 13.09.2012.

U trećoj inačici izračuna vještak pretpostavlja da prednik tužitelja nije pridonosio uzdržavanju sina, tj. III-tužitelja, jer je isti u cijelom utuženom razdoblju bio zaposlen, nadalje da prednik tužitelja nije pridonosio uzdržavanju IV-tužiteljice, tj. majke, jer ista nije živjela u zajedničkom kućanstvu te da prednik tužitelja nije pridonosio uzdržavanju kćeri, tj. II-tužiteljice u razdobljima u kojima je ista bila zaposlena i/ili u braku. U tom slučaju ukupna primanja prednika tužitelja dijele se na 3 člana kućanstva (33,3% po članu) u razdobljima u kojima II-tužiteljica nije bila zaposlena i/ili nije bila u braku, odnosno na 2 člana kućanstva (50% po članu) u ostalim razdobljima. Predmetni izračun vještak prikazuje u Tabeli 4 nalaza.

Vještak u predmetnom nalazu dodatno napominje da će za razdoblje od siječnja 2018. do kraja izračuna, podatke o pretpostavljenoj neto plaći prednika tužitelja iskazati na bazi posljednjeg dostupnog podatka (4.084,60 kn za prosinac 2017.), a uz usklađenje za postotak povećanja prosječne neto plaće u Republici Hrvatskoj. Navedenim se dolazi do iznosa neto plaća od 4.260,24 kn tijekom 2018. i nadalje (posljednji dostupni podatak za 2017. usklađen postotkom povećanja prosječne neto plaće isplaćene u Republici Hrvatskoj tijekom 2018. u odnosu na prosječne neto plaće isplaćene u Republici Hrvatskoj tijekom 2017.; nominalno povećanje za 4,3%). Nadalje, za razdoblje od siječnja 2018. do konca izračuna, vještak navodi da je u izračun uzeta samo pretpostavljena neto plaća prednika tužitelja, bez terenskog dodatka, jer se ne raspolaže s podatkom o istom. Isto tako, vještak navodi da je iz dostupnih podataka za radnika Josipa Pogačića vidljivo da isti u razdoblju od travnja 2017. do studenog 2017., što je posljednji dostupan podatak, nije ostvarivao pravo na terenski dodatak. Vještak pretpostavlja da je isto posljedica stanja u kojem se našao tuženik nad kojim je otvoren stečajni postupak. Osim toga, vještak navodi da sudskom spisu sve do dana izrade predmetnog nalaza i mišljenja nisu priloženi, a niti su vještaku bili dostupni podaci o isplaćenim obiteljskim mirovinama ostvarenima u Bosni i Hercegovini. Zbog navedenog je vještak u cijelom utuženom razdoblju koristio podatak iz Rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Bosne i Hercegovine od 25.02.2009. koje prileži sudskom spisu na listu 20. Istim rješenjem je I-tužiteljici priznato pravo na obiteljsku mirovinu u iznosu od 179,61 KM počam od 13.09.2008. (preračunato po srednjem tečaju HNB-a za KM /BAM/ na dan izrade nalaza i mišljenja; 1 kn = 3,809094 BAM, 179,61 KM = 684,15 kn). Osim toga, vještak navodi da će temeljem zadnjeg dostupnog podatka o isplaćenoj obiteljskoj mirovini I-tužiteljici koja je ostvarena u Republici Hrvatskoj za svibanj 2017., pretpostavljene visine te mirovine za daljnje razdoblje izračunati primjenom zakonskih odredaba o periodičkim uvećanjima mirovine iz Odluka o aktualnoj vrijednosti mirovine. Zaključno, vještak u ovom dijelu nalaza navodi da je rješenjima Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Bosne i Hercegovine i HZMO-a pravo na obiteljsku mirovinu priznato jedino supruzi prednika tužitelja, odnosno I-tužiteljici te da je udio primljene mirovine u svakoj od inačica izračuna u cijelosti dodijeljen I-tužiteljici.

Sljedom svega prednje navedenog, vještak sukladno spisu priležećoj dokumentaciji te navedenim ogradama samog vještaka te prema utvrđenjima i izračunima iz nalaza, daje sljedeće mišljenje. Navodi da ukoliko sud utvrdi da je

potrebno primijeniti pretpostavke iz 1. inačice nalaza, da tada pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje tužitelja iznosi ukupno 350.445,76 kn neto. Navedeni iznos odnosi se na 130.989,70 kn neto za II-tužiteljicu u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "l" i "o" Tabele 2 iz nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja II-tužiteljice iznosi 1.065,06 kn. Nadalje, pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje za III-tužitelja iznosi 130.989,70 kn neto u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "m" i "o" Tabele 2 iz nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja III-tužitelja iznosi 1.065,06 kn. Osim toga, pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje za IV-tužiteljicu prema ovoj 1. inačici iznosi 88.466,36 kn neto u razdoblju od 12.09.2008. do 16.05.2016., pri čemu su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "n" i "o" Tabele 2 iz nalaza.

Vještak u mišljenju dalje navodi da ukoliko sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz 2. inačice nalaza, da tada pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje tužitelja iznosi ukupno 223.802,61 kn neto. Navedeni iznos odnosi se na 86.379,02 kn neto za II-tužiteljicu u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "k" i "m" Tabele 3 iz nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja II-tužiteljice iznosi 1.418,66 kn. Nadalje, pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje za IV-tužiteljicu prema ovoj 2. inačici iznosi 137.423,59 kn neto u razdoblju od 12.09.2008. do 16.05.2016., pri čemu su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "l" i "m" Tabele 3 iz nalaza.

Zaključno, vještak navodi da ukoliko sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz 3. inačice nalaza, da tada pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje tužitelja iznosi ukupno 111.280,18 kn neto. Navedeni iznos odnosi se na 15.028,19 kn neto za I-tužiteljicu u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "l" i "k" Tabele 4 iz nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja I-tužiteljice iznosi 0,00 kn. Nadalje, pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje za II-tužiteljicu iznosi 96.251,99 kn neto u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "j" i "k" Tabele 4 iz nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja II-tužiteljice iznosi 1.418,66 kn.

55. Tužitelji su se na nalaz i mišljenje vještaka očitovali u podnesku od 02.12.2019., u kojem su isti djelomično prihvatili, ali su i predložili dopunu nalaza i mišljenja na način opisan u tome podnesku, dok se tuženik nije očitovao.

56. Vještak financijske struke u dopunskom financijskom vještačenju od 08.01.2020. očitovao se na prigovore tužitelja. U nalazu vještak navodi da su tužitelji prigovorili osnovnom nalazu i mišljenju u odnosu na 2. i 3. inačicu, i to u pogledu II-tužiteljice, pri čemu ističu da je ista bila u braku od 14.07.2009. do 18.04.2012. te da se u evidenciji nezaposlenih osoba vodila u razdoblju od 27.08.2007. do 31.07.2009. te u razdoblju od 16.03.2012. do 26.05.2013. Vještak navodi da će se, prema prijedlogu tužitelja, korigirati dvije predmetne inačice na način da se uzdržavanje II-

tužiteljice neće računati u razdoblju od 14.07.2009. do 18.04.2012. (brak) te od 27.05.2013. do 26.05.2014. (zaposlenje) i da će se u ostalim razdobljima pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje rasporediti i na II-tužiteljicu. Vještak navodi da se novi izračuni daju u Tabeli 3a i 4a u skladu s oznakama Tabela iz osnovnog nalaza, a da su svi ostali parametri izračuna istovjetni onima iz osnovnog nalaza i mišljenja izrađenog u ovoj pravnoj stvari.

Slijedom navedenog, vještak daje mišljenje prema kojem 1. inačica izračuna ostaje identična kao u osnovnom nalazu i mišljenju. Vezano za 2. inačicu, ukoliko sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz iste, vještak navodi da pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje tužitelja iznosi ukupno 241.210,59 kn. Navedeni iznos odnosi se na 112.438,82 kn neto za II-tužiteljicu u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "k" i "m" Tabele 3a iz tog dopunskog nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja II-tužiteljice iznosi 1.418,66 kn. Nadalje, pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje za IV-tužiteljicu prema ovoj 2. inačici dopunskog nalaza iznosi 128.771,77 kn neto u razdoblju od 12.09.2008. do 16.05.2016., pri čemu su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "l" i "m" Tabele 3a iz tog dopunskog nalaza. Zaključno, vještak navodi da ukoliko sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz 3. inačice, da tada pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje tužitelja iz ovog dopunskog nalaza iznosi ukupno 143.356,75 kn neto. Navedeni iznos odnosi se na 12.393,15 kn neto za I-tužiteljicu u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "l" i "k" Tabele 4a iz tog dopunskog nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja I-tužiteljice iznosi 0,00 kn. Nadalje, pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje za II-tužiteljicu prema 3. inačici i izračunu iz ovog dopunskog nalaza iznosi 130.963,60 kn neto u razdoblju od 12.09.2008. do 30.09.2019., time da su pojedini mjesečni iznosi i dospijeća istih dani u stupcima "j" i "k" Tabele 4a iz tog dopunskog nalaza, dok počam od 01.10.2019. pa nadalje (na bazi prosjeka posljednjih 6 obrađenih mjeseci) mjesečna renta na ime izgubljenog uzdržavanja II-tužiteljice (pri tome vještak očitom omaškom u pisanju navodi I-tužiteljice) iznosi 1.418,66 kn.

57. Tuženik se u podnesku od 28.01.2020. očitovao da nema primjedbi na dane izračune iz dopunskog financijskog vještačenja od 08.01.2020., pri čemu tuženik smatra da je u konkretnom slučaju jedino moguće primijeniti 3. ponuđenu inačicu. Naime, tuženik ukazuje da nije moguće ne uzimati u obzir činjenicu da je prednik tužitelja, obzirom da je radio na terenu, dio prihoda morao nužno izdvajati za sebe, da je III-tužitelj bio zaposlen cijelo vrijeme, dok je II-tužiteljica imala povremena zaposlenja, a da IV-tužiteljica nije niti živjela u zajedničkom kućanstvu. Stoga, obzirom da su sudskom spisu nedvojbeno priloženi dokazi koji ukazuju da su pojedini tužitelji samostalno radno pridonosili za svoje uzdržavanje, a to su II i III tužitelji, dok majka prednika tužitelja za svog života nije niti živjela u zajedničkom stanu i imala je svoje prihode od mirovine, to tuženik zaključuje da je nedvojbeno da prednik tužitelja nije doprinosa njihovom uzdržavanju, pa kod navedenih nasljednika ne postoji pravni osnov za utuženo potraživanje.

58. Tužitelji su se na dopunsko financijsko vještačenje očitovali u podnesku od 29.01.2020., u kojem nemaju prigovora na izračun izgubljenog uzdržavanja u 2. i 3.

inačici, kojim je obuhvaćeno razdoblje u odnosu na II-tužiteljicu od 27.08.2007. do 31.07.2009. te od 16.03.2012. do 26.05.2013. Međutim, tužitelji ukazuju da vještak financijske struke nije postupio sukladno prijedlogu tužitelja iz podneska od 02.12.2019., odnosno da vještak nije dao očitovanje o svim predloženim zadacima.

59. Vještak financijske struke u dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020. u nalazu istoga navodi da tužitelji predlažu dopunsko očitovanje vještaka o okolnostima: koliko iznose zatezne kamate na pojedine vidove štete; koliko iznose zatezne kamate na iznose izgubljenog uzdržavanja i pomaganja do 02.10.2017. te koliko iznose nedospjele tražbine s naslova izgubljenog uzdržavanja i pomaganja u 1. inačici (razdoblje od 02.10.2017. do 30.09.2019., pa ubuduće rentni iznos), koje su kao takve dospjele s danom otvaranja stečaja nad tuženikom, a sve predloženo u odnosu na sve tri inačice utvrđenih iznosa izgubljenog uzdržavanja i pomaganja. Vještak u nalazu dalje navodi da tužitelji, a imajući u vidu kako je ranije označena I-tužiteljica (sud smatra da se radi o očitoj pogrešci u pisanju od strane vještaka financijske struke, jer je tijekom predmetnog postupka nesporno umrla majka prednika tužitelja, tj. prvotno označena IV-tužiteljica) Mara Martinović preminula, da tužitelji (u podnesku od 29.01.2020.) navode sljedeće iznose potraživanja, a po pojedinim vidovima štete: 225.000,00 kn za I-tužiteljicu, zajedno sa zateznim kamatama za razdoblje od 12.09.2008. do 02.10.2017.; 300.000,00 kn za II-tužiteljicu, zajedno sa zateznim kamatama za razdoblje od 12.09.2008. do 02.10.2017.; 300.000,00 kn za III-tužitelja, zajedno sa zateznim kamatama za razdoblje od 12.09.2008. do 02.10.2017.; 75.000,00 kn za IV-tužitelja, zajedno sa zateznim kamatama za razdoblje od 12.09.2008. do 02.10.2017.; potraživanje II, III i IV tužitelja po osnovi izgubljenog uzdržavanja i pomaganja pok. I-tužiteljice (sud smatra da se radi o opetovanoj očitoj pogrešci u pisanju od strane vještaka financijske struke, jer je tijekom predmetnog postupka nesporno umrla majka prednika tužitelja, tj. prvotno označena IV-tužiteljica) Mare Martinović za razdoblje od 12.09.2008. do 16.05.2016., sa zateznim kamatama na svaki pojedini iznos za razdoblje od dospeljeća do 02.10.2017., naslijeđeno na jednake dijelove te potraživanje II, III i IV tužitelja po osnovi imovinske štete u iznosu od 57.361,00 kn, (pri čemu vještak očitom omaškom u pisanju navodi niži iznos, jer je točan iznos 57.361,16 kn, ali za I-III tužitelja) sa zateznim kamatama na svaki pojedini iznos, za razdoblje od plaćanja do 02.10.2017., naslijeđeno na jednake dijelove (podnesak tužitelja od 04.02.2013., toč. I tužbenog zahtjeva). Obzirom na navedeno, vještak navodi da je njegov zadatak očitovati se o zateznim kamatama i ukupnom ukamaćenom potraživanju, prema elementima iz prethodno opisane specifikacije te o zateznim kamatama na iznose pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, kao i o ukupnom ukamaćenom potraživanju, a u sve tri inačice koje su dane u ranijim pisanim očitovanjima iz ove pravne stvari.

Vještak u nalazu dalje navodi da će se izvršiti traženi obračuni zateznih kamata, prema iznosima i datumima dospeljeća predloženima od strane tužitelja, odnosno kako to proizlazi iz ranijih izračuna vještaka, pri čemu se primjenjuje propisani jednostavni kamatni račun s proporcionalnim kamatnjakom izračunatim na bazi stvarnog broja dana u godini, kao i propisane kamatne stope zateznih kamata važeće u pojedinim razdobljima izračuna. Pri tome je vještak financijske struke na str. 2 i 3 ovog dodatnog financijskog vještačenja opisao i precizirao određene visine stope zatezne kamate koje su važile u određenim vremenskim razdobljima, i to počam od visine stope zatezne kamate koja je vrijedila počam od 01.01.2008. zaključno s visinom stope zatezne kamate koja je vrijedila počam od 01.07.2017.

Nadalje, u odnosu na naknadu neimovinske štete, vještak je na str. 3 i 4 ovog nalaza izvršio izračun visine pojedinih zatraženih iznosa naknade neimovinskih šteta, i to za svakoga od prvotno označenih I-IV tužitelja, uvećano za naslijeđeno potraživanje, odnosno izvršio je obračun zateznih kamata na pojedinačne zatražene glavnice neimovinske štete za razdoblje od 12.09.2008. do 02.10.2017.

Nadalje, u svezi naknade imovinske štete (prema spomenutom podnesku tužitelja od 04.02.2013., toč. I tužbenog zahtjeva) u ukupnom iznosu od 57.361,16 kn, sa zateznim kamata na pojedine iznose prema specifikaciji tužitelja, vještak je na str. 5-30 ovog nalaza izvršio obračun zateznih kamata na svaki pojedini zatraženi iznos, s početkom tijeka kamata kako je to navedeno u tužbenom zahtjevu, zaključno s 02.10.2017.

Nadalje, u svezi naknade štete po osnovi pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, vještak navodi (uz pretpostavke iz 1. inačice nalaza) da su izračuni u ovoj inačici dani u Tabeli 2 iz osnovnog nalaza. Stoga se u ovom dodatnom financijskom vještačenju vrši obračun zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose dospjele do 02.10.2017., a za razdoblje od prvog dana nakon dospelja (koje je iskazano u Tabeli 2 iz osnovnog nalaza) te s koncem obračuna kamata 02.10.2017. Pri tome se najprije izvršio obračun zateznih kamata na iznose iskazane za II-tužiteljicu, pri čemu isti izračun vrijedi i za III-tužitelja, a nakon toga za pok. IV-tužiteljicu. Ovaj obračun prikazan je na str. 30-37 ovog novog nalaza. Vještak navodi da je u ovoj inačici izračuna ukupno ukamaćeno potraživanje tužitelja po osnovi pretpostavljenih iznosa izgubljenog uzdržavanja i pomaganja dospjelo do 02.10.2017. iznosilo za II-tužiteljicu ukupno 152.244,14 kn, za III-tužitelja ukupno 152.244,14 kn te za pok. IV-tužiteljicu ukupno 135.023,60 kn. Nadalje, vještak navodi da pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje i pomaganje dospjelo nakon 02.10.2017. do zaključno lipnja 2020. (pri čemu bi pok. Mijo Martinović dana 03.07.2020. navršio 65 godina života i stekao uvjete za starosnu mirovinu), iznosi: za II-tužiteljicu ukupno 35.731,22 kn (26.145,68 kn pojedinih mjesečnih iznosa iz Tabele 2 iz osnovnog nalaza, a što se odnosi na razdoblje od rujna 2017. do rujna 2019., uvećano za mjesečni iznos od po 1.065,06 kn za razdoblje od listopada 2019. do lipnja 2020.) te za III-tužitelja ukupno 35.731,22 kn (26.145,68 kn pojedinih mjesečnih iznosa iz Tabele 2 iz osnovnog nalaza, a što se odnosi na razdoblje od rujna 2017. do rujna 2019., uvećano za mjesečni iznos od po 1.065,06 kn za razdoblje od listopada 2019. do lipnja 2020.).

Nadalje, u svezi naknade štete po osnovi pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, vještak navodi (uz pretpostavke iz 2. inačice nalaza) da su izračuni u ovoj inačici dani u Tabeli 3a iz prvog dopunskog nalaza, pa je vještak na str. 37-44 ovog drugog dopunskog nalaza izvršio obračun zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose dospjele do 02.10.2017., a za razdoblje od prvog dana nakon dospelja (koje je iskazano u Tabeli 3a iz osnovnog nalaza - iako sud smatra da bi pravilno trebalo pisati iz prvog dopunskog nalaza) s koncem obračuna kamata 02.10.2017. Pri tome je najprije prikazan obračun zateznih kamata na iznose iskazane za II-tužiteljicu, a zatim za pok. IV-tužiteljicu. Vještak navodi da je u ovoj inačici izračuna ukupno ukamaćeno potraživanje tužitelja po osnovi pretpostavljenih iznosa izgubljenog uzdržavanja i pomaganja dospjelo do 02.10.2017. iznosilo za II-tužiteljicu ukupno 103.014,76 kn i za pok. IV-tužiteljicu ukupno 198.228,82 kn. Nadalje, vještak navodi da pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje i pomaganje dospjelo nakon 02.10.2017. do zaključno lipnja 2020. (pri čemu bi pok. Mijo Martinović dana 03.07.2020. navršio 65 godina života i stekao uvjete za starosnu mirovinu), iznosi za II-tužiteljicu ukupno 47.593,98 kn (34.826,04 kn pojedinih

mjesečnih iznosa iz Tabele 3a iz prvog dopunskog nalaza, a što se odnosi na razdoblje od rujna 2017. do rujna 2019., uvećano za mjesečni iznos od po 1.418,66 kn za razdoblje od listopada 2019. do lipnja 2020.).

Nadalje, u svezi naknade štete po osnovi pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, vještak navodi (uz pretpostavke iz 3. inačice nalaza) da su izračuni u ovoj inačici dani u Tabeli 4a iz prvog dopunskog nalaza. Stoga se u ovom dodatnom financijskom vještačenju vrši obračun zateznih kamata na pojedinačne mjesečne iznose dospjele do 02.10.2017., a za razdoblje od prvog dana nakon dospeljeća (koje je iskazano u Tabeli 4a iz osnovnog nalaza - iako sud smatra da bi pravilno trebalo pisati iz prvog dopunskog nalaza) te s koncem obračuna kamata 02.10.2017. Pri tome se najprije vrši obračun zateznih kamata na iznose iskazane za I-tužiteljicu, a zatim za II-tužiteljicu. Ovaj obračun prikazan je na str. 45-50 ovog drugog dopunskog nalaza. Vještak navodi da je u ovoj inačici izračuna ukupno ukamaćeno potraživanje tužitelja po osnovi pretpostavljenih iznosa izgubljenog uzdržavanja i pomaganja dospjelo do 02.10.2017. iznosilo za I-tužiteljicu ukupno 19.769,55 kn i za II-tužiteljicu ukupno 129.600,31 kn. Nadalje, vještak navodi da pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje i pomaganje dospjelo nakon 02.10.2017. do zaključno lipnja 2020. (pri čemu bi pok. Mijo Martinović dana 03.07.2020. navršio 65 godina života i stekao uvjete za starosnu mirovinu), iznosi za II-tužiteljicu ukupno 47.593,98 kn (34.826,04 kn pojedinih mjesečnih iznosa iz Tabele 4a iz prvog dopunskog nalaza, a što se odnosi na razdoblje od rujna 2017. do rujna 2019., uvećano za mjesečni iznos od po 1.418,66 kn za razdoblje od listopada 2019. do lipnja 2020.).

Slijedom prednje navedenog, vještak daje novo mišljenje sukladno spisu priležećoj dokumentaciji te navedenim ogradama samog vještaka te prema utvrđenjima i izračunima iz osnovnog te prvog dopunskog i ovog dodatnog nalaza, i to kako slijedi. Ukupno ukamaćeno potraživanje tužitelja po osnovi naknade neimovinske štete, a s danom 02.10.2017. (što je datum otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom) iznosi 1.847.708,65 kn, od čega za I-tužiteljicu 461.927,16 kn, za II-tužiteljicu 615.902,88 kn, za III-tužitelja 615.902,88 kn te za IV-tužitelja 153.975,73 kn. Nadalje, ukupno ukamaćeno potraživanje tužitelja po osnovi naknade imovinske štete s danom 02.10.2017. (što je spomenuti datum otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom) iznosi 117.584,26 kn. U svezi ukupnog potraživanja tužitelja po osnovi pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja (ukamaćeno do 02.10.2017. i uvećano iznosima za daljnje razdoblje do zaključno lipnja 2020. - već spomenuti datum pretpostavljenog odlaska pok. Mije Martinovića u mirovinu) iznosi ukupno 510.974,32 kn neto, ako sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz 1. inačice nalaza, od čega za II-tužiteljicu 187.975,36 kn neto, za III-tužitelja 187.975,36 kn neto te za pok. IV-tužiteljicu 135.023,60 kn neto. Vještak navodi da ako sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz 2. inačice nalaza, da tada ukupno potraživanje tužitelja iznosi 348.837,56 kn neto, od čega za II-tužiteljicu 150.608,74 kn neto i za pok. IV-tužiteljicu 198.228,82 kn neto. Zaključno, vještak navodi da ako sud utvrdi da je potrebno primijeniti pretpostavke iz 3. inačice nalaza, da tada ukupno potraživanje tužitelja iznosi 196.963,84 kn neto, od čega za I-tužiteljicu 19.769,55 kn neto i za II-tužiteljicu 177.194,29 kn neto.

60. Obzirom da se tuženik protivio da se u ponovnom postupku koristi cjelokupni nalaz i mišljenje izrađen od strane vještaka financijske struke Marije Milošević (sa svim dopunama i usmenim očitovanjima), to ovaj sud u ponovnom postupku, kod donošenja nove presude u ovoj pravnoj stvari, uopće nije koristio niti

jedan element provedenog financijskog vještačenja od strane vještaka financijske struke Marije Milošević iz ranijeg postupka, odnosno ovaj sud uopće nije razmatrao, odnosno uopće nije cijenio niti njezin osnovni nalaz, niti dvije pisane dopune, a niti dva saslušanja na glavnoj raspravi kod suda.

61. Sud je nalaz i mišljenje vještaka financijske struke Zrinka Ručević iz Ručević vještačenja d.o.o. prihvatio u cijelosti, jer se ovome sudu ukazuje kao objektivan, nepristran te izrađen temeljem spisu priležće relevantne dokumentacije i u skladu s pravilima svoje struke. Obzirom da je vještak izradio i dva dodatna financijska vještačenja, u odnosu na sam matematički izračun (a obzirom i na ogradu samog financijskog vještaka u svezi toga koju će od tri inačice opisane u osnovnom nalazu i mišljenju prihvatiti sud), sud je utvrdio da je potrebno primijeniti pretpostavke iz treće inačice nalaza, a za koju je matematički izračun izvršen u drugoj pisanoj dopuni, tj. dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020. Razloge za prihvaćanje treće inačice iz nalaza sud će dati u daljnjem dijelu obrazloženja ove presude.

62. Iz iskaza svjedoka Luke Pemper, koji je saslušan u ponovnom postupku, sud je utvrdio da je on bivši radnik tvrtke Viadukt, gdje je bio u radnom odnosu od 1990. do ožujka 2017. i da je uglavnom cijelo vrijeme radio kao monter. Navodi da je poznavao pok. Miju Martinovića i da su njih dvojica radili zajedno na terenu u Slavoniji kroz nekoliko mjeseci 1998. ili 1999. Vezano za terenski dodatak, naveo je da je poslodavac uveo isti otprilike 1996. ili 1997. i nije se mogao sjetiti da li je taj terenski dodatak primao kod rada na terenu cijelo vrijeme dok mu nije prestao navedeni radni odnos. Ukoliko je takve isplate bilo, navodi da bi to trebalo biti vidljivo u obračunskim listama za plaću. Svjedok je dalje naveo da je poslodavac radnicima na terenu osiguravao smještaj i prehranu te prijevoz do konkretne radne lokacije. Na upit da li je na svojim obračunskim listama možda primijetio da je poslodavac Viadukt d.d. radnicima ustezao neki dio plaće na ime prehrane, naveo je da je to moguće, ali da na to nije obraćao pažnju. Dalje je iskazao da je sam poslodavac izravno snosio trošak smještaja i prehrane za radnike, pri čemu sami radnici nisu dobivali novac u te svrhe, odnosno navodi da je poslodavac birao lokaciju njihovog smještaja i lokaciju za prehranu te da to njihovo pravo nije ničim ograničavao. Za druge kolege, odnosno vezano za rad na nekim drugim lokacijama, primjerice u Istri, naveo je da mu nije poznato kako je to poslodavac uređivao. U odnosu na smještaj, naveo je da im je isti bio osiguran u barakama ili kontejnerima, a eventualno i neki privatni smještaj ako u navedenim objektima nije bilo dovoljno mjesta za sve radnike. Za pok. Miju naveo je da je u jednom razdoblju bio u organizacijskoj jedinici Pojatno u kojoj je bio i on, tj. svjedok, ali je pok. Mijo kasnije otišao na teren na drugu lokaciju, pa svjedoku nije poznato kako se to kasnije rješavalo za pok. Miju.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Luke Pemper kao istinit, logičan i uvjerljiv, a istim je utvrđeno da je poslodavac radnicima na terenu osiguravao i smještaj i prehranu. Svjedok Pemper nije potvrdio navod tužitelja iznijet tijekom postupka da je poslodavac radnicima mjesečno na ime prehrane ustezao određeni dio plaće, pri čemu je i uvidom u spisu priležće obračunske liste kako pok. Mije Martinovića, tako i usporednih radnika sud utvrdio da na istima nije vidljiva stavka ustezanja na plaći radnika za troškove prehrane. Iako svjedok Luka Pemper nije precizirao o kojim bi se iznosima terenskog dodatka radilo u odnosu na sporno razdoblje koje se razmatra u predmetnom sporu, sud je vezano za taj terenski dodatak u matematičkom dijelu izračuna uzeo u obzir one iznose primljenog terenskog dodatka kako ih je utvrdio vještak financijske struke.

63. Sud je tijekom ranijeg prvostupanjskog postupka saslušao I-tužiteljicu i III-tužitelja, a u odnosu na meritum spora, odnosno na potraživanje tužitelja po osnovu uzdržavanja i pomaganja.

I-tužiteljica u svom iskazu na ročištu održanom 04.10.2011. navodi da je po zanimanju domaćica i da nije bila zaposlena te da joj je suprug davao plaću koja je bila oko 3.000,00 kn, a radi uzdržavanja. Navela je da su osim nje u obitelji bili dvoje djece i svekrva te da su majku pok. supruga, koja je bila na drugoj adresi, obilazili vikendom i pomagali joj. Za supruga je navela da je počeo raditi kod tuženika 1998. i da su djeca tada išla u školu te da su djeca još uvijek s njom u istom domaćinstvu.

III-tužitelj je u svom iskazu na tom istom ročištu izjavio da je po zanimanju ekonomist i da je 2004. godine završio srednju ekonomsku školu i da se zaposlio nakon dvije godine. Još je izjavio da živi u domaćinstvu s majkom te da doprinosi za uzdržavanje majke, sestre i nećakinje i da pomaže i baki. Naveo je da njegova tadašnja plaća iznosi oko 3.000,00 kn.

64. U ponovnom postupku sud je dopunski saslušao I-tužiteljicu i III-tužitelja, a saslušao je i II-tužiteljicu, i to na ročištu održanom dana 10.09.2021. Pri tome je I-tužiteljica ostala u cijelosti kod svog iskaza danoga sudu na ročištu održanom dana 04.10.2011. Dalje navodi da ona cijelo vrijeme iza smrti pok. supruga prima obiteljsku mirovinu, i to iz Bosne i Hercegovine i iz Hrvatske. Dalje navodi da je na grobu njezinog supruga podignut nadgrobni spomenik pred nekoliko godina i da je taj spomenik plaćen, ali da bi više detalja o tome trebao znati njezin sin, odnosno III-tužitelj. Vezano za svoju svekrvu, odnosno prvotno označenu IV-tužiteljicu, navodi da ne može precizirati je li ista ostvarivala kakve prihode ili možda primala mirovinu, odnosno da koliko se sjeća, obzirom na protek vremena, da je pok. svekrva imala malu mirovinu iz Bosne i Hercegovine. Za pok. svekrvu navodi da je cijelo vrijeme živjela sama na drugoj adresi, odnosno u drugom mjestu te da nitko od svekrvine djece nije živio s njom. Dalje je navela da joj nije poznato da li je netko od druge svekrvine djece istu financijski pomagao. Osim toga, navela je da je njezin suprug, odnosno njezina obitelj obilazila svekrvu kada bi suprug došao s terena i da su na mjesečnoj bazi pomagali svekrvu do 100,00 eura u protuvrijednosti kuna, odnosno da se nekad radilo i o nižim iznosima od 500,00 ili 600,00 kn mjesečno. Zaključno je navela da je njezin suprug donosio kući i terenski dodatak koji je mjesečno iznosio 5.500,00 kn, time da mu je od strane Viadukta bila plaćena i hrana i smještaj dok je bio na terenu.

65. III-tužitelj je u svom dopunskom iskazu naveo da u cijelosti ostaje kod svog iskaza danoga sudu na ročištu održanom dana 04.10.2011. Za sebe navodi da je kontinuirano u radnom odnosu i da i nadalje živi u zajedničkom domaćinstvu s majkom i sestrom, tj. II-tužiteljicom i sestrinom kćeri. Vezano za nadgrobni spomenik za pok. oca, potvrđuje da je isti podignut, i to najvjerojatnije 2010. godine i da je taj trošak, za koji ima i račun, iznosio između 25.000,00 do maksimalno 30.000,00 kn. Navodi da je taj spomenik podigla tvrtka Rambousek d.o.o. iz Novske i da će u kratkom roku u sudski spis dostaviti taj račun. Za pok. baku naveo je da je ista i prije smrti njegovog oca, a i nakon toga sve do svoje smrti, živjela sama u svojoj kući cijelo vrijeme. Dalje navodi da u bakinoj kući iza njezine smrti živi njegov stric, a to je sada IV-tužitelj Blaško Martinović. Dalje je naveo da nema saznanja o tome da li je netko od njegovih stričeva, odnosno dviju tetaka financijski pomagao pok. baku te navodi da je baka iz Bosne i Hercegovine doista primala neku ili mirovinu ili

financijsku pomoć, ali nije mogao navesti koliko je to iznosilo. Zaključno je naveo da su vikendom, kada bi otac dolazio s terena, odlazili do bake i pomagali joj oko radova, odnosno poslova što joj je trebalo, time da su za baku prosječno mjesečno izdvajali oko 500,00 do 600,00 kn, a nekada 700,00 kn i da je to tako bilo sve do stradavanja njegovog oca.

66. Iz iskaza III-tužiteljice proizlazi da je ista nezaposlena osoba i to kontinuirano u dužem razdoblju, odnosno od 2011. pa sve do sada. Navodi da je i prije rođenja kćeri također bila nezaposlena te da je školu završila 2006. i da iza toga nije nikada radila. Navela je da je od svibnja 2013. do svibnja 2014. imala stručno osposobljavanje tijekom kojega je radila u Općini Novska i da je tada primala naknadu od 1.600,00 kn mjesečno. Dalje je navela da je za života pok. oca živjela u njegovom zajedničkom kućanstvu te da je i poslije njegovog stradavanja bila u tom zajedničkom kućanstvu. Navela je i da se udala 2009., ali da se tijekom trajanja toga braka nakon godinu dana vratila natrag u domaćinstvo kod majke i brata, iako su same formalnosti vezano za sudski razvod braka trajale određeno vrijeme. Nadalje, navodi da je njezin suprug tijekom njihovog zajedničkog života, odnosno trajanja braka nju financijski pomagao, odnosno uzdržavao tu prvu godinu dok su živjeli zajedno, ali da bivši suprug za nju nije ništa financijski doprinosa nakon što se vratila u domaćinstvo k majci i bratu. U svezi podizanja nadgrobnog spomenika u cijelosti se pridružila iskazu majke, odnosno brata, a za pok. baku potvrdila je da je živjela sama na drugoj adresi i u drugom mjestu te joj nije poznato da li je netko drugi od stričeva, odnosno od tetaka pomagao baku u financijskom smislu. Vezano za bakine prihode, navela je da joj nije poznato ništa više od onoga što je o tome iskazao njezin brat. Navela je i da nema konkretnih saznanja o tome da li je netko od stričeva, odnosno tetaka po tatinoj strani bio u radnom odnosu prije smrti njezinog pok. oca, odnosno iza toga, pa sve do bakine smrti. Za strica Blaška potvrdila je da živi u bakinoj kući, kao što je to iskazao njezin brat.

67. Sud je iskazima I, II i III tužitelja poklonio vjeru kao istinitima i uvjerljivima u onim dijelovima u kojima su potkrijepljeni materijalnim dokazima, odnosno spisu priležućoj dokumentaciji na koju se pozvao i vještak financijske struke Ručević vještačenja d.o.o., kao i u onim dijelovima u kojima nisu u suprotnosti s nalazom i mišljenjem vještaka financijske struke Ručević vještačenja d.o.o., pri čemu je sud utvrdio da je potrebno primijeniti pretpostavke iz treće inačice nalaza, a prema matematičkom izračunu iz druge pisane dopune, tj. dodatnog financijskog vještačenja od 02.06.2020.

68. Tijekom trajanja predmetnog postupka prvotno označena IV-tužiteljica Mara Martinović (majka pok. prednika) nesporno je umrla, a zbog činjenice njezine smrti, do koje je došlo dana 16.05.2016., sud je donio rješenje o prekidu postupka od 20.07.2016. Činjenicu smrti Mare Martinović (majke Mije Martinovića) sud je utvrdio uvidom u Izvadak iz matice umrlih za istu kao prvotno označenu IV-tužiteljicu, koji je dostavljen uz podnesak tužitelja od 13.06.2016. Nakon što su predmetni tužitelji u sudski spis dostavili pravomoćno rješenje o nasljeđivanju poslovni broj O-1792/2016 od 01.12.2016., to su se nakon donošenja istog kao nasljednici prvotno označene IV-tužiteljice Mare Martinović iskazali njezini unuci Dalibor Martinović (III-tužitelj) i Dijana Stojčić (II-tužiteljica) te sin pok. Mare Martinović Blaško Martinović kao novooznačeni IV-tužitelj. Sud je uvidom u citirano rješenje o nasljeđivanju utvrdio da ostavinsku imovinu pok. Mare Martinović čini samo potraživanje prema Viaduktu d.d. na ime

naknade štete u postupku koji se vodi pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem Pr-2488/15 (raniji poslovni broj predmetnog spisa), u neutvrđenom iznosu.

69. Stoga su se II-tužiteljica i III-tužitelj (i prema utuženom potraživanju i prema naslijeđenom potraživanju), zajedno sa svojom majkom koja je i nadalje ostala I-tužiteljica (samo prema utuženom potraživanju) te zajedno s IV-tužiteljem Blaškom Martinovićem (samo u odnosu na naslijeđeno potraživanje), iskazali kao tužitelji. Isto su učinili u podnesku od 02.03.2018. u kojem su uredili tužbeni zahtjev nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, odnosno u konačno uređenom tužbenom zahtjevu od 20.07.2020.

70. Tijekom trajanja predmetnog parničnog postupka rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-1181/2017 od 02.10.2017. otvoren je stečajni postupak nad dužnikom Viadukt d.d. Zagreb, Kranjčevićeva 2, OIB: 74794390096, tj. nad tuženikom. Nakon otvaranja stečajnog postupka I, II, III i IV tužitelji kao vjerovnici prijavili su svoje tražbine u stečajnom postupku kao tražbine prvog višeg isplatnog reda, a iste tražbine su od strane stečajnog upravitelja dužnika, odnosno ovdje tuženika bile osporene. Pri tome su tužitelji uz podnesak od 02.03.2018. dostavili dokaze o prijavi svojih tražbina u stečajnom postupku, i to I-tužiteljica u iznosu od 1.080,955,30 kn, II-tužiteljica u iznosu od 1.261.537,80 kn, III-tužitelj u iznosu od 1.261.537,80 kn te IV-tužitelj u iznosu od 422.175,48 kn. I-IV tužitelji su predložili i nastavak ovog postupka te da sud pozove stečajnog upravitelja tuženika na preuzimanje postupka. Osim toga, tužitelji su u tom podnesku od 02.03.2018. uredili tužbeni zahtjev sukladno odredbama Stečajnog zakona (NN 71/15), i to čl. 270, kojim je propisano da se utvrđivanje tražbine u parnici može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosima i u isplatnom redu kako je ono naznačeno u prijavi ili na ispitnom ročištu. Stoga je svaki od I, II, III i IV tužitelja predložio donošenje presude kojom se utvrđuju osnovanima njihove tražbine upravo u onim istim identičnim iznosima kao što su ih prijavili u stečajnom postupku, i to sve kao tražbine prvog višeg isplatnog reda. Slijedom prednje opisanog postupanja tužitelja, sud smatra da su I-IV tužitelji postupili i u skladu s odredbom čl. 167 Stečajnog zakona, kojom je propisano da stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku. Pri tome iz citirane odredbe proizlazi da nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom kondemnatorne tužbe protiv tuženika postaju nedopuštene, odnosno predstavljaju nedopušteni put pravne zaštite, obzirom da u trenutku otvaranja stečajnog postupka prestaje nadležnost parničnog suca na odlučivanje o kondemnatornom tužbenom zahtjevu, čime nadležnost prelazi u odlučivanje o deklaratornom tužbenom zahtjevu.

71. Sud je uvidom u rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-1181/17 od 26.02.2018. utvrdio da su tražbine I, II, III i IV tužitelja u prije preciziranim prijavljenim iznosima kao tražbine prvog višeg isplatnog reda osporene u cijelosti, s istim obrazloženjem za sve tužitelje kao vjerovnike, da se vodi parnica pod poslovnim brojem Pr-845/2009 (raniji poslovni broj predmetnog postupka) pred ORSZG, koja nije pravomoćno okončana.

72. Tuženik je u podnesku od 11.01.2019. prigovorio da su tužitelji podneskom od 03.05.2018. predložili samo nastavak ove parnice, ali da su propustili urediti tužbeni zahtjev. Tuženik ističe da su obzirom na osporavanje prijavljenih tražbina,

tužitelji bili dužni, sukladno uputi iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1181/2017 od 26.02.2018., nastaviti parnicu radi utvrđenja osporene tražbine u roku od 8 dana, a što tužitelji nisu nikada učinili. Tuženik stoga predlaže tužbu odbaciti, jer su obzirom na prekluzivni rok od 8 dana tužitelji izgubili pravo uređenja tužbenog zahtjeva na način da bi isti odgovarao nalogu suda.

73. Ovaj sud smatra da je tuženikov prigovor prekluzije neosnovan u cijelosti i da su I-IV tužitelji pravovremeno, po pravilno postavljenom tužbenom zahtjevu, predložili nastavak predmetne parnice koja je bila prekinuta zbog otvorenog stečajnog postupka nad tuženikom. Naime, I-IV tužitelji su još u podnesku od 02.03.2018. predložili da sud nastavi postupak i da pozove stečajnog upravitelja tuženika Milorada Zajkovskog na preuzimanje postupka (sukladno čl. 269 st. 1 i st. 2 Stečajnog zakona). Iako su tužitelji i u podnesku od 03.05.2018. predložili da sud nastavi s postupkom i da pozove stečajnog upravitelja na preuzimanje postupka, sud ističe da se u tom kasnijem podnesku radi o ponovljenom prijedlogu tužitelja iz već citiranog podneska od 02.03.2018. Kako je rješenje Trgovačkog suda o osporavanju potraživanja I-IV tužitelja kao tražbina prvog višeg isplatnog reda broj St-1181/17 donijeto dana 26.02.2018., a I-IV tužitelji su, kao što je već rečeno, dana 02.03.2018. predložili nastavak prekinutog postupka, to sud zaključuje da su postupili po uputi iz citiranog rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu od 26.02.2018. i da su nastavak ovoga postupka predložili unutar prekluzivnog roka od 8 dana. Zbog svega prednje navedenog u odnosu na otvoreni stečajni postupak nad tuženikom, sud drži da su ispunjene sve procesne pretpostavke za postupanje po deklaratornom tužbenom zahtjevu I-IV tužitelja.

74. I-IV tužitelji su se podnesku od 20.07.2020., u svezi zahtijevane visine neimovinske štete, pozvali na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijeto na sjednicama održanim dana 05.03.2020. i 15.06.2020., sukladno kojem se ranije prihvaćeni iznosi iz Orijentacijskih kriterija od 29.11.2002. povećavaju za 50%. Zbog navedenog I-IV tužitelji potražuju uvećanje već ranije zahtijevane naknade štete s naslova duševnih boli zbog gubitka, tj. smrti bliske osobe sada u iznosu od 330.000,00 kn, a obzirom na već citirano rješenje o nasljeđivanju iza pok. Mare Martinović, pojašnjavaju da se njezino potraživanje dijeli na jednake dijelove od po 110.000,00 kn za II-tužiteljicu, III-tužitelja i IV-tužitelja.

Pri tome, u navedenom podnesku od 20.07.2020., I-tužiteljica potražuje iznos od 330.000,00 kn s naslova neimovinske štete, s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 12.09.2008. do 02.10.2017. i koja kamata iznosi 347.493,16 kn, odnosno I-tužiteljica ukamaćeno potražuje iznos od 677.493,16 kn. Nadalje, II-tužiteljica potražuje iznos od 440.000,00 kn s naslova neimovinske štete, s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 12.09.2008. do 02.10.2017. i koja kamata iznosi 463.324,21 kn, odnosno II-tužiteljica ukamaćeno potražuje iznos od 903.324,21 kn. Nadalje, III-tužitelj potražuje iznos od 440.000,00 kn s naslova neimovinske štete, s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 12.09.2008. do 02.10.2017. i koja kamata iznosi 463.324,21 kn, odnosno III-tužitelj ukamaćeno potražuje iznos od 903.324,21 kn. Zaključno, IV-tužitelj potražuje iznos od 110.000,00 kn s naslova neimovinske štete, s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 12.09.2008. do 02.10.2017. i koja kamata iznosi 115.831,05 kn, odnosno IV-tužitelj ukamaćeno potražuje iznos od 225.831,05 kn.

U odnosu na naknadu imovinske štete u iznosu od 57.361,16 kn, koji iznos ukamaćeno od dospijeca pa do dana otvaranja stečajnog postupka iznosi 117.584,26

kn, I-III tužitelji svaki od njih potražuje iznos od po 39.194,66 kn (iako bi točan matematički iznos, odnosno 1/3 prije navedenog ukamaćenog potraživanja iznosila 39.194,75 kn).

Isto tako, u navedenom podnesku s konačno uređenim tužbenim zahtjevom II, III i IV tužitelji potražuju i imovinsku štetu po osnovi pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, ukamaćeno do 02.10.2017. kao dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom i uvećano iznosima za daljnje razdoblje do zaključno lipnja 2020. Pri tome II-tužiteljica potražuje iznos od 187.975,36 kn, III-tužitelj potražuje iznos od 187.975,36 kn, dok se za majku pok. Mije Martinovića potražuje iznos od 135.023,60 kn, tj. II-IV tužitelji potražuju ukupan neto iznos od 510.974,32 kn. Obzirom na citirano rješenje o nasljeđivanju iza pok. Mare Martinović, smatraju da svakom od nasljednika pripada iznos od po 45.007,86 kn, pa stoga potraživanje za izgubljeno uzdržavanje i pomaganje za II-tužiteljicu iznosi 232.983,22 kn, za III-tužitelja iznosi 232.983,22 kn i za IV-tužitelja iznosi 45.007,86 kn.

Slijedom dane specifikacije pojedinih vidova i iznosa štete, to I-tužiteljica predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje osnovanom njezina tražbina prema tuženiku u stečaju u iznosu od 716.687,82 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda. Nadalje, II-tužiteljica predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje osnovanom njezina tražbina prema tuženiku u stečaju u iznosu od 1.175.502,09 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda. Nadalje, III-tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje osnovanom njegova tražbina prema tuženiku u stečaju u iznosu od 1.175.502,09 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda. Zaključno, IV-tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje osnovanom njegova tražbina prema tuženiku u stečaju u iznosu od 270.838,91 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

75. U svezi potraživanja I-IV tužitelja na ime neimovinske štete, valja navesti da sud smatra da isti imaju pravo na pravičnu novčanu naknadu u slučaju smrti supruga (I-tužiteljica), oca (II-tužiteljica i III-tužitelj) te sina (prvooznačena IV-tužiteljica Mara Martinović, nasljednik koje je u 1/3 njezin sin Blaško Martinović kao novooznačeni IV-tužitelj), a sukladno čl. 1101 ZOO-a. Tom odredbom u st. 1 propisano je da u slučaju smrti (ili osobito teškog invaliditeta - što nije konkretni slučaj) neke osobe, pravo na pravičnu novčanu naknadu neimovinske štete imaju članovi njezine uže obitelji (bračni drug, djeca i roditelji). Ova odredba predstavlja pravni osnov za potraživanje neimovinske štete svih tužitelja iz konačno uređenog tužbenog zahtjeva. Ocjenjujući izvedene dokaze u ovoj pravnoj stvari, odnosno utvrđenu isključivu odgovornost tuženika za utuženi štetni događaj ozljede na radu, posljedično na koji je smrtno stradao prednik I-IV tužitelja Mijo Martinović, sud smatra da I-IV tužitelji temeljem citirane odredbe čl. 1101 st. 1 ZOO-a imaju pravni osnov za dosuđenje pravične novčane naknade bez ikakvog umanjenja iste, jer sud na strani njihovog pok. prednika Mije Martinovića nije utvrdio nikakovu suodgovornost za nastanak šetnog događaja.

76. Sud je kod ocjene visine pravične novčane naknade neimovinske štete za I-IV tužitelje uzeo u obzir i Orijentacijske kriterije Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29.11.2002., ali i pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (2/20) održanoj 05.03.2020. i 15.06.2020., a kojim pravnim shvaćanjem je određeno sljedeće: "Mijenjaju se Orijentacijski kriteriji i iznosi za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete VSRH od 29. studenog 2002., br. Su-1331-VI/02 i 1372-11/02, u

primjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01.), na način da se tada prihvaćeni iznosi naznačeni u novčanim jedinicama (kune) povećavaju za 50%. Navedeni kriteriji i tako povećani iznosi (za 50%) u primjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 25/18. - dalje: ZOO/05) kada sudovi odlučuju o visini pravične novčane naknade neimovinske štete u slučaju povrede prava osobnosti, primjenjivat će se i na obvezne odnose nastale nakon 1. siječnja 2006. i stupanja na snagu ZOO/05."

U svezi pravnog osnova kod duševnih boli zbog smrti bliskog srodnika, sud je primijenio i već citiranu odredbu čl. 1100 st. 1 ZOO-a. Pri tome je citiranim Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002. predviđena identična visina pravične novčane naknade od 220.000,00 kn za duševne bolove za slučajeve smrti i bračnog druga (pri čemu je konkretno I-tužiteljica Mara Martinović bila supruga Mije Martinovića) i djeteta (pri čemu je konkretno prvotno označena IV-tužiteljica bila majka Mije Martinovića). Osim toga, citiranim Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002. predviđena je i visina pravične novčane naknade za slučaj smrti roditelja, i to u iznosu od 220.000,00 kn djetetu koje se nalazi na odgoju i skrbi kod roditelja, odnosno u iznosu od 150.000,00 kn djetetu (koje prema mišljenju ovoga suda očito nije na odgoju i skrbi kod roditelja). Pri tome su u konkretnoj pravnoj stvari II-tužiteljica i III-tužitelj djeca pok. Mije Martinovića kojima pripada pravo na pravičnu novčanu naknadu za duševne bolove za slučaj smrti roditelja, tj. njihovog oca, ali prema mišljenju ovoga suda ne u zatraženim iznosima od po 220.000,00 kn za II-tužiteljicu i III-tužitelja, već u iznosima od po 150.000,00 kn za svakoga od njih dvoje. Prednji niži iznos pravične novčane naknade za koji sud smatra da pripada II-tužiteljici i III-tužitelju, sud pojašnjava time da iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da su u trenutku smrti oca Mije Martinovića i II-tužiteljica i III-tužitelj bili punoljetni i nisu se redovito školovali, pri čemu je III-tužitelj cijelo vrijeme još i prije smrti pok. oca bio u radnom odnosu. Stoga je zaključak ovoga suda da se niti II-tužiteljica, a niti III-tužitelj u trenutku smrti svoga prednika (roditelja Mije Martinovića) nisu nalazili na odgoju i skrbi kod istoga.

77. Stoga sud smatra da I-tužiteljici Mari Martinović koja je u predmetnom štetnom događaju izgubila supruga pripada pravična novčana naknada u iznosu od 220.000,00 kn prema Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002., ali uvećana za 50% sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05.03.2020. i 15.06.2020., što daje zbroj u iznosu od 330.000,00 kn. Isti iznos I-tužiteljica osnovano potražuje po osnovu neimovinske štete za pretrpljene duševne boli zbog smrti supruga Mije Martinovića.

U odnosu na II-tužiteljicu Dijanu Stojčić, koja je u predmetnom štetnom događaju izgubila oca, sud smatra da istoj pripada pravična novčana naknada u iznosu od 150.000,00 kn prema Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002., ali uvećana za 50% sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05.03.2020. i 15.06.2020., što daje zbroj u iznosu od 225.000,00 kn. Međutim, II-tužiteljici Dijani Stojčić pripada i 1/3 naslijeđenog potraživanja pravične novčane naknade u iznosu od 220.000,00 kn prema Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002., ali uvećana za 50% sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05.03.2020. i 15.06.2020., što daje zbroj u iznosu od 330.000,00 kn, koja bi u cijelosti pripadala prvotno označenoj IV-tužiteljici Mari Martinović kao majci pok. Mije Martinovića. Stoga ukupno osnovano potraživanje II-tužiteljice po osnovu neimovinske štete na

ime duševnih boli zbog smrti oca iznosi 335.000,00 kn, a neosnovano je u visini od 105.000,00 kn (do zahtijevanog iznosa od 440.000,00 kn).

U odnosu na III-tužitelja Dalibora Martinović, koji je u predmetnom štetnom događaju izgubio oca, sud smatra da istom pripada pravična novčana naknada u iznosu od 150.000,00 kn prema Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002., ali uvećana za 50% sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05.03.2020. i 15.06.2020., što daje zbroj u iznosu od 225.000,00 kn. Međutim, III-tužitelju Daliboru Martinović pripada i 1/3 naslijeđenog potraživanja pravične novčane naknade u iznosu od 220.000,00 kn prema Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002., ali uvećana za 50% sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05.03.2020. i 15.06.2020., što daje zbroj u iznosu od 330.000,00 kn, koja bi u cijelosti pripadala prvotno označenoj IV-tužiteljici Mari Martinović kao majci pok. Mije Martinovića. Stoga ukupno osnovano potraživanje III-tužitelja po osnovu neimovinske štete na ime duševnih boli zbog smrti oca iznosi 335.000,00 kn, a neosnovano je u visini od 105.000,00 kn (do zahtijevanog iznosa od 440.000,00 kn).

U odnosu na IV-tužitelja Blaška Martinović, sud smatra da istome pripada pravična novčana naknada po osnovu neimovinske štete u iznosu od 110.000,00 kn, što predstavlja 1/3 (u naslijeđenom dijelu iza njegove pok. majke Mare Martinović) potraživanja pravične novčane naknade u iznosu od 220.000,00 kn prema Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002., ali uvećana za 50% sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05.03.2020. i 15.06.2020., što daje zbroj u iznosu od 330.000,00 kn, koja bi u cijelosti pripadala prvotno označenoj IV-tužiteljici Mari Martinović kao majci pok. Mije Martinovića.

Dakle, da nije bilo činjenice smrti prvotno označene IV-tužiteljice Mare Martinović, njoj bi kao majci pok. prednika osnovano pripadao iznos od 330.000,00 kn, međutim kako su temeljem pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju njezinim nasljednicima u odnosu na utuženo potraživanje proglašeni njezini unuci (II-tužiteljica i III-tužitelj) i njezin sin (sada IV-tužitelj Blaško Martinović), to svako od njih troje osnovano potražuje i pripada im iznos od po 110.000,00 kn.

78. I-IV tužitelji su u konačno uređenom tužbenom zahtjevu (od 20.07.2020.) na neimovinsku štetu zbog pretrpljenih duševnih boli zahtijevali i zateznu kamatu, i to svaki od njih za razdoblje od 12.09.2008. (kao dana smrti Mije Martinovića) do 02.10.2017. (kao dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom), koja kamata prema potraživanju I-tužiteljice iznosi 347.493,16 kn, prema potraživanju II-tužiteljice iznosi 463.324,21 kn, prema potraživanju III-tužitelja iznosi 463.324,21 kn, a prema potraživanju IV-tužitelja iznosi 115.831,05 kn.

U odnosu na ove iznose zahtijevane zatezne kamate, sud je utvrdio da je potraživanje I-IV tužitelja samo djelomično osnovano, i to u iznosima izračunate zatezne kamate na sljedeće iznose osnovice: od 225.000,00 kn za I-tužiteljicu, koji obračun zateznih kamata prema dodatnom financijskom vještačenju Ručević vještačenja d.o.o. od 02.06.2020. iznosi 236.927,16 kn; nadalje za II-tužiteljicu na osnovicu u iznosu od 300.000,00 kn, koji obračun zateznih kamata prema dodatnom financijskom vještačenju Ručević vještačenja d.o.o. od 02.06.2020. iznosi 315.902,88 kn; nadalje za III-tužitelja na osnovicu u iznosu od 300.000,00 kn, koji obračun zateznih kamata prema dodatnom financijskom vještačenju Ručević vještačenja d.o.o. od 02.06.2020. iznosi 315.902,88 kn te za IV-tužitelja na osnovicu u iznosu od 75.000,00 kn, koji obračun zateznih kamata prema dodatnom financijskom vještačenju Ručević vještačenja d.o.o. od 02.06.2020. iznosi 78.975,73 kn.

79. Kako je tuženik osporio cjelokupnu visinu tužbenog zahtjeva, odnosno na ročištu održanom dana 10.09.2021. očitovao se da stečajni upravitelj, odnosno tuženik ne može prihvatiti obračun kamate na glavnice precizirane neimovinske štete za svakog od I-IV tužitelja na način, tj. u visini kako je to tužiteljska strana precizirala u podnesku od 20.07.2020., to sud nije prihvatio taj obračun kamate dostavljen uz podnesak od 20.07.2020., jer je isti sporan, odnosno jer taj obračun kamate nije izvršen od strane vještaka financijske struke. Obzirom na navedeno, sud je za I-IV tužitelje mogao ocijeniti, odnosno utvrditi da im pripada potraživanje obračunate zatezne kamate izračun koje je izvršio vještak financijske struke, ali samo na one niže iznose glavnica neimovinske štete za duševne boli zbog smrti bliskog srodnika, koje glavnice su I-IV tužitelji zahtijevali prema Orijentacijskim kriterijima Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29.11.2002.

80. Obzirom na navedeno, sud je prihvatio konačno uređeni tužbeni zahtjev I-IV tužitelja u pretežitom dijelu u odnosu na zahtijevanu neimovinsku štetu, pa je za I-tužiteljicu utvrdio da je njezina tražbina osnovana u iznosu od 566.927,16 kn (330.000,00 kn glavnica + kamata 236.927,16 kn), a sve kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, dok je za iznos od 110.566,00 kn preko osnovanog dijela, sud utvrdio da taj dio tražbine prvog višeg isplatnog reda nije osnovan.

U odnosu na II-tužiteljicu, sud je utvrdio da je njezina tražbina za neimovinsku štetu osnovana u iznosu od 650.902,88 kn, koji iznos se sastoji od 335.000,00 kn glavnice (ista je strukturirana od 225.000,00 kn, koji iznos čini zbroj od 150.000,00 kn po Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002. + 75.000,00 kn zbog uvećanja od 50% + 110.000,00 kn kao 1/3 po naslijeđenom potraživanju iza pok. bake kojoj bi pripadalo 330.000,00 kn) te iznosa od 315.902,88 kn (kamata), a sve kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, dok je za iznos od 252.421,33 kn preko osnovanog dijela, sud utvrdio da taj dio tražbine prvog višeg isplatnog reda nije osnovan.

U odnosu na III-tužitelja, sud je utvrdio da je njegova tražbina za neimovinsku štetu osnovana u iznosu od 650.902,88 kn, koji iznos se sastoji od 335.000,00 kn glavnice (ista je strukturirana od 225.000,00 kn, koji iznos čini zbroj od 150.000,00 kn po Orijentacijskim kriterijima od 29.11.2002. + 75.000,00 kn zbog uvećanja od 50% + 110.000,00 kn kao 1/3 po naslijeđenom potraživanju iza pok. bake kojoj bi pripadalo 330.000,00 kn) te iznosa od 315.902,88 kn (kamata), a sve kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, dok je za iznos od 252.421,33 kn preko osnovanog dijela, sud utvrdio da taj dio tražbine prvog višeg isplatnog reda nije osnovan.

U odnosu na IV-tužitelja, sud je utvrdio da je njegova tražbina za neimovinsku štetu osnovana u iznosu od 188.975,73 kn, koji iznos čini zbroj od 110.000,00 kn glavnice (1/3 po naslijeđenom potraživanju iza pok. majke kojoj bi pripadalo 330.000,00 kn) + kamata od 78.975,73 kn, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, dok je za iznos od 36.855,32 kn preko osnovanog dijela, sud utvrdio da taj dio tražbine prvog višeg isplatnog reda nije osnovan.

81. U odnosu na zahtijevanu imovinsku štetu, i to u prvom redu za izgubljeno uzdržavanje i pomaganje prvotno označenih I-IV tužitelja, a kasnije i novooznačenog IV-tužitelja Blaška Martinovića (u naslijeđenom dijelu), sud navodi da je tijekom postupka među strankama u prvom redu bila sporna okolnost do kada bi uopće prednik I-IV tužitelja Mijo Martinović bio u radnom odnosu kod tuženika. Pri tome tuženik ističe da je imenovani prednik Mijo Martinović bio u radnom odnosu kod tuženika na određeno vrijeme i da bi mu radni odnos prestao istekom posljednjeg

sklopljenog ugovora o radu na određeno vrijeme, i to s danom 30.06.2009. S druge strane, tužiteljska strana smatra da bi njihov prednik Mijo Martinović i nakon utuženog štetnog događaja, odnosno njegove smrtne posljedice i nadalje ostao u radnom odnosu kod tuženika, jer je već od ranije, kroz duže vremensko razdoblje bio u radnom odnosu kod tuženika, iako na određeno vrijeme.

82. Sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid u Ugovor o radu sklopljen na određeno vrijeme dana 30.10.2007. između Mije Martinovića i tuženika za obavljanje poslova armirača, time da je utvrdio da je u čl. 2. ugovoren radni odnos od 01.11.2007. najduže do 30.06.2008. Nadalje, sud je izvršio uvid i u Ugovor o radu sklopljen na određeno vrijeme dana 19.06.2008. između Mije Martinovića i tuženika također za obavljanje poslova armirača, time da je utvrdio da je u čl. 2. ugovoren radni odnos od 01.07.2008. najduže do 30.06.2009. Osim toga, sud je uvidom u preslik radne knjižice pok. Mije Martinovića utvrdio da je isti bio u radnom odnosu kod tuženika počam od 02.11.1998. i da je kao datum početka zaposlenja za posljednje, i to 9. evidentirano razdoblje rada toga radnika, naveden datum 01.11.2007. Pri tome ovaj sud zaključuje da se unutar tog cjelokupnog razdoblja radilo očito o više ugovora o radu kontinuirano sklapanih na određeno vrijeme između Mije Martinovića i tuženika, jer niti jedna parnična stranka u sudski spis nije dostavila niti jedan ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen između navedenih osoba.

83. U odnosu na tvrdnju tuženika iznijetu tijekom postupka da iz posljednjeg ugovora o radu sklopljenog na određeno vrijeme između prednika I-IV-tužitelja i tuženika proizlazi nedvojbeni zaključak da tuženik nakon njegovog isteka nije imao potrebu za radom prednika tužitelja na radnom mjestu armirača, pri čemu se tuženik na ročištu održanom dana 10.09.2021. očitovao i da ne posjeduje nikakav materijalni dokaz da je na radnom mjestu armirača nakon stradavanja Mije Martinovića bilo novog zapošljavanja na tom radnom mjestu, sud navodi sljedeće.

Sud smatra da su neosnovani prednji navodi tuženika, jer bi, prema mišljenju ovoga suda, prednik tužitelja po redovnom tijeku stvari, bez obzira na postojanje samo ugovora o radu na određeno vrijeme, pa i posljednjeg sklopljenog dana 19.06.2008., zasigurno nastavio raditi kod tuženika. Isto iz razloga što tuženik u postupku, u prvom redu, niti tvrdi niti dokazuje da je kod njega kao u to vrijeme uspješne građevinske tvrtke prestala potreba za radom armirača. Nadalje, ovaj sud smatra da je armirač nužna struka za obavljanje djelatnosti građevinske tvrtke, pri čemu tuženik niti tvrdi niti dokazuje da je on u razdoblju iza stradavanja Mije Martinovića bio u financijskoj krizi i da je smanjivao broj zaposlenih. Osim toga, sud prednji zaključak crpi i iz nesporne činjenice da je Mijo Martinović, kao prednik I-IV tužitelja, do dana ozljede na radu neprekidno radio kod tuženika 8 godina, 8 mjeseci i 20 dana upravo na poslovima armirača (što je vidljivo i iz rubrike 27. obrasca prijave o ozljedi na radu). Stoga u odnosu na prednje navedeno, ovaj sud zaključuje da baš niti iz jednog dokaza ne proizlazi da bi predniku I-IV tužitelja prestao radni odnos kod tuženika istekom posljednjeg sklopljenog ugovora o radu na određeno vrijeme, već da proizlazi upravo suprotno tome.

84. Obzirom na prednji zaključak ovoga suda da bi Mijo Martinović i nadalje bio radnik kod tuženika, sud je u prvom redu razmatrao i osnov, ali i visinu potraživanja I-IV tužitelja po osnovu imovinske štete, odnosno njihovog zahtjeva za izgubljeno uzdržavanje i pomaganje. Pri tome se tužitelji u ovoj pravnoj stvari pozivaju na odredbu čl. 1094 ZOO-a, kojom je u st. 1 propisano da osoba koju je

poginuli uzdržavao ili redovno pomagao, a i ona koja je po zakonu imala pravo zahtijevati uzdržavanje od poginulog, ima pravo na naknadu štete koju trpi gubitkom uzdržavanja, odnosno pomaganja. Istim čl. u st. 2 propisano je da se ta šteta naknađuje plaćanjem novčane rente, čiji se iznos odmjerava s obzirom na sve okolnosti slučaja, a koji ne može biti viši od onoga koji bi oštećenik dobivao od poginulog da je ostao u životu. U odnosu na prava I-IV tužitelja na primitak izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, tužitelji smatraju da zakon ne ograničava krug oštećenika samo na osobe koje je poginuli uzdržavao po nekoj svojoj zakonskoj obvezi, odnosno tumače da se pod osobom koju je poginuli pomagao valja razumjeti i osoba za koju poginuli nije imao zakonsku ni drugu obvezu uzdržavanja, ali ju je redovito (faktično) pomagao. Stoga I-IV tužitelji u odnosu na svog prednika smatraju da bi prednik to činio i u budućnosti da nije poginuo te navode da je redovito pomaganje pridonosilo u korist određene osobe. Tužitelji navode i da naknada štete s osnova izgubljenog uzdržavanja i pomaganja nije alimentacija u smislu propisa Obiteljskog zakona.

85. Tuženik je još u odgovoru na tužbu osporavao pravo prvotno označenih I-IV tužitelja na utuženo potraživanje izgubljenog uzdržavanja, odnosno pomaganja te je tijekom postupka isticao prigovor da I-tužiteljica na ime uzdržavanja, obzirom na iznose primljene mirovine nakon smrti pok. supruga, ne može primiti veći iznos nego što bi dobivala od supruga da je on ostao na životu, jer pok. Mijo Martinović ne bi plaćao za uzdržavanje supruge više od iznosa koje ona sada prima od HZMO-a. Nadalje, za II-tužiteljicu i III-tužitelja, tuženik je prigovarao da se isti u trenutku stradanja pok. prednika nisu redovno školovali i da su bili punoljetni, odnosno da je II-tužiteljica djelomično i bila u radnom odnosu, a da je III-tužitelj cijelo vrijeme bio u radnom odnosu i da je primao plaću. Pri tome se tuženik poziva na relevantne odredbe Obiteljskog zakona koje uređuju pitanje obveze uzdržavanja djece od strane roditelja, ali prema djeci koja se redovito školuju. Za prvotno označenu IV-tužiteljicu, tuženik je prigovarao da je ista cijelo vrijeme bila prijavljena na drugoj adresi u odnosu na I-III tužitelje i da je primala mirovinu.

86. Obzirom na spisu priležeću dokumentaciju, sud je uvidom u rodni list za II-tužiteljicu utvrdio da je ista rođena 24.02.1986. (što znači da je u trenutku smrti oca Mije Martinovića bila stara 22 godine), a uvidom u rodni list za III-tužitelja sud je utvrdio da je isti rođen 27.10.1983. (što znači da je u trenutku smrti oca Mije Martinovića bio star 24 i pol godine). Nadalje, uvidom u izvadak iz preslike radne knjižice za II-tužiteljicu utvrđeno je da je ista u trenutku smrti oca bila nezaposlena te da je imala evidentirano zaposlenje u tvrtki Selk d.d. u razdoblju od 02.08.2006. do 18.08.2007. Osim toga, za II-tužiteljicu je utvrđeno i da je ista unutar spornog razdoblja bila u braku, obzirom na spisu priležeći vjenčani list, i to u razdoblju od 14.07.2009. do 18.04.2012. Isto tako, iz uvjerenja o nezaposlenosti za II-tužiteljicu, koja također prileže sudskom spisu, proizlazi da se ista vodila u evidenciji nezaposlenih osoba u razdoblju od 27.08.2007. do 31.07.2009. te u razdoblju od 16.03.2012. do 26.05.2013. Sud je uvidom u preslik radne knjižice za III-tužitelja utvrdio da je on od 11.04.2005. zaposlen kod poslodavca Selk d.d., odnosno da je od tada u kontinuiranom osiguranju.

87. Obzirom da je u postupku u kojem je donijeta ranija prvostupanjska presuda bilo sporno koliko bi prednik tužitelja izdvajao za uzdržavanje članova svoje obitelji te da li pravo na uzdržavanje pripada osobi koja nije član domaćinstva, to je

sud u ponovnom postupku utvrđivao relevantne činjenice vezane za to, a temeljem kojih je zaključio sljedeće. Sud smatra da I-tužiteljici pripada pravo na izgubljeno uzdržavanje i pomaganje i da bi osnov njezinog potraživanja doista bila citirana odredba čl. 1095 ZOO-a na koju se poziva tužiteljska strana. Međutim, unatoč izračunima vještaka financijske struke, kako u osnovnom nalazu i mišljenju, tako i u dva dodatna financijska vještačenja, prema kojima I-tužiteljici u više inačica izračuna pripada određeno novčano potraživanje za pretpostavljeno izgubljeno uzdržavanje, sud je zaključio da I-tužiteljici po osnovu izgubljenog uzdržavanja i pomaganja u konačnici ne pripada baš nikakav novčani iznos. Isto iz razloga jer I-tužiteljica u konačno uređenom tužbenom zahtjevu od 20.07.2020. po ovom osnovu, odnosno za tu imovinsku štetu ne potražuje nikakav iznos, odnosno ne predlaže da se za bilo koji novčani iznos po osnovu izgubljenog uzdržavanja i pomaganja utvrdi da je to njezina osnovana tražbina prvog višeg isplatnog reda. Sud još navodi da u slučaju da je I. tužiteljica iskazala potraživanje po osnovu izgubljenog uzdržavanja i pomaganja, da bi joj ga sud dosudio prema trećoj inačici iz nalaza financijskog vještačenja Ručević vještačenja d.o.o., u visini utvrđenoj u dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020.

88. Vezano za pravo prvotno označenih I-IV tužitelja na uzdržavanje, odnosno pomaganje, za ovaj sud je prihvatljiva treća inačica iz nalaza financijskog vještaka Ručević vještačenja d.o.o., jer ovaj sud smatra da pok. Mijo Martinović kao prednik tužitelja nije pridonosio u uzdržavanju, odnosno pomaganju II-tužiteljice, tj. kćeri, u onim razdobljima u kojima je ista bila zaposlena, odnosno u onom razdoblju u kojem je ista bila u braku, dok je u preostalom razdoblju iz spornog razdoblja II-tužiteljicu financijski pomagao. Pri tome je sud uzeo u obzir i okolnosti da je II-tužiteljica u trenutku nastanka utuženog štetnog događaja bila punoljetna i da se nije redovito školovala, što proizlazi i iz njezinog stranačkog iskaza. Međutim, unatoč tome, sud smatra da je životno logično da je njezin otac Mijo Martinović nju faktično redovno pomagao u novčanom smislu, i to onda kada je bila nezaposlena i kada nije bila u braku, jer su živjeli u zajedničkom domaćinstvu. Pri tome ta financijska pomoć nije bila zakonska obveza uzdržavanja za pok. Miju Martinovića u smislu odredbi Obiteljskog zakona (prema čl. 210), ali II-tužiteljici u smislu odredbe čl. 1094 st. 1 ZOO-a pripada šire pravo od zakonskog uzdržavanja, a to je pravo na primitak naknade štete koju trpi gubitkom faktičnog pomaganja, do kojeg gubitka je došlo smrću Mije Martinovića. Stoga se pravo II-tužiteljice na primitak novčanih iznosa po osnovi izgubljenog redovitog pomaganja temelji na činjenicama da je II-tužiteljica živjela u zajedničkom domaćinstvu i kućanstvu s roditeljima, odnosno u istoj ekonomskoj zajednici. Isto tako, obzirom da je majka II-tužiteljice cijelo vrijeme nesporno bila nezaposlena osoba, to je prema mišljenju ovoga suda teret financiranja kćeri, tj. II- tužiteljice bio isključivo na ocu. Osim toga, sud je zaključio da II-tužiteljica osim te financijske pomoći od oca nije imala drugih izvora prihoda, jer tuženik tijekom postupka niti tvrdi, a niti dokazuje suprotno tome.

Nadalje, ovaj sud smatra da prednik I-IV tužitelja Mijo Martinović nije uopće pridonosio uzdržavanju, odnosno pomaganju svoga sina, tj. III-tužitelja, jer je isti u cijelom utuženom razdoblju bio zaposlen, odnosno jer se isti nije redovito školovao i bio je punoljetan, što proizlazi i iz njegovog stranačkog iskaza. Zaključno, ovaj sud smatra da prednik I-IV tužitelja Mijo Martinović nije pridonosio u uzdržavanju niti svoje majke, tj. prvotno označene IV-tužiteljice, jer ista nije živjela u zajedničkom kućanstvu s njime, niti su bili u zajedničkom gospodarstvu. Osim toga, ovome sudu nije životno logično da bi Mijo Martinović svojom radničkom plaćom, u situaciji kada

je imao nezaposlenu i suprugu i kćer, redovito na mjesečnoj bazi pomagao svoju majku, ali da je to činio samo povremeno, to sud ipak može prihvatiti. Pri tome je i iskazima I, II i III tužitelja utvrđeno da je pok. Mara Martinović cijelo vrijeme doista živjela u drugom mjestu i na drugoj adresi, (Bročice, Novska, Ulica Sv. Mihovila 83) i da je primala mjesečnu mirovinu iz Bosne i Hercegovine. Osim toga, obzirom na sadržaj pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju, iz kojeg proizlazi da je pok. Mara Martinović osim što je bila majka pok. Mije Martinovića, imala još tri sina i dvije kćeri, ovaj sud smatra da su pok. Maru Martinović najvjerojatnije, odnosno izgledno financijski pomagala, i to bilo redovito, bilo povremeno i njezina druga preostala živuća djeca. Stoga ovaj sud smatra da nikako nije životno logično da je za svog života svoju majku financijski redovito pomagao samo prednik I-IV tužitelja, pa stoga majka Mije Martinovića nema pravo na novčano potraživanje po čl. 1094 st.1 ZOO-a

89. Obzirom da je sud, a kao što je već naveo, prihvatio treću inačicu iz nalaza iz provedenog financijskog vještačenja po vještaku Ručević vještačenja d.o.o., to sud prihvaća mišljenje navedenog vještaka iz dodatnog financijskog vještačenja od 02.06.2020. da ukamaćeno izgubljeno uzdržavanje i pomaganje II-tužiteljice do 02.10.2017. iznosi 177.194,29 kn neto. Kako je II-tužiteljica konačno uređenim tužbenim zahtjevom od 20.07.2020. po osnovi izgubljenog uzdržavanja i pomaganja potraživala više, odnosno iznos od 187.975,36 kn, kao i 1/3 iznosa za koji neosnovano smatra da bi po osnovu izgubljenog uzdržavanja i pomaganja pripadao pok. Mari Martinović u iznosu od 45.007,86 kn, tj. ukupno 232.983,22 kn, sud je utvrdio da je potraživanje II-tužiteljice djelomično osnovano, i to u iznosu od 177.194,29 kn neto. Stoga je sud utvrdio da je u tom iznosu osnovana tražbina II-tužiteljice kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, a za iznos preko toga, tj. za iznos od 55.788,93 kn, sud je utvrdio da se radi o neosnovanom prijedlogu da se i za taj iznos utvrdi osnovana tražbina prvog višeg isplatnog reda.

Sud navodi da je III-tužitelj (identično kao i II-tužiteljica), konačno uređenim tužbenim zahtjevom od 20.07.2020. po osnovi izgubljenog uzdržavanja i pomaganja potraživao iznos od 187.975,36 kn, kao i 1/3 iznosa za koji smatra da bi po osnovu izgubljenog uzdržavanja i pomaganja pripadao pok. Mari Martinović u iznosu od 45.007,86 kn, tj. ukupno 232.983,22 kn. Međutim, sud je utvrdio da je ovo njegovo potraživanje neosnovano u cijelosti u zatraženom iznosu od 232.983,22 kn, a iz razloga što prema trećoj inačici iz nalaza vještaka Ručević vještačenja d.o.o. III-tužitelju (kao niti pok. Mari Martinović) ne pripada nikakav iznos po ovom osnovu.

Obzirom da je sud prihvatio treću inačicu iz nalaza financijskog vještaka Ručević vještačenja d.o.o., prema kojoj nema utvrđenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja za prvotno označenu IV-tužiteljicu Maru Martinović, pri čemu je njezin sin, odnosno novooznačeni IV-tužitelj Blaško Martinović potraživao iznos od 45.007,86 kn (kao 1/3 pretpostavljenog izgubljenog uzdržavanja i pomaganja za svoju majku, za koju II-IV tužitelji smatraju da joj pripada iznos od 135.023,60 kn), sud je odbio IV-tužitelja u cijelosti sa zahtijevanim iznosom od 45.007,86 kn kao neosnovanim potraživanjem.

90. U odnosu na zahtijevanu daljnju imovinsku štetu (troškovi podizanja nadgrobnog spomenika, troškovi prijevoza, troškovi karmina i troškovi crnine), sud smatra da se u svezi naknade ove štete ima primijeniti odredba čl. 1093 ZOO-a. Istim je u st. 1 propisano da tko prouzroči nečiju smrt, da je dužan naknaditi uobičajene troškove njegova pogreba, dok je u st. 2 propisano da je osoba iz st. 1 dužna naknaditi i troškove liječenja od zadobivenih ozljeda i druge potrebne troškove u vezi

s liječenjem te zaradu izgublenu zbog nesposobnosti za rad. Kao što je već rečeno, I-III tužitelji su s naslova imovinske štete zahtijevali iznos od 57.361,16 kn, s kamatom na navedeni iznos od 60.223,10 kn, odnosno ukamaćeno ukupno iznos od 117.584,26 kn. Isto tako, I-III tužitelji su na ime troškova nadgrobnog spomenika još u tužbi potraživali iznos od 30.000,00 kn, kojem iznosu su pribrojili i potraživanje na ime troškova sahrane od 10.000,00 kn i potraživanje na ime troškova karmina od 3.000,00 kn (ukupno 43.000,00 kn). Kako su tužitelji predložili provođenje ukamaćivanja do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, to je vještak financijske struke Ručević vještačenja d.o.o. u dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020. izvršio obračun zatezne kamate na navedenu glavnice od 43.000,00 kn (kao 1. iskazan u podnesku sa specifikacijom iznosa od 57.361,16 kn), ali i na sve preostale glavnice - ukupno 101.

Međutim, tužitelji su na kraju dokaznog postupka uz podnesak od 13.09.2021. dostavili račun od 01.10.2010. izdan od strane tvrtke Rambousek d.o.o. iz Novske na ime III-tužitelja, za podignuti spomenik, a iz kojeg je vidljivo da je plaćen iznos od 24.000,01 kn, za koji sud smatra da je realan i primjeren mjesnim prilikama. Sud je utvrdio osnovanim potraživanje I-III tužitelja za iznos glavnice od 24.000,01 kn na ime plaćenog troška podignutog nadgrobnog spomenika za pok. Miju Martinovića, ali nije mogao prihvatiti obračun kamate na gore navedeni iznos od 43.000,00 kn, jer trošak spomenika sadržan u iznosu od 43.000,00 kn nije ranije traženi iznos od 30.000,00 kn, već niži iznos od 24.000,01 kn. Zbog navedenog, sud je odbio potraživanje I-III tužitelja u iznosu od 45.279,42 kn (po vještaku obračunata kamata na osnovicu od 43.000,00 kn) kao neosnovani dio tužbenog zahtjeva, jer bi I-III tužiteljima pripadala zatezna kamata samo na iznos podignutog nadgrobnog spomenika od 24.000,01 kn, ali takav izračun kamate na glavnice od 24.000,01 kn nije izvršen od strane financijskog vještaka Ručević vještačenja d.o.o. te sudu nije poznato koliko bi iznosilo to ukamaćeno potraživanje.

Nadalje, sud je odbio I-III tužitelje i s potraživanjem iznosa pogrebnih troškova od 10.000,00 kn, koji su u tom paušalnom iznosu navedeni još u činjeničnim navodima tužbe, a koji iznos je sadržan kao dio prve iskazane glavnice od 43.000,00 kn u podnesku tužitelja u kojem vrše specifikaciju iznosa od 57.361,16 kn. Isto iz razloga što I-III tužitelji u predmetnom postupku niti jednim materijalnim dokazom nisu dokazali da su snosili bilo kakav pogrebni trošak u svezi ukopa Mije Martinovića, a s druge strane, tuženik je u predmetnom postupku dokazao da je upravo tuženik platio iznos od 6.999,95 kn na ime troškova sahrane svog pok. radnika Mije Martinovića, a ti dokazi prileže sudskom spisu na listovima 441-443.

Nadalje, u odnosu na zahtijevano potraživanje tužitelja koje se odnosi na obavijesti o smrti, sud je utvrdio da je i ovaj dio tužbenog zahtjeva I-III tužitelja neosnovan. Pri tome sud ističe da tužitelji za ovu imovinsku štetu u sudski spis nisu dostavili niti jedan račun, a u podnesku sa specifikacijom iznosa od 57.361,16 kn na ime ovoga troška tužitelji potražuju 9 stavki u ukupnom zbroju od 117,00 kn. Pri tome je sud utvrdio da je vještak financijske struke u dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020. izvršio obračun kamate na te pojedinačne iznose koji čine zbroj od 117,00 kn i koja kamata ukupno iznosi 121,83 kn. Kako je sud utvrdio da osim nepostojanja računa za te obavijesti o smrti, račun (s lista 442 sudskog spisa) kojim je tuženik izvršio plaćanje pogrebnih troškova u iznosu od 6.999,95 kn sadrži i trošak 10 osmrtnica, to ovaj sud zaključuje da tužbeni zahtjev za ovu imovinsku štetu u ukupnom iznosu od 238,83 kn, obzirom na ukamaćivanje glavnice od 117,00 kn + kamata od 121,83 kn, predstavlja neosnovano potraživanje I-III tužitelja.

U odnosu na potraživanje iznosa od 44,77 kn i kamate na isti koja iznosi 47,14 kn, tj. ukupno 91,91 kn, sud je utvrdio da je i ovaj dio potraživanja I-III tužitelja neosnovan. Isto iz razloga što taj iznos nije potkrijepljen niti jednim računom, odnosno nije dokazano na koju se uopće konkretnu imovinsku štetu odnosi.

U odnosu na imovinsku štetu na ime troškova prijevoza I-III tužitelja iz Novske do Rijeke i povratno, tijekom bolničkog liječenja njihovog prednika pok. Mije Martinovića, sud je utvrdio da je to potraživanje osnovano u iznosu od 8.456,40 kn, prema računima koji prileže sudskom spisu na listovima 85-102. Sud je utvrdio i da je na tu glavnice kao osnovicu, osnovana i kamata, koja prema izračunu vještaka Ručević vještačenja d.o.o. iz drugog dopunskog vještačenja od 02.06.2020. iznosi 9.134,66 kn. Stoga I-III tužitelji ukupno ukamačeno na ime troškova prijevoza osnovano potražuju iznos od 17.591,06 kn. Pri tome su svi pojedinačno priznati iznosi po 68 računa za troškove prijevoza I-III tužitelja sadržani u podnesku tužitelja u kojem je izvršena specifikacija imovinske štete od 57.361,16 kn. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da I-III tužiteljima za trošak prijevoza osnovano pripada ukupan iznos od 17.591,06 kn.

U odnosu na dio imovinske štete koju I-III tužitelji potražuju za karmine, tužitelji su još u tužbi potraživali paušalni iznos od 3.000,00 kn te po računima iznos od 1.362,27 kn, odnosno ukupno 4.362,27 kn. Sud je u ovome postupku utvrdio da je osnovano potraživanje za ovu vrstu imovinske štete u tom zahtijevanom iznosu od ukupno 4.362,27 kn, pri čemu za paušalni iznos od 3.000,00 kn (koji je sadržan kao dio prve iskazane glavnice od 43.000,00 kn u podnesku tužitelja u kojem vrše specifikaciju iznosa od 57.361,16 kn), smatra da je primjeren mjesnim običajima. Sud je kod dosuđenja visine te imovinske štete primijenio odredbu čl. 223 st. 1 ZPP-a, odnosno sud je po slobodnoj ocjeni, uzevši u obzir svoje iskustvo, mjesne prilike i sudsku praksu I-III tužiteljima dosudio zahtijevani iznos od 3.000,00 kn, a obzirom da I-III tužitelji za taj trošak ne posjeduju račune. Pri tome je preostali iznos od 1.362,27 kn dokazan računima koji prileže sudskom spisu na listovima 80-82. Obzirom da kamata na pojedine glavnice za 5 iskazanih računa koje su sadržane u potraživanju I-III tužitelja kojim su izvršili specifikaciju imovinske štete od 57.361,16 kn iznosi 1.433,18 kn (prema obračunu vještaka Ručević vještačenja d.o.o. u dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020.), to je sud utvrdio da I-III tužiteljima za trošak karmina osnovano pripada ukupan iznos od 5.795,45 kn.

U odnosu na dio imovinske štete koji I-III tužitelji potražuju na ime crnine od ukupno 4.380,72 kn, po 17 pojedinačnih računa koji prileže sudskom spisu na listovima 123-124 i 126-128, i iznosi kojih su sadržani u podnesku tužitelja u kojem je izvršena specifikacija iznosa od 57.361,16 kn, sud je utvrdio da je ovo potraživanje u cijelosti osnovano, odnosno dokazano. Pri tome je vještak financijske struke Ručević vještačenja d.o.o. u dodatnom financijskom vještačenju od 02.06.2020. izvršio obračun zatezne kamate na navedeni iznos od 4.380,72 kn (koji se sastoji od 17 pojedinačnih stavki) te je utvrdio da kamata na osnovicu od 4.380,72 kn iznosi 4.206,87 kn. Stoga je sud utvrdio da I-III tužiteljima za trošak crnine osnovano pripada ukupan iznos od 8.587,59 kn.

Slijedom prednje navedenog, sud je utvrdio da se osnovano potraživanje I-III tužitelja odnosi na sljedeće iznose imovinske štete: 24.000,01 kn na ime troška nadgrobnog spomenika; 8.456,40 kn na ime troškova prijevoza; 4.362,27 kn na ime troškova karmina i 4.380,72 kn na ime troškova crnine, što ukupno čini zbroj osnovane imovinske štete od 41.199,40 kn.

Zaključno, u odnosu na zahtijevani zbroj imovinske štete I-III tužitelja u iznosu od 57.361,16 kn, sud je obzirom na ranije dano obrazloženje utvrdio da su

neosnovana sljedeća potraživanja tužitelja: u iznosu od 5.999,99 kn za nadgrobni spomenik; u iznosu od 10.000,00 kn na ime pogrebnih troškova; u iznosu od 117,00 kn na ime troškova obavijesti o smrti te 44,77 kn (nema računa), pa ukupno neosnovano potraživanje I-III tužitelja iznosi 16.161,76 kn.

91. Sud je, a kao što je već ranije obrazloženo, dodatnim financijskim vještačenjem po vještaku Ručević vještačenja d.o.o. od 02.06.2020. utvrdio da kamata na iznos od 57.361,16 kn iznosi 60.223,10 kn, odnosno da ukupno ukamaćeno potraživanje I-III tužitelja po osnovu imovinske štete iznosi 117.584,26 kn, što je predstavljalo i dio konačno uređenog tužbenog zahtjeva I-III tužitelja. Sud je već ranije obrazložio i utvrdio da I-III tužiteljima osnovano pripada trošak nadgrobnog spomenika u iznosu od 24.000,01 kn, ali da im na isti ne pripada zatezna kamata, jer ista nije utvrđena po financijskom vještaku Ručević vještačenja d.o.o. Nadalje, sud je utvrdio da I-III tužiteljima na ime osnovanog troška prijevoza pripada iznos od 8.456,40 kn + kamata na isti od 9.134,66 kn; nadalje da im na ime osnovanog troška karmina pripada iznos od 4.362,27 kn + kamata na isti od 1.433,18 kn te da im na ime osnovanog troška crnine pripada iznos od 4.380,72 kn + kamata na isti u iznosu od 4.206,87 kn (ukupno za trošak prijevoza, karmina i crnine iznos od 31.974,10 kn). Kada se tome iznosu pridoda trošak nadgrobnog spomenika u iznosu od 24.000,01 kn, dobiva se zbroj od 55.974,11 kn. Kako se radi o potraživanju imovinske štete na koje imaju pravo, odnosno pravni osnov I-III tužitelji, isti se dijeli na 3 dijela, pa je sud utvrdio da svakome od I-III tužitelja pripada iznos od po 18.658,03 kn na ime prije opisane imovinske štete. U odnosu na matematički obračun, jer zahtijevano potraživanje I-III tužitelja po osnovu imovinske štete iznosi 117.584,26 kn, sud je odbio I-III tužitelje s potraživanjem iznosa od 61.610,15 kn kao neosnovanim dijelom ovog novčanog potraživanja. Sud još navodi da se ovaj dio tužbenog zahtjeva I-III tužitelja koji nije osnovan, sastoji od sljedećih potraživanja: 10.000,00 kn na ime troškova sahrane; 5.999,99 kn kao višak potraživanja u odnosu na trošak nadgrobnog spomenika; 44,77 kn (potraživanje bez računa) + kamata na isti iznos od 47,14 kn; 117,00 kn + kamata na isti iznos od 121,83 kn na ime troška obavijesti o smrti te kamata u iznosu od 45.279,42 kn obračunata na glavnici od 43.000,00 kn.

92. Obzirom da je u postupku utvrđena isključiva odgovornost tuženika te obzirom na nespornu činjenicu otvorenog stečajnog postupka nad tuženikom, u kojoj situaciji je bilo nužno provesti ukamaćivanje osnovanih tražbina na prije opisani način, to je sud u odnosu na I-IV tužiteljima pripadajuće iznose, kako s osnova neimovinske štete, tako i imovinske štete, zaključio sljedeće.

93. Slijedom svega prednje navedenog, a nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, i to svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u njihovoj sveukupnosti, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev, odnosno konačno uređeni tužbeni zahtjev I-IV tužitelja ima pravni osnov i da je osnovan, ali u odnosu na zahtijevanu visinu tužbenog zahtjeva, sud je utvrdio da je djelomično osnovan.

Stoga je sud za I-tužiteljicu Maru Martinović utvrdio da je osnovana njezina tražbina u ukupnom iznosu od 585.585,19 kn (koji se sastoji od iznosa od 566.927,16 kn na ime ukamaćene neimovinske štete i 18.658,03 kn kao 1/3 ukamaćene imovinske štete), kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, pa je sud presudio kao pod toč. I izreke ove presude. U odnosu na I-tužiteljicu Maru Martinović, sud je utvrdio da

nije osnovan dio njezine tražbine prvog višeg isplatnog reda u iznosu od 131.102,63 kn, pa je sud presudio kao pod toč. V izreke ove presude.

Nadalje, sud je za II-tužiteljicu Dijanu Stojčić utvrdio da je osnovana njezina tražbina u ukupnom iznosu od 846.755,20 kn (koji se sastoji od iznosa od 650.902,88 kn na ime ukamaćene neimovinske štete, 177.194,29 kn na ime ukamaćene imovinske štete na ime uzdržavanja, odnosno pomaganja i 18.658,03 kn kao naslijeđena 1/3 ukamaćene imovinske štete), kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, pa je sud presudio kao pod toč. II izreke ove presude. U odnosu na II-tužiteljicu Dijanu Stojčić, sud je utvrdio da nije osnovan dio njezine tražbine prvog višeg isplatnog reda u iznosu od 328.746,89 kn, pa je sud presudio kao pod toč. VI izreke ove presude.

Nadalje, sud je za III-tužitelja Dalibora Martinovića utvrdio da je osnovana njegova tražbina u ukupnom iznosu od 669.560,91 kn (koji se sastoji od iznosa od 650.902,88 kn na ime ukamaćene neimovinske štete i 18.658,03 kn kao naslijeđena 1/3 ukamaćene imovinske štete), kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, pa je sud presudio kao pod toč. III izreke ove presude. U odnosu na III-tužitelja Dalibora Martinovića, sud je utvrdio da nije osnovan dio njegove tražbine prvog višeg isplatnog reda u iznosu od 505.941,18 kn, pa je sud presudio kao pod toč. VII izreke ove presude.

Nadalje, sud je za IV-tužitelja Blaška Martinovića utvrdio da je osnovana njegova tražbina u ukupnom iznosu od 188.975,73 kn samo na ime ukamaćene neimovinske štete, kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, pa je sud presudio kao pod toč. IV izreke ove presude. U odnosu na IV-tužitelja Blaška Martinovića, sud je utvrdio da nije osnovan dio njegove tražbine prvog višeg isplatnog reda u iznosu od 81.863,18 kn, pa je sud presudio kao pod toč. VIII izreke ove presude.

Iz prednje navedenog proizlazi zaključak da je sud I-IV tužiteljima ukupno dosudio iznos od 2.290.877,03 kn, odnosno u tom ukupnom iznosu je utvrdio da su osnovane tražbine I-IV tužitelja kao tražbine prvog višeg isplatnog reda. Obzirom da su I-IV tužitelji prema konačno uređenom tužbenom zahtjevu potraživali iznos od ukupno 3.338.530,91 kn, odnosno da se za taj iznos utvrdi da su to tražbine prvog višeg isplatnog reda, to kao zaključak prednje navedenog proizlazi da je konačno uređeni tužbeni zahtjev I-IV tužitelja djelomično neosnovan i odbijen da se utvrdi kao tražbina prvog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 1.047.653,88 kn.

94. U svezi dospijeća obveze naknade neimovinske štete (koje uređuje odredba čl. 1103 ZOO-a), kao i u svezi dospijeća obveze za imovinsku štetu (koje uređuje odredba čl. 1086 ZOO-a), ovaj sud navodi da se iste odredbe ne primjenjuju u ovoj pravnoj stvari. Isto iz razloga što je dospijeće potraživanja, odnosno tražbina tužitelja koje su predmet ovoga spora vezano za činjenicu otvorenog stečajnog postupka nad tuženikom, kao i okolnost da bi u svezi obveze uzdržavanja, odnosno redovnog pomaganja II-tužiteljice prednik tužitelja Mijo Martinović dana 03.07.2020. navršio 65 godina života. Vezano za stečajni postupak, koji je nesporno otvoren nad tuženikom dana 02.10.2017., sud se poziva na odredbu čl. 140 st. 1 Stečajnog zakona, prema kojoj nedospjele tražbine dospijevaju danom otvaranja stečajnog postupka.

95. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 2. ZPP-a u svezi s čl. 155 ZPP-a, sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedine parnične radnje. Pri tome je vrijednost predmeta spora prema tužbi iznosila

1.313.030,44 kn i isti VPS je bio sve do podneska od 14.10.2009. prema kojem tužitelji potražuju ukupno iznos od 1.317.411,16 kn. Sljedeća vrijednost predmeta spora iznosila je 1.229.658,17 kn prema podnesku tužitelja od 08.11.2012., a sljedeća vrijednost predmeta spora iza toga iznosila je 1.183.194,77 kn prema podnesku tužitelja od 04.02.2013. Posljednja vrijednost predmeta spora prema podnesku tužitelja od 20.07.2020. iznosila je 3.338.530,91 kn.

Sud je pri tome omjer uspjeha stranaka u parnici ocijenio prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu od 20.07.2020. te je vodio računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

96. Parnični trošak tužiteljske strane sastoji se od troškova zastupanja I-IV tužitelja po punomoćniku odvjetniku, i to: sastav tužbe 1.313,03 bodova (tbr. 7 toč. 1), ročište 02.07.2009. 656,51 bodova (tbr. 9 toč. 2), podnesci od 06.07.2009. i 05.10.2009. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 06.10.2009. 1.313,03 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 09.02.2010. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 24.11.2010. 1.317,41 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesak od 28.01.2011. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročišta 08.02.2011. i 04.04.2011. svako po 50 bodova (tbr. 9 toč. 5), ročište 13.06.2011. 658,70 bodova (tbr. 9 toč. 2), podnesak predan na ročištu 13.06.2011. 1.317,41 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesci od 19.07.2011. i 14.09.2011. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 04.10.2011. 1.317,41 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesci od 21.10.2011., 26.01.2012., 22.02.2012., 03.04.2012. i 25.04.2012. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 29.06.2012. 1.317,41 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesak od 31.10.2012. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 08.11.2012. 1.229,65 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročište 11.12.2012. 1.229,65 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak predan na ročištu 11.12.2012. i podnesak od 30.01.2013. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 04.02.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesak od 21.03.2013. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 09.04.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 15.04.2013. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 27.05.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesak od 27.06.2013. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 04.07.2013. 50 bodova (tbr. 9 toč. 5), podnesak od 11.07.2013. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 16.07.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 9 toč. 1), ročište za objavu presude 26.09.2013. 50 bodova (tbr. 9 toč. 3), žalba od 02.10.2013. 1.478,98 bodova (tbr. 10 toč. 1), podnesci od 10.12.2015. i 13.01.2016. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 05.02.2016. 1.183,19 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesci od 04.03.2016., 08.03.2016., 15.03.2016., 13.06.2016., 11.11.2016., 17.01.2017. i 28.03.2017. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 02.03.2018. 4.526,20 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesci od 03.05.2018., 04.10.2018. i 22.01.2019. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročišta 05.02.2019. i 15.07.2019. svako po 2.263,10 bodova (tbr. 9 toč. 2), podnesci od 02.12.2019. i 29.01.2020. svaki po 4.526,20 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročište 04.02.2020. 2.263,10 bodova (tbr. 9 toč. 2), podnesci od 10.02.2020. (pisan 07.02.2020.) i od 20.03.2020. (pisan 16.03.2020.) svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 20.07.2020. 3.838,53 bodova (tbr. 8 toč. 1), podnesak od 25.08.2020. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 08.02.2021. 3.838,53 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 18.02.2021. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročišta 02.07.2021. i 10.09.2021. svako po 3.838,53 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 13.09.2021. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 17.09.2021. 3.838,53 bodova (tbr. 9 toč. 1) i ročište za objavu presude 50 bodova (tbr. 9 toč. 3).

I-IV tužiteljima je ukupno priznato 60.625,69 bodova, tj. iznos od 606.256,90 kn, a na isti je priznat trošak PDV-a od 25% u iznosu od 151.564,22 kn. Stoga ukupno priznati trošak I-IV tužitelja u ovom postupku iznosi 757.821,12 kn, a

razmjerno njihovom uspjehu u postupku u omjeru od 84,31% (koji postotak je sud izračunao na način da su tužitelji u cijelosti od 100% uspjeli u odnosu na pravni osnov, dok su u odnosu na visinu konačno postavljenog tužbenog zahtjeva uspjeli u postotku od 68,62%, pa prosjek ova dva uspjeha čini 84,31%), to im je na kraju priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 638.918,98 kn. Tužiteljima je na prije navedeni iznos priznato i uvećanje od 30 % po tbr. 36 u iznosu od 191.675,69 kn za zastupanje više osoba, pri čemu sud navodi da tužitelji u predanom troškovniku nisu izrijekom naveli da se pozivaju na navedeni tbr. 36, ali je to uvećanje vidljivo iz broja zatraženih bodova za svaku parničnu radnju. Stoga osnovani parnični trošak I-IV tužitelja iznosi 830.594,67 kn. Istome je valjalo pribrojiti troškove provedenih vještačenja u ukupnom iznosu od 14.598,49 kn (isti se sastoje od 1.500,00 kn za vještačenje po vještaku zaštite na radu; 2.200,00 kn za prvo financijsko vještačenje po vještaku Mariji Milošević; 1.750,00 kn i 766,00 kn za dodatna vještačenja po vještaku Mariji Milošević; 1.100,00 kn za vještačenje po vještaku sudske medicine i 3.000,00 kn za drugo financijsko vještačenje po vještaku Ručević vještačenja d.o.o.), koji su svi troškovi priznati u cijelosti, pri čemu je sud ocijenio da su bili potrebni za vođenje postupka. Stoga je I-IV tužiteljima ukupno priznat i obređen trošak parničnog postupka u iznosu od 845.193,16 kn.

I-IV tužiteljima nije priznat sljedeći parnični trošak: sastav odštetnog zahtjeva i podnesci od 25.05.2009., 20.02.2015. i 15.07.2019., jer isti ne prileže sudskom spisu; podnesak od 14.10.2009., jer je identičnog sadržaja kao podnesak od 05.10.2009.; podnesci od 15.10.2009., 15.06.2010., 21.06.2010., 24.09.2010., 26.10.2010., 31.10.2011., 05.02.2013. (navode iz istog mogao je iznijeti u podnesku od 04.02.2013.), 25.04.2016., 25.05.2016., 09.09.2016., 09.07.2018., 10.07.2018., 28.02.2019., 11.04.2019., 09.04.2020. (pisan 07.04.2020.) i 18.09.2020., jer sud smatra da isti da nisu bili potrebni za vođenje postupka. Osim toga, sud i za sastav odgovora na žalbu od 21.10.2013. također smatra da nije bio potreban za vođenje postupka. I-IV tužiteljima nisu priznati niti zahtijevani putni troškovi za 4 tužitelja u ukupnom iznosu od 256,70 kn, u odnosu na pristup stranaka ročištu održanom dana 04.10.2011., pri čemu je saslušanju pristupjelo samo dvoje tužitelja, koji nisu niti zahtijevali, a niti dokazali postojanje bilo kakvog putnog troška.

97. Tuženiku zastupanom po punomoćniku odvjetniku, priznat je sljedeći parnični trošak: odgovor na tužbu 1.313,03 bodova (tbr. 8. toč. 1), podnesak od 13.07.2009. (pri čemu sud smatra da je očitom omaškom u pisanju naveden datum 19.07.2009.) 50 bodova (tbr. 8. toč. 3), ročište 06.10.2009. 1.313,03 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 12.01.2011. 1.317,41 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročišta 08.02.2011. i 04.04.2011. svako po 50 bodova (tbr. 9 toč. 5), podnesak od 19.05.2011. 1.317,41 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročište 13.06.2011. 658,70 bodova (tbr. 9 toč. 2), podnesci od 27.06.2011., 07.09.2011. i 20.01.2012. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 21.11.2012. 1.229,65 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročište 11.12.2012. 1.229,65 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 27.12.2012. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), podnesak od 22.02.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročište 09.04.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 18.06.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročište 04.07.2013. 50 bodova (tbr. 9 toč. 5), podnesak od 09.07.2013. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 16.07.2013. 1.183,19 bodova (tbr. 9 toč. 1), ročište za objavu 26.09.2013. 50 bodova (tbr. 9 toč. 3), žalba od 03.10.2013. 1.478,98 bodova (tbr. 10 toč. 1), podnesci od 22.12.2015. i 28.01.2016. svaki po 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 05.02.2016. 1.183,19 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 11.01.2019. 50 bodova (tbr. 8 toč. 3), ročište 05.02.2019. 591,59 bodova (tbr. 9 toč. 2), ročište 15.07.2019.

2.263,10 bodova (tbr. 9 toč. 1), ročišta 08.02.2021., 02.07.2021., 10.09.2021. i 17.09.2021. svako po 3.838,53 bodova (tbr. 9 toč. 1) i ročište za objavu presude 50 bodova (tbr. 9 toč. 3).

Tuženiku je ukupno priznato 34.682,63 bodova, tj. iznos od 346.826,30 kn, a na isti je priznat trošak PDV-a od 25% u iznosu od 86.706,57 kn. Stoga ukupno priznati trošak tuženika iznosi 433.532,87 kn, a razmjerno tuženikovom uspjehu u postupku u omjeru od 15,69%, tuženiku je ukupno priznat i obređen trošak parničnog postupka u iznosu od 68.021,30 kn.

Tuženiku nije priznat trošak ročišta od 04.01.2011., jer toga dana nije održano ročište u ovoj pravnoj stvari. Nisu priznati niti podnesci od 26.01.2012., 14.03.2013. i 10.02.2020., jer isti ne prileže sudskom spisu. Tuženiku nije priznat niti odgovor na žalbu od 14.10.2013., jer sud smatra da isti nije bio potreban za vođenje postupka, a nepotreban je bio i podnesak od 31.01.2019. obzirom da je podnesak tužitelja od 02.03.2018. zaprimio raniji punomoćnik tuženika.

98. Slijedom svega iznesenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 27. rujna 2021.

Sudac:
Melanija Centner, v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana koja se podnosi ovom sudu u 4 istovjetna primjerka, a o kojoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DNA:

1. I-IV tužiteljima po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku
3. Umješacu

Za točnost otpravka ovlašteni službenik:

Tamara Filipec